। श्रीरस्तु ।

SRÎ BÂLAMANÔRAMÂ

WITH

SIDDHÂNTA KAUMUDÎ

A NEW EDITION.

MAINLY BASED ON THE VARIOUS READINGS PREVALENT IN SOUTHERN INDIA, CRITICALLY EXAMINED BY PUNDITS.

UTTARÂRDHAM.

॥ श्रीबालमनोरमा ॥

। सिद्धान्तकौमुदीसहिता ।

दाक्षिणात्यानेकमहनीयकोशस्थपाठाननुसृत्य बहुविद्वत्साहाय्येन यथामति
त्रिशिरःपुरविराजमान सैण्ट् जोसप्स् कालेज् प्रधानसंस्कृताध्यापकैः
शब्दालङ्कारविद्याभूषणैः कविशिखामणिभिः सारस्वतसारज्ञैः
तट्टै वाधूलश्रीनिवासाचार्यैः
सम्यक् परिशोधिता ।

॥ उत्तरार्धम् ॥

EDITED AND PUBLISHED BY
S. CHANDRASEKHARA SASTRIGAL,
TEPPAKULAM, TRICHINOPOLY.

PRINTED FOR THE PUBLISHER
BY SUPERINTENDENT BR. JOSEPH S.J.,
AT THE ST. JOSEPH'S INDUSTRIAL SCHOOL PRESS, TRICHINOPOLY.

1910.

[Part of 48 pp. 8 Annas.]

SELECTED OPINIONS.

त. गणपतिशास्त्री, क्यूरेटर्, अनन्तशयनम्—"श्रीमन्तश्चन्द्रशेखरशास्त्रिणः, भवद्भिः संशोध्य मुद्रम बालमनोरमायाः पञ्चविंशपर्यन्तान् भागान् परितुष्टेन मनसा पर्यैक्षिषि । सा हि सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यास्वन्यतमा विस्रंसनीयगहनार्थग्रन्थिसान्द्राणां सिद्धान्तकौमुदीगतानां पाणिनिसूत्रव्याख्यानवाक्यानां सर्वेषामर्थं सूत्रत आनीय प्रौढम शब्देन्दुशेखरवीथीविहारकुतूहलजनिकया सुकुमारसरसया भङ्ग्या सम्यग्बोधयितुं समर्था बालपरमकारुणिकी 'अध्यापकनि इत्यपि नामधेयं मुक्तसंशयमर्हति । एनां वर्षपूगात् प्राग्द्रमिळग्रन्थलिप्या मुद्रणगोचरमंशतः कथञ्चिदासाद्य तिरोहितां विदि मया चिन्तितम्—अस्या वाग्विस्तरगुर्व्या उक्तलिप्यापि सामग्र्येण मुद्रणे बहुद्रव्यव्ययसापेक्षत्वादशक्ये, दूर एव भूमण्डलोपयोगानुगुणं देवनागरीमुद्रणं प्रति प्रत्याशेति । सेयं प्रत्याशा न केवलमुन्मीलिता भवद्भिः, किन्तु फलप्रान्तभू नीतप्रायेत्यस्य महतो लोकोपकारस्य संस्कृतभक्तवर्गः सर्वो, मन्ये ऋणं भवद्भ्यो धारयते । संशोधनञ्च ग्रन्थस्य भवद्भिः विहितं पश्यामि । मूलव्याख्याविभागविन्यासगतस्याक्षरसम्बद्धस्य पत्रकृतस्य वा गुणस्य पुस्तके संविधानमत्यन्तं वो रमणी

कविभूषणः श्री. ति. अ. ति. कुमारताताचार्यः निजाशयममायमावेदयते—

"दैवी वाण्यमला पुमर्थरचनावैशारदीशालिनी सापि व्याकृतिसंस्कृतैव घटते भावस्य संसूचने ।
एषा पाणिनिदर्शितैव सुलभा तां गूढभावामिमां व्याख्यान्ती ननु वासुदेवकृतिनः प्रार्थ्या कवीन्द्रैः कृतिः ॥
जयतु निगमराशेस्तुङ्गमङ्गं धरण्यां जयतु कलिहतस्याप्यस्य रक्षाऽऽसदक्षा ।
कथमिव तदुपायव्यापृतस्साधुलोकस्सुमतिभिरुपलभ्यो नाधुनाऽऽख्यातविज्ञाः ॥"

अयि प्रेष्ठाः! श्रीचन्द्रशेखरवर्याः! "अवालोकिषतास्माभिर्भवद्भिर्मुद्रयितुं देवनागराक्षरैरुपक्रान्तायाः वासुदेवाध्वरिकृतेः श्री बालमनोरमायाः त्रयो भागाः । इयं हि कृतिः कौमुदीजिज्ञासमानानां महत्यायुपकृतये प्रभवतीति सत्यमातिष्ठा अतोऽस्या मुद्रणे व्यापृतान् श्रीमतोऽपि निर्मायमुपतिष्ठामहे । यतोऽद्य विरलास्सद्व्यवसायशालिनस्सुरभारतीप्रचारसम हेवाकायत्तचित्ता विद्वांसः । तदियमितो नातिचिरान्निष्प्रत्यूहोपसर्गमासादयतु पूर्तिमभङ्गुरेणालोकेन लोकैकेश्वरस्य परम करस्य श्रीमतो नारायणस्येति प्राध्वमाशास्महे" इति ॥

बङ्गलूर्नगरविराजमानचामराजेन्द्रसंस्कृतपाठशालायां व्याकरणशास्त्राध्यापकः, निजगिल्ल करिगिर्यो सानन्दमावेदयते—

"मनोज्ञपदविन्यासा वल्गुभावा मनोरमा । चित्तेभ्यो रोचतां सर्वविदुषां गुणदर्शिनाम् ॥

सेयं बालमनोरमा मयाद्यावालोकि । या दुर्ग्रहानप्यर्थान् विना प्रयासं सुकुमारतरपदसन्दर्भैरेव ग्राहयन्ती प्रक्रियाश्च त नातिसंक्षेपं विवृण्वती तत्त्वबोधिन्यादिप्रौढप्रबन्धानप्यतिशेत इति श्रुतिपथमुपनीततया समुत्पादितदिदृक्षापि देवनागरैर तया चिराय सुलभदर्शना नाभूत् । सम्प्रति सुन्दरैरक्षरैश्चारुतरपत्रेषु व्याख्यानव्याख्येययोरन्यूनानतिरेकसंविभजनेन तरम्मुद्र्यमाणा प्रकाशकमहाभागैरल्पीयसा मूल्येन वितीर्यमाणा आवर्जयेदेव सर्वेषाम्मनांसीति दृढतरम्प्रत्येमि । अ चापूर्वप्रबन्धप्रचयमभिलषन्तः सर्वेऽपि गरीयसि कार्येऽस्मिन्दत्तादराणां शास्त्रिवर्याणाम् अवश्यसङ्ग्राह्यस्यैतत्पुस्तकस्य स सहकृत्वानो भवेयुः" इति ॥

Richard Schmidt, Ph. D., Bibliothek der Deutschen Morgenlandischen Gesellschaft:—"I beg t you my sincerest thanks for your valuable edition of the Bâlamanôramâ, Part I, of which you were so kind send to the signed Library. South Indian Pundits are now very much occupied in Sanskrit philology, wh looked at in Europe with great interest.

श्रीरस्तु । कल्याणं भवतु । शिवास्ते सन्तु पन्थान इति भृशमाशास्ते । तत्रभवतामनुचरः ।"

Honourable Mr. Justice Asutosh Mookerjee, Saraswati, M. A., D. L., F. R. A. S., F. R. S. E., etc., Chancellor, Calcutta University, and Justice, High Court, Calcutta:—"I have looked through the splendid e of the Siddhânta Kaumudi with Bâlamanórama, now in course of publication by Chandrasekhara Sastrigal. work has been prepared with great care and attention, and is sure to be of great use to every student of the w Panini. The commentary is remarkable for its simplicity, and may be strongly recommended to our B. A. (Hon and M. A. students. There can be no reasonable doubt that a careful study of the work will greatly facilita acquisition of a critical knowledge of Sanskrit, and I shall anxiously look forward to its completion."

Mr. Harinath De, B. A. (Cantab.), M. A. (Cal.), M.R.A.S. of the Indian Educational Service, Me of the Syndicate of the Calcutta University, Lecturer in Comparative Philology to the University of Calc and Librarian, Imperial Library, Calcutta:—"I have glanced through much of the *Balamanorama* publi portion of Pandit Chandrasekhara Sastrigal. It is a very neatly and correctly printed work and likely to prove useful to beginners of Panini. The commentary, so far as I can judge, is simple and lucid. I beg lea recommend the work strongly for the patronage of the Sanskrit-loving public."

Pandit Umapatidatta Sharma Pandeya, B. A, M. R. A. S., and M. R. S. A. (London); Member o Asiatic Society of Bengal, The Sahitya Sabha, The Bangiya Sahitya Parishad, The Imperial Library, Barabazar Library, The Kanyakubjamandal Pusthakalaya and The Hindi Sahitya Sabha, formerly Princ Shri Vishuddhananda Saraswati Vidyalaya in Calcutta, The Nagaripracharini Sabha of Benares, Nagaripracharini Sabha of Arrah; Senior Professor of Sanskrit, Meerut College, and Examiner, Cal University, etc., etc., etc.:—"I have gone through your valuable edition of Paninian Vyâkaran in the new ga Bâlamanóramâ. It will indeed be of immense value to the students when complete, for they will find in a nut all that is worth knowing in the Vyâkaran collected together from Kâshika, Mahâbhâshya, Siddhanta Kau and other well-known works on the subject. The foot-notes contain sufficient hints to understand the text without the help of a teacher, provided the student has an elementary knowledge of Sanskrit. Some of aphorisms (Sutras) of Pânini have been excellently elucidated. I wish this edition every success. Please send other parts also when published. Thanking you in anticipation."

२८४८ । गदमदचरयमश्चानुपसर्गे । (३-१-१००)

गद्यम् । मद्यम् । चर्यम् । 'चरेराङि चागुरौ' (वा १९२५) । आचर्यो देशः । गन्तव्य इत्यर्थः । 'अगुरौ' किम् । आचार्यो गुरुः । यमेर्नियमार्थम् । सोपसर्गान्मा भूदिति । प्रयाम्यम् । निपूर्वात्स्यादेव । तेन 'तत्र-न भवेद्विनियम्यम्' (वा १९३०) इति वार्तिकप्रयोगात् । एतेन 'अनियम्यस्य नायुक्तिः' । 'त्वया नियम्या ननु दिव्यचक्षुषा' इत्यादि व्याख्यातम् । नियमे साधुरिति वा ।

२८४९ । अवद्यपण्यवर्या गर्ह्यपणितव्यानिरोधेषु । (३-१-१०१)

वदेर्नञ्युपपदे 'वदः सुपि–' (सू २८५४) इति यत्क्यपोः प्राप्तयोर्यदेव सोऽपि गर्हायामेवेत्युभयार्थं निपातनम् । अवद्यं पापम् । 'गर्ह्ये' किम् । अनुद्यं गुरुनाम । तद्धि न गर्ह्यं वचनानर्हं च ।

'आत्मनाम गुरोर्नाम नामातिकृपणस्य च ।
श्रेयस्कामो न गृह्णीयाज्ज्येष्ठापत्यकलत्रयोः ॥'

यदित्यर्थः । ण्यतोऽपवादः । **गदमद** ॥ गद, मद, चर, यम, एषाञ्चतुर्णां द्वन्द्वः । अनुपसर्ग इति सप्तमी पञ्चम्यर्थे । एभ्योऽनुपसर्गेभ्यो यदित्यर्थः । ण्यतोऽपवादः । उपसर्गात् ण्यदेव । प्रगाद्य-मित्यादि । **चरेराङि चागुराविति** ॥ वार्तिकमिदम् । आङि उपसर्गे सत्यपि चरेर्यत्स्यादगुरौ इत्यर्थः । **आचार्यो गुरुरिति** ॥ शुश्रूषणीयः इत्यर्थः । ननु 'पोरदुपधात्' इत्येव सिद्धे यमेरिह ग्रहणं व्यर्थमित्यत आह । **यमेर्नियमार्थमिति** ॥ अनुपसर्गादेव यमेर्ण्यदिति नियमार्थमित्यर्थः । तत्फलमाह । **सोपसर्गान्मा भूदिति** ॥ ननु 'अनियम्यस्य नायुक्तिः' इत्यत्र 'त्वया नियम्या ननु दिव्यचक्षुषा' इत्यादौ च निपूर्वाद्यमेः कथं यत् । अनुपसर्गादिति निषेधादित्यत आह । **निपूर्वात्स्यादेवेति** ॥ यदिति शेषः । कुत इत्यत आह । **तेन तत्रेति** ॥ प्रकारान्तरेण समाधत्ते । **नियमे साधुरिति वेति** ॥ 'यमः समुपनिविषु च' इति निपूर्वाद्यमेर्भावे अप्प्रत्यये नियम-शब्दः । नियमे साधुरित्यर्थे 'तत्र साधुः' इति प्राग्घितीये यत्प्रत्यये नियम्यशब्दो व्युत्पाद्य इत्यर्थः । **अवद्यपण्य** ॥ अवद्य, पण्य, वर्य, एषान्द्वन्द्वात्प्रथमाबहुवचनम् । गर्ह्य पणितव्य अनिरोध एषान्द्वन्द्वात्सप्तमीबहुवचनम् । अवद्यादयस्त्रयः क्रमात् गर्ह्यादिषु त्रिष्वर्थेषु निपात्यन्ते इत्यर्थः । ननु 'वदस्सुपि' इत्येव सिद्धे अवद्यग्रहणं व्यर्थमित्यत आह । **नञ्युपपदे इति** ॥ यत्क्यपोः स्वरे विशेषः । सम्प्रसारणतदभावौ चेति भावः । **अवद्यं पापमिति** ॥ गर्हितत्वा-दवाच्यमित्यर्थः । **अनुद्यं गुरुनामेति** ॥ अत्र नञि उपपदे 'वदस्सुपि' इति क्यपि 'वचिस्वपियजादीनाङ्किति' इति सम्प्रसारणे रूपम् । वचनानर्हमित्यर्थः । अत्र गर्हायाः अप्रतीतेः यदेवेति न नियम इति भावः । ननु गुरुनाम्नः अगर्ह्यत्वात् कथं वचनानर्हत्वमित्यत आह । **तद्धि न गर्ह्यं वचनानर्हञ्चेति** ॥ कुत इत्यत आह । **आत्मनामेति** ॥ **पण्या गौरिति** ॥

इति स्मृतेः । पण्या गौः । व्यवहर्तव्येत्यर्थः । पाण्यमन्यत् । स्तुत्यर्हमित्यर्थः । अनिरोधोऽप्रतिबन्धस्तस्मिन्विषये वृङो यत् । शतेन वर्या कन्या । वृत्यान्या ।

२८५० । वह्यं करणम् । (३-१-१०२)

वहन्त्यनेनेति वह्यं शकटम् । 'करणम्' किम् । वाह्यम्—वोढव्यम् ।

२८५१ । अर्यः स्वामिवैश्ययोः । (३-१-१०३)

'ऋ गतौ' अस्माद्यत् । ण्यतोऽपवादः । अर्यः स्वामी वैश्यो वा । 'अनयोः' किम् । आर्यो ब्राह्मणः प्राप्तव्य इत्यर्थः ।

२८५२ । उपसर्या काल्या प्रजने । (३-१-१०४)

गर्भग्रहणे प्राप्तकाला चेदित्यर्थः । उपसर्या गौः । गर्भाधानार्थं वृषभेणोपगन्तुं योग्येत्यर्थः । 'प्रजने काल्या' इति किम् । उपसार्या काशी । प्राप्तव्येत्यर्थः ।

२८५३ । अजर्यं सङ्गतम् । (३-१-१०५)

पणधातोर्व्यवहारार्थकात् यन्निपात्यते इति भावः । यद्यपि 'पण व्यवहारे स्तुतौ च' इति धातोः अर्थद्वयमस्ति । तथापि पण्यशब्दस्य प्रयोगबलेन व्यवहर्तव्य एव रूढत्वादिह व्यवहारार्थक एव गृह्यते । तदाह । **व्यवहर्तव्येति** ॥ क्रेतव्येत्यर्थः । **पाण्यमन्यदिति** ॥ ण्यति उपधावृद्धिरिति भावः । व्यवहर्तव्यादन्यादित्यर्थः । तदाह । **स्तुत्यर्हमिति** ॥ **अप्रतिबन्धः इति** ॥ अनियम इत्यर्थः । **वृङो यदिति** ॥ 'वृङ् सम्भक्तौ' इति क्रैयादिकस्यैवात्र ग्रहणम् । नतु 'वृञ् वरणे' इत्यस्य । अनिरोधरूपार्थस्य सम्भक्तिवाचित्व एव सामञ्जस्यादिति भावः । **शतेन वर्या कन्येति** ॥ पुरुषशतेन परिग्रहीतुमर्हा । अनेनैव वरणीयेति नियमो नास्तीत्यर्थः । **वृत्या अन्येति** ॥ अनुरूपेण वरणीयेत्यर्थः । 'एतिस्तुशास्वृदृजुषः क्यप्' इति क्यपि तुक् । अत्र अनियमस्य अप्रतीतेः न यत् । अत्र वर्याशब्दस्य स्त्रीलिङ्गस्य ग्रहणात्पुंसि वार्या ऋत्विज इति वृत्तिः । **वह्यङ्करणम्** ॥ वहेः करणे यत् निपात्यते । ण्यतोऽपवादः । **अर्यः स्वामिवैश्ययोः** ॥ **अस्माद्यदिति** ॥ निपात्यत इति शेषः । **ण्यतोऽपवाद इति** ॥ 'ऋहलोः' इति प्राप्तस्य ण्यतोऽपवाद इत्यर्थः । यति ऋकारस्य गुणे रपरत्वम् । तदाह । **अर्यः स्वामीति** । **आर्यो ब्राह्मणः इति** ॥ ण्यति वृद्धौ रपरत्वमिति भावः । **उपसर्या** ॥ प्रजननं प्रजनः गर्भग्रहणम् । भावे घञ्, 'जनिवध्योश्च' इति वृद्धिनिषेधः । कालः प्राप्तोऽस्याः काल्या । तदस्य प्राप्तमित्यनुवर्तमाने 'कालाद्यत्' इति यत् । चेदित्यध्याहार्यम् । तदाह । **गर्भग्रहणे प्राप्तकाला चेदिति** ॥ गर्भग्रहणे प्राप्तकाला स्त्रीपशुव्यक्तिः विवक्षिता चेत् उपसर्या इति निपात्यते । उपपूर्वात् सृधातोः यदिति फलितम् । ण्यतोऽपवादः । **अजर्यम्** ॥ **कर्तरि**

नञ्पूर्वाज्जीर्यतेः कर्तरि यत् सङ्गतं चेद्विशेष्यम् । न जीर्यतीत्यजर्यम् । 'तेन सङ्गतमार्येण रामाजर्यं कुरु द्रुतम्' इति भट्टिः । 'मृगैरजर्यं जरसोपदिष्टमदेहबन्धाय पुनर्बबन्ध' इत्यत्र तु सङ्गतमिति विशेष्यमध्याहार्यम् । 'सङ्गतम्' किम् । अजरिता कम्बलः । भावे तु सङ्गतकर्तृकेऽपि ण्यदेव । अजार्यं सङ्गतेन ।

२८५४ । वदः सुपि क्यप्च । (३-१-१०६)

उत्तरसूत्रादिह भाव इत्यपकृष्यते । वदेर्भावे क्यप्स्याच्चाद्यदनुपसर्गे सुप्युपपदे । ब्रह्मोद्यम्—ब्रह्मवद्यम् । ब्रह्म वेदः तस्य वदनमित्यर्थः । कर्मणि प्रत्ययावित्येके । उपसर्गे तु ण्यदेव । अनुवाद्यम् । अपवाद्यम् ।

२८५५ । भुवो भावे । (३-१-१०७)

क्यप्स्यात् । ब्रह्मणो भावो ब्रह्मभूयम् । सुपीत्येव । भव्यम् । अनुपसर्गे इत्येव । प्रभव्यम् ।

२८५६ । हनस्त च । (३-१-१०८)

अनुपसर्गे सुप्युपपदे हन्तेर्भावे क्यप्स्यात्तकारश्चान्तादेशः । ब्रह्मणो हननं ब्रह्महत्या । स्त्रीत्वं लोकात् ।

२८५७ । एतिस्तुशास्वृदृजुषः क्यप् । (३-१-१०९)

एभ्यः क्यप्स्यात् ।

यदिति ॥ 'कर्तरीति वक्तव्यम्' इति वार्तिकम्, निपातनात् कर्तरीति लभ्यत इति तदाशयः । **सङ्गतमिति** ॥ सङ्गतं सङ्गमः । **न जीर्यतीत्यजर्यमिति** ॥ मित्रत्वमिति शेषः । जरितृ न भवतीत्यर्थः । अत्र भट्टिप्रयोगमाह । **तेनेति** ॥ हे राम तेन आर्येण अजर्यम् अनश्वरं सङ्गतं सङ्गमं द्रुतङ्कुरु इति अन्वयः । ननु "मृगैरजर्यञ्जरसा" इत्यत्र सङ्गतशब्दाभावात् कथं यदित्यत आह । **मृगैरित्यादि** ॥ कालिदासकाव्यमिदम् । **अजरितेति** ॥ तृजन्तम् । अत्र सङ्गतशब्दाभावान्न यदिति भावः । **भावे त्विति** ॥ भावस्य सङ्गतिकर्तृत्वेऽपि सङ्गतस्य प्रत्ययवाच्यत्वाभावात् न यदित्यर्थः । **वदः सुपि** ॥ **उत्तरेति** ॥ 'भुवो भावे' इत्युत्तरसूत्राद्भावे इत्यपकृष्यते इत्यर्थः । भूधातोरकर्मकत्वेन उत्तरसूत्रे भावग्रहणस्य वैयर्थ्यादिति भावः । **अनुपसर्गे इति** ॥ "वदस्सुप्यनुपसर्गग्रहणम्" इति भाष्यादिति भावः । **ब्रह्मोद्यमिति** ॥ वदेः क्यपि 'वचिस्वपि' इति सम्प्रसारणम् । वस्तुतस्तु नेह भावग्रहणमपकृष्यते । तत्र भावग्रहणमुत्तरार्थमिति भाष्यादिति मतमनुसृत्य आह । **कर्मणि प्रत्ययावित्येके इति** ॥ क्यब्यतावित्यर्थः । **भुवो भावे** ॥ **ब्रह्मभूयमिति** ॥ कित्त्वान्न गुणः । क्लीबत्वं लोकात् । **भव्यमिति** ॥ भाव इत्यर्थः । अत्र सुबुपपदाभावात् यदेव, गुणः, 'वान्तो यि' इत्यवादेशः । **प्रभव्यमिति** ॥ प्रभाव इत्यर्थः । **हनस्त च** ॥ **अन्तादेशः इति** ॥ प्रकृतेरिति शेषः । भावे किम् । घात्यो वृषलः । अनुपसर्गे किम् । प्रघातः । निरुपपदं हत्येति तु असाध्वेव । **एतिस्तु** ॥ एति, स्तु, शास्,

२८५८ । ह्रस्वस्य पिति कृति तुक् । (६-१-७१)

इत्यः । स्तुत्यः । 'शास इदङ्हलोः' (सू २४८६) । शिष्यः । 'वृ' इति वृञो ग्रहणं न वृङः । वृत्यः । वृङस्तु वार्या ऋत्विजः । आदृत्यः । जुष्यः । पुनः क्यबुक्तिः परस्यापि ण्यतो बाधनार्था । अवश्यस्तुत्यः । 'शंसिदुहिगुहिभ्यो वा' (वा १८३५) इति काशिका । शस्यम् । शंस्यम् । दुह्यम् । दोह्यम् । गुह्यम् । गोह्यम् । 'प्रशस्यस्य श्रः' (सू २००९) 'ईडवन्दवृशंसदुहां ण्यतः' (सू ३७०२) इति सूत्रद्वयबलाच्छंसेः सिद्धम् । इतरयोस्तु मूलं मृग्यम् । 'आङ्पूर्वादञ्जेः संज्ञायामुपसङ्ख्यानम्' (वा १९२५) । 'अञ्जू' व्यक्तिम्रक्षणादिषु । बाहुलकात्करणे क्यप् । 'अनिदिताम्—' (सू ४१५) इति नलोपः । आज्यम् ।

२८५९ । ऋदुपधाच्चाक्लृपिचृतेः । (३-१-११०)

वृ, दृ, जुष्, एषां षण्णां समाहारद्वन्द्वात्पञ्चमी । सुप्यनुपसर्गे भाव इति निवृत्तम् । तदाह । **एभ्यः क्यप्स्यादिति** ॥ **ह्रस्वस्य** ॥ स्पष्टमिति न व्याख्यातम् । **इत्य इति** ॥ इणः क्यपि तुक् । उपेयमित्यत्र तु ईङो दैवादिकाद्यत् । **वृञो ग्रहणमिति** ॥ वार्तिकमिदम् । **न वृङः इति** ॥ 'वृङ् सम्भक्तौ' इति ङितः क्रैयादिकस्य न ग्रहणमित्यर्थः । **वार्या ऋत्विज इति** ॥ अवश्यं भजनीया इत्यर्थः । अत्र 'वृङ् सम्भक्तौ' इत्यस्मात् ण्यदित्यर्थः । अवद्यपण्यवर्या इति निपातसिद्धो यत्तु न । अत्र निरोधस्य नियमस्य विवक्षितत्वात् । ननु 'वदस्सुपि' इत्यतः अनुवृत्त्यैव सिद्धे क्यब्ग्रहणमिह व्यर्थम् । नच चकारानुकृष्टयतोऽप्यनुवृत्तिनिवृत्तये क्यब्ग्रहणमिति वाच्यम् । चकारस्य अस्वरितत्वेन 'भुवो भावे' इत्याद्युत्तरसूत्रेष्वनुवृत्त्यभावादित्यत आह । **क्यबुक्तिः परस्यापीति** ॥ 'ओरावश्यके' इति विहितस्येत्यर्थः । **वेति काशिकेति** ॥ वा क्यप् । तदभावे हलन्तत्वात् ण्यत् । भाष्ये त्वेतन्न दृश्यते इति भावः । **शस्यम्, शंस्यमिति** ॥ क्यप्पक्षे 'अनिदिताम्' इति नलोपः । **दुह्यमिति** ॥ क्यप्पक्षे कित्त्वान्न गुणः । अत्र 'शंसिदुहिगुहिभ्यो वा' इत्यस्य भाष्ये अदर्शनेऽपि शंसेर्ण्यत्क्यपौ प्रामाणिकावित्याह । **प्रशस्यस्येति** ॥ 'प्रशस्यस्य श्रः' इति निर्देशबलात् शंसेः क्यप्सिद्धः । 'ईडवंदवृशंसदुहाण्ण्यतः' इत्याद्युदात्तत्वविधौ शंसेर्ण्यदन्तत्वानुवादबलात् ण्यत्सिद्धः । ततश्च शस्यं शंस्यमिति रूपद्वयं सिद्धम् । इतरयोस्तु दुहिगुह्योः क्यब्विकल्पे मूलं नास्तीत्यर्थः । **उपसङ्ख्यानमिति** ॥ क्यप इति शेषः । **आज्यमिति** ॥ न चाङ्पूर्वकत्वे पदपाठे अवग्रहः स्यादिति वाच्यम् । इष्टापत्तेः । पदकाराणामवग्रहाभावस्त्वप्रामाणिक एव पदपाठस्याधुनिकत्वात् इति भाष्ये स्पष्टम् । एवञ्च अस्मद्रियगित्यस्म द्रियगित्यवग्रहः अप्रामाणिक एव । अस्मद्रि अक् इत्येवावग्रहो युक्तः । अस्मच्छब्दस्य टेरद्र्यादेशविधानात् इत्याद्यूह्यम् । **ऋदुपधाच्चाक्लृपिचृतेः** ॥ क्लृप्चृती वर्जयित्वा ऋदुपधाद्धातोः क्यबित्यर्थः । तपरकरणमिह व्यर्थमित्यत

'वृत्' । वृत्यम् । 'वृध्' । वृध्यम् । क्लृपिचृत्योस्तु । कल्प्यम् । चर्त्यम् । 'तपरकरणम्' किम् । 'कृत्' कीर्त्यम्' । अनित्यण्यन्ताश्चुरादय इति णिजभावे ण्यत् । णिजन्तात्तु यदेव ।

२८६० । ई च खनः । (३-१-१११)

चात्क्यप् । आद्गुणः । खेयम् । 'इ च' इति ह्रस्वः सुपठः ।

२८६१ । भृञोऽसंज्ञायाम् । (३-१-११२)

भृत्याः कर्मकरा भर्तव्या इत्यर्थः । क्रियाशब्दोऽयं न तु संज्ञा । 'समश्च बहुलम्' (वा १९४०) । सम्भृत्याः—सम्भार्याः । असंज्ञायामेव विकल्पार्थमिदं वार्तिकम् । 'असंज्ञायाम्' किम् । भार्या नाम क्षत्रियाः । अथ कथं भार्या वधूरिति । इह हि 'संज्ञायां समज—' (सू ३२७६) इति क्यपा भाव्यम् । संज्ञापर्युदासस्तु पुंसि चरितार्थः । सत्यम् । बिभर्तेर्भृ इति दीर्घान्तात्क्र्यादेर्वा ण्यत् । क्यप्तु भरतेरेव । तदनुबन्धकग्रहणे—' इति परिभाषया ।

आह । **अनित्यण्यन्ता इति** ॥ **णिजन्तात्तु यदेवेति** ॥ 'अचो यत्' इत्यनेनेति भावः । **ई च खनः** ॥ **चात् क्यबिति** ॥ खनेः क्यप् स्यात् प्रकृतेः ईकारोऽन्तादेशश्चेत्यर्थः । **ह्रस्वस्सुपठ इति** ॥ ह्रस्वस्य इकारस्य विधौ आद्गुणेन खेयमिति सिद्धेः इति भावः । दीर्घोच्चारणसमर्थनन्तु भाष्ये स्पष्टम् * । **भृञोऽसंज्ञायाम्** ॥ क्यबिति शेषः । **भृत्याः कर्मकरा इति** ॥ भृत्यर्थङ्कर्म कुर्वाणा इत्यर्थः । 'कर्मणि भृतौ' इति कृञष्टः । **भर्तव्या इति** ॥ वेतनदानेन परार्थे कर्मणि प्रेषयितव्या इत्यर्थः । ननु भृत्यशब्दस्य कर्मकरेषु रूढत्वात्संज्ञाशब्दत्वमेवेत्यत आह । **क्रियाशब्द इति** ॥ **भार्या नाम क्षत्रिया इति** ॥ क्षत्रियविशेषेषु रूढस्संज्ञाशब्दोऽयमिति भावः । **अथ कथं भार्येति** ॥ क्यपा भवितव्यमित्याक्षेपः । ननु वध्वाम्भार्याशब्दस्य संज्ञाशब्दत्वात् 'भृञोऽसंज्ञायाम्' इत्यस्याप्रवृत्तेरयमाक्षेपोऽनुपपन्न इत्यत आह । **इह हीति** ॥ 'स्त्रियां क्तिन्' इत्यतः स्त्रियामित्यनुवृत्तौ 'व्रजयजोर्भावे क्यप्' । 'संज्ञायां समजनिषद' इति सूत्रेण क्यप् स्यादित्यर्थः । ननु संज्ञायां भृञः क्यब्विधौ 'भृञोऽसंज्ञायाम्' इत्यत्र असंज्ञायामिति व्यर्थमित्यत आह । **संज्ञापर्युदासस्त्विति** ॥ समाधत्ते । **सत्यमिति** ॥ 'डु भृञ् धारणपोषणयोः' इति जुहोत्यादौ ह्रस्वान्तः ड्वित् ञिच्च 'भृ भर्त्सने, भरणेऽपि' इति क्र्यादौ दीर्घान्तः । आभ्यां 'ऋहलोर्ण्यत्' इति ण्यदेवेत्यर्थः । **क्यप् तु भरतेरेवेति** ॥ 'भृञ् भरणे' इति भ्वादौ ह्रस्वान्तो ञित् । अस्यैव 'संज्ञायां समजनिषद' इत्यत्र 'भृञोऽसंज्ञाम्' इत्यत्र च भृञ्ग्रहणेन ग्रहणम् । ननु डुभृञो जौहोत्यादिकस्य । न च क्रैयादिकस्य निरनुबन्धकस्य दीर्घान्तस्येति भावः । कुत इत्यत आह । **तदनुबन्धकेति** ॥ 'तदनुबन्धकग्रहणे नातदनुबन्धकस्य' इति परिभाषयेत्यर्थः । बिभर्तेः क्यबभावे बीजमिदम् । क्रैयादिकस्य दीर्घान्तत्वात्

---

* संप्रत्युपलभ्यमानभाष्यकोशेषु तु न तत्समर्थनमस्ति । एतद्विचारस्तु प्रौढमनोरमायां दृश्यते ।

२८६२ । मृजेर्विभाषा (३-१-११३)

मृजेः क्यब्वा स्यात्, पक्षे ण्यत् । मृज्यः ।

२८६३ । चजोः कु घिण्ण्यतोः । (७-३-५२)

चस्य जस्य च कुत्वं स्याद्घिति ण्यति च प्रत्यये परे । 'निष्ठायामनिट इति वक्तव्यम्' (वा ४५५१) । तेनेह न । गर्ज्यम् । 'मृजेर्वृद्धिः' (सू २४७३) । मार्ग्यः ।

२८६४ । न्यङ्क्वादीनां च । (७-३-५३)

कुत्वं स्यात् । न्यङ्कुः । 'नावञ्चेः' (उणा १७) इत्युप्रत्ययः ।

२८६५ राजसूयसूर्यमृषोद्यरुच्यकुप्यकृष्टपच्याव्यथ्याः। (३-१-११४)

एते सप्त क्यबन्ता निपात्यन्ते । राज्ञा सोतव्योऽभिषवद्वारा निष्पादयितव्यः । यद्वा । लतात्मकः सोमो राजा स सूयते खण्ड्यतेऽत्रेत्यधिकरणे क्यन्निपातनाद्दीर्घः । राजसूयः—राजसूयम् । अर्धर्चादिः । सरत्याकाशे सूर्यः । कर्तरि क्यन्निपातनादुत्वम् । यद्वा 'षू प्रेरणे' तुदादिः । सुवति कर्मणि लोकं प्रेरयति क्यपो रुट् । मृषोपपदाद्वदेः कर्मणि नित्यं क्यप् । मृषोद्यम् । विशेष्यनिघ्नोऽयम् । 'उच्छ्रायसौन्दर्यगुणा मृषोद्याः' । रोचतेः रुच्यः ।

न क्यप् इति बोध्यम् । **मृजेर्विभाषा** ॥ क्यप्पक्षे उदाहरति । **मृज्य इति** ॥ कित्त्वान्न गुणः । **चजोः कु घिण्ण्यतोः** ॥ कु इत्यविभक्तिको निर्देशः। चजोर्घिण्ण्यतोश्च यथासङ्ख्यन्तु न । 'तेन रक्तं रागात्' इति घञि जस्य कुत्वनिर्देशात् । **राजसूय** ॥ **राज्ञेति** ॥ क्षत्रियेणेत्यर्थः । **अभिषवेति** ॥ ग्रावभिः रसनिष्पत्त्यर्थं सोमलतानाङ्कुट्टनमभिषवः, तत्प्रणाडिकया निष्पादयितव्यो यज्ञविशेषः राजसूय इत्यन्वयः । **यद्वेति** ॥ लताविशेषात्मकः सोमः राजशब्देन विवक्षितः राजानं क्रीणातीत्यादौ तथा प्रसिद्धेः । सः राजा सूयते अभिषूयते अत्र यज्ञविशेषे इति व्युत्पत्त्या राजसूय इत्यन्वयः । 'कर्तरि कृत्' इत्यधिकारात् कथमधिकरणव्युत्पत्तिरित्यत आह । **अधिकरणे क्यबिति** ॥ कुत इत्यत आह । **निपातनादिति** ॥ ननु षुञ्धातोः क्यपि कथन्दीर्घः । 'अकृत्सार्वधातुकयोः' इत्यस्य कृत्यप्रवृत्तेरित्यत आह । **निपातनाद्दीर्घ इति** ॥ निपातनादित्युभयत्रान्वेति । **उत्वमिति** ॥ तस्य रपरत्वे 'हलि च' इति दीर्घ इत्यपि बोध्यम् । **मृषोद्यमिति** ॥ क्यपि 'वचिस्वपि' इति सम्प्रसारणम्। **रोचतेरिति** ॥ रुचधातोः क्यपि रुच्य इति रूपमित्यर्थः। **गुपेरिति** ॥ गुप्धातोः क्यप् प्रकृतेरादिवर्णस्य ककारश्च संज्ञायान्निपात्यते इत्यर्थः । सुवर्णरजतभिन्नन्धनङ्कुप्यमिति ज्ञेयम् । तथा च 'हेमरूपे कृताकृते'

गुपेरादेः कुत्वं च संज्ञायाम् । सुवर्णरजतभिन्नं धनं कुप्यम् । गोप्यमन्यत् । कृष्टे स्वयमेव पच्यन्ते कृष्टपच्याः कर्मकर्तरि । शुद्धे तु कर्मणि कृष्टपाक्याः । न व्यथतेऽव्यथ्यः ।

२८६६ । भिद्योद्ध्यौ नदे । (३-१-११५)

भिदेरुज्झेश्च क्यप् । उज्झेर्धत्वं च । भिनत्ति कूलं भिद्यः । उज्झत्युदकमुद्ध्यः । 'नदे' किम् । भेत्ता । उज्झिता ।

२८६७ । पुष्यसिध्यौ नक्षत्रे । (३-१-११६)

अधिकरणे क्यन्निपात्यते । पुष्यन्त्यस्मिन्नर्थाः पुष्यः । सिध्यन्त्यस्मिन्सिध्यः ।

२८६८ । विपूयविनीयजित्या मुञ्जकल्कहलिषु । (३-१-११७)

पूङ्नीजिभ्यः क्यप् । विपूयो मुञ्जः । रज्ज्वादिकरणाय शोधयितव्य इत्यर्थः । विनीयः कल्कः । पिष्ट औषधिविशेष इत्यर्थः । पापमिति वा । जित्यो हलिः । बलेन कृष्टव्य इत्यर्थः । कृष्टसमीकरणार्थं स्थूलकाष्ठं हलिः । अन्यत्तु विपव्यम् । विनेयम् । जेयम् ।

२८६९ । प्रत्यपिभ्यां ग्रहेः । (३-१-११८)

'छन्दसीति वक्तव्यम्' (वा १९४४) । प्रतिगृह्यम् । अपिगृह्यम् । लोके तु प्रतिग्राह्यम् । अपिग्राह्यम् ।

इत्युक्त्वा अमरः आह "ताभ्यां यदन्यत्तत्कुप्यम्" इति । **कृष्ट इति** ॥ कृष्टप्रदेशे ये स्वयं पच्यन्ते फलन्ति ते कृष्टपच्याः इत्यर्थः । **कर्मकर्तरीति** ॥ अत्र कर्मकर्तरि क्यबित्यर्थः । निपातनादिति भावः । **शुद्धे त्विति** ॥ मुख्यकर्मणि तु ण्यति उपधावृद्धौ 'चजोः' इति कुत्वे कृष्टपाक्य इति रूपमित्यर्थः । **न व्यथते अव्यथ्यः इति** ॥ अत्र निपातनात् कर्तरि क्यबिति भावः । **भिद्योद्ध्यौ नदे** ॥ **क्यबिति** ॥ नदविशेषे कर्तरि निपात्यते इति शेषः । **पुष्यसिद्ध्यौ** ॥ निपात्येते इति शेषः । नक्षत्रविशेषे गम्ये इत्यर्थः । **विपूय** ॥ विपूय, विनीय, जित्य, एते यथाक्रमं मुञ्जकल्कहलिषु क्यबन्ता निपात्यन्ते । तदाह । **विपूय इत्यादिना** ॥ न्यादिसाहचर्यात् भौवादिकस्यैव पूधातोर्ग्रहणमिति भावः । कल्कः शोधकद्रव्यम् । **पापमिति वेति** ॥ कल्कशब्दस्य शोधनीये पापेऽपि प्रसिद्धत्वादिति भावः । हलिशब्दस्य विवरणम् । **कृष्टसमीकरणार्थमिति** ॥ **प्रत्यपिभ्यां ग्रहेः** ॥ **छन्दसीति** ॥ वार्तिकमिदम् । वक्तव्यमिति वृत्तिकृता प्रक्षिप्तम् । ननु छान्दसस्य किमर्थमिहोपन्यास

२८७० । पदास्वैरिबाह्यापक्ष्येषु च । (३-१-११९)

अवगृह्यं प्रगृह्यं वा पदम् । अस्वैरी परतन्त्रः, गृह्यकाः शुकाः । पञ्जरादिबन्धनेन परतन्त्रीकृता इत्यर्थः । बाह्यायां ग्रामगृह्या सेना । ग्रामबहिर्भूतेत्यर्थः । स्त्रीलिङ्गनिर्देशात्पुन्नपुंसकयोर्न । पक्षे भवः पक्ष्यः । दिगादित्वाद्यत् । आर्यैर्गृह्यते आर्यगृह्यः । तत्पक्षाश्रित इत्यर्थः ।

२८७१ । विभाषा कृवृषोः । (३-१-१२०)

क्यप्स्यात् । कृत्यम् । वृष्यम् । पक्षे ।

२८७२ । ऋहलोर्ण्यत् । (३-१-१२४)

ऋवर्णान्ताद्धलन्ताच्च धातोर्ण्यत्स्यात् । कार्यम् । वर्ष्यम् ।

२८७३ । युग्यं च पत्रे । (३-१-१२१)

पत्रं वाहनम् । युग्यो गौः । अत्र क्यप्कुत्वं च निपात्यते ।

२८७४ । अमावस्यदन्यतरस्याम् । (३-१-१२२)

अमोपपदाद्वसेरधिकरणे ण्यत् । वृद्धौ सत्यां पाक्षिको ह्रस्वश्च निपात्यते । अमा सह वसतोऽस्यां चन्द्रार्कावमावास्या—अमावस्या । 'ऋहलोर्ण्यत्' (सू २८७२) । 'चजोः—' (सू २८६३) इति कुत्वम् । पाक्यम् । 'पाणौ मृजेर्ण्यद्वाच्यः' (वा १९४६) । ऋदुपधलक्षणस्य क्यपोऽपवादः । पाणिभ्यां सृज्यते पाणिसर्ग्या रज्जुः । 'समवपूर्वाच्च' (वा १९४७) । समवसर्ग्या ।

इत्यत आह । **लोके त्विति** ॥ **पदास्वैरिबाह्यापक्ष्येषु च** ॥ पद, अस्वैरि, बाह्या, पक्ष्य, एष्वर्थेषु ग्रहेः क्यबित्यर्थः । **अवगृह्यं प्रगृह्यं वा पदमिति** ॥ समस्तपदस्य अवान्तरपदविच्छेदः अवग्रहः । 'अप्रावेत्यादिपदामितिशिरस्कं' प्रग्रहः इति प्रातिशाख्ये प्रसिद्धम् । 'ईदूदेद्द्विवचनं प्रगृह्यम्' इति सूत्रोदाहरणञ्च प्रगृह्यम् । **विभाषा कृवृषोः** ॥ पञ्चम्यर्थे षष्ठी । कृञः ऋदन्तत्वात् नित्यं ण्यति प्राप्ते, वृषेः ऋदुपधत्वात् नित्यं क्यपि प्राप्ते च, क्यब्विकल्पोऽयम् । **पक्षे इति** ॥ क्यबभावपक्षे विशेषो वक्ष्यते इत्यर्थः । **ऋहलोर्ण्यत्** ॥ पञ्चम्यर्थे षष्ठी । तदाह । **ऋवर्णान्तादिति** ॥ **युग्यञ्च पत्रे** ॥ क्यबन्तन्निपात्यते । ण्यतोऽपवादः । **युग्यो गौरिति** ॥ शकटादिना योक्तव्य इत्यर्थः । क्यपि कुत्वन्निपातनात् । **पत्रं वाहनमिति** ॥ पतन्ति गच्छन्त्यनेनेत्यर्थे 'दाम्नीशस' इत्यादिना करणे ष्ट्रन् । ण्यति तु योग्यमिति स्यात् । **अमावस्यद** ॥ **अधिकरणे इति** ॥ निपातनलभ्यमिदम् । अमेत्यस्य विवरणम् । **सहेति** ॥ 'ऋहलोर्ण्यत्' इत्यनुपदमेव प्राक् प्रसङ्गाद्व्याख्यातमपि सूत्रक्रमात् पुनरुपात्तम् । **कुत्वमिति** ॥ पचेर्ण्यति 'चजोः' इति कुत्वमिति भावः । ननु पाणौ सृजेर्ण्यदिति व्यर्थम् । 'ऋहलोः' इत्येव सिद्धेरित्यत आह । **ऋदुपधलक्षणस्येति** ॥ 'ऋदुपधाच्चाक्लृपिचृतेः' इति ण्यदपवादस्य क्यपो बाधनार्थमित्यर्थः । **पाणिसर्ग्या रज्जुरिति** ॥ ण्यति

२८७५ । न क्वादेः । (७-३-५९)

क्वादेर्धातोश्चजोः कुत्वं न । गर्ज्यम् । वार्तिककारस्तु 'चजोः—' (सू २८६३) इति सूत्रे 'निष्ठायामनिटः' इति पूरयित्वा 'न क्वादेः' (सू २८७५) इत्यादि प्रत्याचख्यौ । तेन अर्जितर्जिप्रभृतीनां न कुत्वम् । निष्ठायां सेट्त्वात् । म्रुचुग्लुञ्चुप्रभृतीनां तु क्वादित्वेऽपि कुत्वं स्यादेव । सूत्रमते तु यद्यपि विपरीतं प्राप्तम् । तथापि 'यथोत्तरं मुनीनां प्रामाण्यम्' ।

२८७६ । अजिव्रज्योश्च । (७-३-६०)

न कुत्वम् । समाजः । परिव्राजः ।

२८७७ । भुजन्युब्जौ पाण्युपतापयोः । (७-३-६१)

एतयोरेतौ निपात्यौ । भुज्यते अनेनेति भुजः पाणिः । 'हलश्च' (सू ३३००) इति घञ् । न्युब्जन्त्यस्मिन्निति न्युब्जः । उपतापो रोगः । 'पाण्युपतापयोः' किम् । भोगः समुद्गः ।

२८७८ । प्रयाजानुयाजौ यज्ञाङ्गे । (७-३-६२)

एतौ निपात्यौ यज्ञाङ्गे । पञ्च प्रयाजाः । त्रयोऽनुयाजाः । 'यज्ञाङ्गे' किम् । प्रयागः । अनुयागः ।

२८७९ । वञ्चेर्गतौ । (७-३-६३)

'चजोः' इति कुत्वम् । **समवपूर्वाच्चेति** ॥ वार्तिकमिदम् । मृजेर्ण्यदिति शेषः । **न क्वादेः** ॥ कुः आदिर्यस्येति विग्रहः । चजोः कु इत्यनुवर्तते । तदाह । **क्वादेरिति** ॥ कवर्गादेरित्यर्थः । **वार्तिककारस्त्विति** ॥ 'चजोः कु घिण्ण्यतोः' इति सूत्रे 'निष्ठायामनिटः' इति पूरितम् । तथा च निष्ठायां यः अनिट् तद्धात्ववयवयोः चजोः कु स्यात् घिति णिति चेत्यर्थः फलति । तथा 'न क्वादेः' इति सूत्रं 'अजिव्रज्योश्च' इति सूत्रं 'यजयाचरुचप्रवचर्चश्च' इत्यत्र यजयाचग्रहणञ्च न कर्तव्यमिति प्रत्याचख्यावित्यर्थः । किन्तत इत्यत आह । **तेनेति** ॥ अर्जितर्जिप्रभृतीनां ण्यति कुत्वं स्यात् । 'न क्वादेः' इति निषेधस्य तत्राप्रवृत्तेरिति भावः । तदेव सूत्रमते अतिव्याप्तिमुक्त्वा अव्याप्तिमाह । **म्रुचुग्लुञ्चुप्रभृतीनामिति** ॥ तेषां कवर्गादित्वेऽपि ण्यति म्रोक्यमित्यादौ कुत्वमिष्टं स्यादेव । वार्तिकमते 'न क्वादेः' इति निषेधस्य प्रत्याख्यातत्वात् । सूत्रमते तु 'न क्वादेः' इति निषेधात् म्रोक्यमित्यादौ कुत्वमिष्टन्न स्यादित्यव्याप्तिरिति भावः । नन्विदं वार्तिकं विपरीतमपि सूत्रसम्मतत्वात् ग्राह्यमेव । विरोधे विकल्पस्य वक्तुं शक्यत्वादिति शङ्कते । **सूत्रमते तु यद्यपीति** ॥ परिहरति । **तथापीति** ॥ **यथोत्तरमिति** ॥ अयं वैयाकरणसमयः । **अजिव्रज्योश्च** ॥ इत्यादि स्पष्टम् । **वञ्चेर्गतौ** ॥ **कुत्वन्नेति** ॥

कुत्वं न । वञ्च्यम् । 'गतौ' किम् । वङ्क्यं काष्ठम् । कुटिलीकृतमित्यर्थः ।

२८८० । ओक उचः के । (७-३-६४)

उचेर्गुणकुत्वे निपात्येते के परे । ओकः शकुन्तवृषळौ । इगुपधलक्षणः कः । घञा सिद्धे अन्तोदात्तार्थमिदम् ।

२८८१ । ण्य आवश्यके । (७-३-६५)

कुत्वं न । अवश्यपाच्यम् ।

२८८२ । यजयाचरुचप्रवचर्चश्च । (७-३-६६)

ण्ये कुत्वं न । याज्यम् । याच्यम् । रोच्यम् । प्रवाच्यं ग्रन्थविशेषः । 'ऋच्' । अर्च्यम् । ऋदुपधत्वेऽप्यत एव ज्ञापकाण्ण्यत् । 'त्यजेश्च' । त्याज्यम् । 'त्यजिपूज्योश्च' इति काशिका । तत्र पूजेर्ग्रहणं चिन्त्यम् । भाष्यानुक्तत्वात् । 'ण्यत्प्रकरणे त्यजेरुपसङ्ख्यानम्' इति हि भाष्यम् ।

२८८३ । वचोऽशब्दसंज्ञायाम् । (७-३-६७)

वाच्यम् । शब्दाख्यायां तु वाक्यम् ।

२८८४ । प्रयोज्यनियोज्यौ शक्यार्थे । (७-३-६८)

प्रयोक्तुं शक्यः प्रयोज्यो नियोक्तुं शक्यो नियोज्यो भृत्यः ।

शेषपूरणमिदम् । 'चजोः कु घिण्ण्यतोः' इत्यतः कुग्रहणस्य 'न क्वादेः' इत्यतो नेत्यस्य चानुवृत्तेरिति भावः । **ण्य आवश्यके ॥ कुत्वन्नेति ॥** शेषपूरणमिदम् । आवश्यकेऽर्थे यो ण्यः तस्मिन् परे 'चजोः कु घिण्ण्यतोः' इति कुत्वन्नेत्यर्थः । **यजयाच ॥ ण्ये कुत्वन्नेति ॥** शेषपूरणमिदम् । यज, याच, रुच, प्रवच, ऋच्, एषान्द्वन्द्वात् षष्ठी । एषां ण्ये परे 'चजोः कु घिण्ण्यतोः' इति कुत्वन्नेत्यर्थः । ननु अर्च्यमित्यत्र कथं ण्यत् । 'ऋदुपधाच्चाक्लृपिचृतेः' इति ऋदुपधत्वलक्षणस्य क्यपो ण्यदपवादत्वादित्यत आह । **ऋदुपधत्वेऽपीति ॥ त्यजिपूज्योश्चेति ॥** ण्ये कुत्वन्नेति शेषः । **वचोऽशब्दसंज्ञायाम् ॥** वचधातोर्ण्ये कुत्वन्न । शब्दसंज्ञां वर्जयित्वेत्यर्थः । **वाच्यमिति ॥** वस्त्विति शेषः । अशब्दसंज्ञायामित्यस्य प्रयोजनमाह । **शब्दाख्यायान्तु वाक्यमिति ॥** एकतिङ् वाक्यम्, इति संज्ञाशब्दोऽयमिति भावः । प्रवाच्यमित्यत्र तु ग्रन्थविशेषसंज्ञात्वेऽपि नायं कुत्वनिषेधस्य निषेधः, 'यजयाच' इत्यत्र प्रवचेति विशिष्योपादानात् असंज्ञायामित्यस्य प्रपूर्वाद्वचेरन्यत्र चरितार्थत्वात् । एतदभिप्रायेणैव प्रवाच्यं ग्रन्थविशेषः इत्युक्तम्प्राक् । **प्रयोज्यनियोज्यौ ॥** शक्यार्थे ण्ये कुत्वाभावो निपात्यते । 'शकि लिङ् च' इति कृत्यानां शक्यार्थेऽपि

२८८५ । भोज्यं भक्ष्ये । (७-३-६९)

भोग्यमन्यत् । 'ण्यत्प्रकरणे लपिदभिभ्यां चेति वक्तव्यम्' । लाप्यम् । दभिर्धातुष्वपठितोऽपि वार्तिकबलात्स्वीकार्यः । दाभ्यः ।

२८८६ । ओरावश्यके । (३-१-१२५)

उवर्णान्ताद्धातोर्ण्यत्स्यादवश्यम्भावे द्योत्ये । लाव्यम् । पाव्यम् ।

२८८७ । आसुयुवपिरपित्रपिचमश्च । (३-१-१२६)

'षुञ्' आसाव्यम् । 'यु मिश्रणे' याव्यम् । वाप्यम् । राप्यम् । त्राप्यम् । आचाम्यम्[1] ।

२८८८ । आनाय्योऽनित्ये । (३-१-१२७)

आङ्पूर्वान्नयतेर्ण्यदायादेशश्च निपात्यते । दक्षिणाग्निविशेष एवेदम् । स हि गार्हपत्यादानीयतेऽनित्यश्च सततमप्रज्वलनात् । आनेयोऽन्यः घटादिः, वैश्यकुलादानीतो दक्षिणाग्निश्च ।

विहितण्यन्तस्य शक्यार्थकत्वमपि । **भोज्यं भक्ष्ये** ॥ भक्ष्ये गम्ये ण्ये भुजेः कुत्वाभावो निपात्यते । इति प्रासङ्गिकम् । अथ प्रकृतम् । **लपिदभिभ्याञ्चेति** ॥ वार्तिकमिदं 'ऋहलोर्ण्यत्' इति सूत्रस्थम् । 'पोरदुपधात्' इति प्राप्तस्य ण्यदपवादस्य यतोऽपवादः । **ओरावश्यके** ॥ **लाव्यं पाव्यमिति** ॥ 'अचो ञ्णिति' इति वृद्धौ 'वान्तो यि' इत्यावादेशः । **आसुयुवपि** ॥ आसु, यु, वपि, रपि, त्रपि, चम्, एषां समाहारद्वन्द्वः । ण्यदिति शेषः । **आसाव्यमिति** ॥ आङ्पूर्वस्य सुञो ग्रहणमिति भावः । **आनाय्योऽनित्ये** ॥ अनित्ये इति छेदः । **दक्षिणाग्निविशेष एवेति** ॥ वार्तिकमिदम् । **स हीति** ॥ दक्षिणाग्निर्हि अग्निहोत्रार्थमहरहः गार्हपत्यादेः प्रणीयत इत्यर्थः । एतेन आङ्पूर्वकस्य नयतेरर्थ उक्तः । **अनित्यश्चेति** ॥ गार्हपत्यवन्नित्यधारणाभावादिति भावः । तदाह । **सततमप्रज्वलनादिति** ॥ सततन्धारणाभावादित्यर्थः । प्रणीतस्य दक्षिणाग्नेस्तत्तत्कर्मणि समाप्ते लौकिकत्वमुक्तं कल्पसूत्रेषु "अप्रवृत्ते कर्मणि लौकिकं सम्पद्यते" इति । ततश्च पुनः पुनः प्रणयनात् अनित्यत्वन्दक्षिणाग्नेरिति बोध्यम् । यद्यप्याहवनीयस्यापि पुनः पुनः प्रणयनमस्ति, तथापि दक्षिणाग्निविशेष एवेति वार्तिकान्नाहवनीयस्य ग्रहणमित्यर्थः । विशेषग्रहणान्नित्यधारणपक्षे दक्षिणाग्निरिह न गृह्यते इति सूचितम् । गतश्रियान्दक्षिणाग्नेरपि नित्यधार्यत्वात् । "गतश्रियो नित्यधार्या अग्नयः" इति वचनादित्यलम्पल्लवितेन । **वैश्यकुलादानीत इति** ॥ दक्षिणाग्निं प्रकृत्य हि श्रूयते । 'अहरहरेवैनं वैश्यकुलादाहरन्' इति ।

---

१. 'चाम्यम्' इति अपपाठः, वृद्ध्यनुपपत्तेः ।

२८८९ । प्रणाय्योऽसंमतौ । (३-१-१२८)

संमतिः प्रीतिविषयीभवनं कर्मव्यापारः । तथा भोगेष्वादरोऽपि संमतिः । प्रणाय्यश्चोरः । प्रीत्यनर्ह इत्यर्थः । प्रणाय्योऽन्तेवासी । विरक्त इत्यर्थः । प्रणेयोऽन्यः ।

२८९० । पाय्यसान्नाय्यनिकाय्यधाय्या मानहविर्निवाससामिधेनीषु । (३-१-१२९)

मीयतेऽनेन पाय्यं मानम् । ण्यत् धात्वादेः पत्वञ्च । 'आतो युक्–' (सू २७६१) इति युक् । सम्यङ् नीयते होमार्थमग्निं प्रतीति सान्नाय्यं हविर्विशेषः । ण्यदायादेशः समो दीर्घश्च निपात्यते । निचीयतेऽस्मिन्धान्यादिकं निकाय्यो निवासः । अधिकरणे ण्यत् आय् धात्वादेः कुत्वञ्च निपात्यते । धीयतेऽनया समिदिति धाय्या ऋक् ।

२८९१ । क्रतौ कुण्डपाय्यसञ्चाय्यौ । (३-१-१३०)

कुण्डेन पीयतेऽस्मिन्सोमः कुण्डपाय्यः क्रतुः । सञ्चीयतेऽसौ सञ्चाय्यः ।

तथाविधदक्षिणाग्नौ वाच्ये आनेयशब्द एवेति भावः । **प्रणाय्योऽसम्मतौ** ॥ असम्मतौ गम्यायां प्रणाय्य इति निपात्यते । तत्र असम्मतिशब्दैकदेशं सम्मतिशब्दं विवृणोति । **सम्मतिः प्रीतिविषयीभवनमिति** ॥ तच्च कर्मनिष्ठमित्याह । **कर्मव्यापार इति** ॥ **तथेति** ॥ भोगेषु सुखदुःखानुभवेषु आसक्तिरपि सम्मतिरित्यर्थः । एवंविधा सम्मतिर्न भवतीति असम्मतिरिति फलितम् । **प्रणाय्यश्चोर इति** ॥ ण्यति वृद्धौ आयादेशः । **पाय्यसान्नाय्य** ॥ पाय्य, सान्नाय्य, निकाय्य, धाय्य, एषान्द्वन्द्वात्प्रथमाबहुवचनम् । मान, हविः, निवास, सामिधेनी एषान्द्वन्द्वात्सप्तमी । मानादिषु गम्येषु क्रमात् पाय्यादयो निपात्यन्ते । **मीयते अनेनेति** ॥ माधातोः करणे ण्यत्, धात्वादेर्मकारस्य पत्वञ्च निपात्यते इत्यर्थः । **आत इति** ॥ ण्यति 'मीनाति' इत्यात्त्वे कृते, आतो युगिति भावः । **ण्यदिति** ॥ सम्पूर्वात् नीधातोः कर्मणि निपात्यते इत्यर्थः । **आयादेश इति** ॥ सन्नी य इति स्थिते आयादेशः निपात्यते इत्यन्वयः । **निवास इति** ॥ कुसूलादिरित्यर्थः । **अधिकरणे इति** ॥ चिञ्धातोराधिकरणे ण्यन्निपात्यते इत्यन्वयः । **आय् इति** ॥ अच्परकत्वाभावात् आयादेशोऽप्राप्तो निपात्यते इत्यन्वयः । **धाय्या ऋगिति** ॥ धाधातोः करणे ण्यति, आयादेशो निपात्यते इति भावः । सामिधेन्यो नाम समिदाधानार्था ऋग्विशेषाः । तत्र 'समिध्यमानो अध्वरे' इति ऋच उपरि प्रक्षेप्या 'पृथुपाजा अमर्त्यः' इत्याद्या ऋक्प्रसिद्धा । **क्रतौ कुण्डपाय्य** । क्रतुविशेषे गम्ये एतौ निपात्येते । **कुण्डेनेति** ॥ अत्सरुकैः चमसैरित्यर्थः । सामान्येनैकवचनम् । "यदत्सरुकैश्चसमैर्भक्षयन्ति तदेषाँ कुण्डम्" इति श्रुतिः । **कुण्डपाय्य इति** ॥ सत्रविशेषात्मकः क्रतुः । कुण्डेनेति तृतीयान्ते उपपदे

२८९२ । अग्नौ परिचाय्योपचाय्यसमूह्याः । (३-१-१३१)

अग्निधारणार्थे स्थलविशेषे एते साधवः । अन्यत्र तु परिचेयम् । उपचेयम् । संवाह्यम् ।

२८९३ । चित्याग्निचित्ये च । (३-१-१३२)

चीयतेऽसौ चित्योऽग्निः । अग्नेश्चयनमग्निचित्या । 'प्रैषातिसर्गप्राप्तकालेषु कृत्याश्च' (सू २८१७) । त्वया गन्तव्यम् । गमनीयम् । गम्यम् । इह लोटा बाधा मा भूदिति पुनः कृत्यविधिः 'स्त्र्यधिकारादूर्ध्वं वासरूपविधिः क्वचिन्न' इति ज्ञापयति । तेन 'क्तल्युट्तुमुन्खलर्थेषु न–' इति सिद्धम् ।

अधिकरणे ण्यत् । आतो युक् । **सञ्चाय्य इति** ॥ सम्पूर्वात् चिञः कर्मणि ण्यत् आयादेशश्च निपात्यते इति भावः । सञ्चाय्यो नाम क्रतुविशेषः क्वचिच्छाखायामन्वेषणीयः । **अग्नौ परिचाय्य** ॥ अग्नौ गम्ये परिचाय्य, उपचाय्य समूह्य, एते निपात्यन्ते । अग्निशब्द इष्टकारचितस्थण्डिलविशेषे वर्तते । "इष्टकाभिरग्निञ्चिनोति" इति श्रुतेः इष्टकाकृतचयनेन अग्न्याख्यं स्थण्डिलं निष्पादयेदित्यर्थः । "ब्रह्मवादिना वदन्ति यन्मृदाचाद्भिश्चाग्निश्चीयतेऽथ कस्मादग्निरुच्यत इति यच्छन्दोऽभिश्चिनोत्यग्नयो वै छंदांसि तस्मादग्निरुच्यतेऽथो इयं वा अग्निर्वैश्वानरो यन्मृदाचिनोति तस्मादग्निरुच्यते" इति वाक्यशेषाच्च । तदाह । **अग्निधारणेति** ॥ तत्र परिपूर्वादुपपूर्वाच्च चिञः कर्मणि ण्यत् आयादेशश्च निपात्यते । सम्पूर्वस्य वहेस्तु कर्मणि ण्यति सम्प्रसारणम्, दीर्घश्च निपात्यते । "समूह्यञ्चिन्वीत पशुकामः परिचाय्यञ्चिन्वीत ग्रामकामः" इति तैत्तिरीयश्रुतौ परिचाय्यसमूह्यौ प्रसिद्धौ । उपचाय्यस्त्वग्निः क्वचिच्छाखायामन्वेषणीयः । **चित्याग्निचित्ये च** ॥ चित्यश्च अग्निचित्या चेति द्वन्द्वः । अग्नौ निपात्येते । **चित्योऽग्निरिति** ॥ कर्मणि ण्यत् तुक्च निपात्यते । **अग्नेश्चयनमिति** ॥ अग्निशब्दे षष्ठ्यन्ते उपपदे चिणो ण्यत् तुक् च, स्त्रीत्वं लोकात् । 'प्रैषातिसर्ग' इति व्याख्यातमपि स्मार्यते । **गम्यमिति** ॥ 'पोरदुपधात्' इति ण्यदपवादः क्यप् । ननु सामान्येन भावकर्मणोर्विहितानां कृत्यानाम्प्रैषादिषु तदभावे च सिद्धे प्रैषादिषु कृत्यविधिर्व्यर्थ इत्यत आह । **लोटा बाधा इति** ॥ इह प्रैषादिषु कृत्यविध्यभावे लोट् चेति प्रैषादिषु लोटा विशेषविहितेन कृत्यानां बाधः स्यात् । कृत्यानाम्प्रैषाद्यभावे भावकर्मणोश्चरितार्थत्वात् । अतः प्रैषादिषु कृत्यानां लोटा बाधनिवृत्तये पुनः कृत्यविधिरित्यर्थः । ननु वासरूपविधिनैव लोटा प्रैषादिषु कृत्यानां बाधो न भविष्यतीत्यत आह । **स्त्र्यधिकारादूर्ध्वमिति** ॥ 'स्त्रियां क्तिन्' इत्यूर्ध्वमित्यर्थः । 'प्राक् स्त्रियाः वासरूपविधिः' इति भाष्यम् । ननु स्त्र्यधिकारादूर्ध्वं वासरूपविधेरप्रवृत्तौ 'स्त्रियां क्तिन्' इति सामान्यविहितस्य क्तिनः 'षिद्भिदादिभ्योऽङ्' इति विशेषविहितेन नित्यबाधस्स्यात्, ततः क्षमा क्षान्तिः, भिदा भित्तिरित्यादि न स्यात् इत्यत आह । **क्वचिन्नेति** ॥ क्वचिदित्यस्यानिर्धारणादाह । **तेन क्तल्युट्तुमुन्खलर्थेषु नेति**

'अर्हे कृत्यतृचश्च' (सू २८२२) स्तोतुमर्हः स्तुत्यः स्तुतिकर्मे । स्तोता स्तुतिकर्ता । लिङा बाधा मा भूदिति कृत्यतृचोर्विधिः ।

२८९४ । भव्यगेयप्रवचनीयोपस्थानीयजन्याप्लाव्यापात्या वा । (३-४-६७)

एते कृत्यान्ताः कर्तरि वा निपात्यन्ते । पक्षे तयोरेवेति सकर्मकात्कर्मणि, अकर्मकात्तु भावे ज्ञेयाः । भवतीति भव्यः । भव्यमनेन वा । गायतीति गेयः साम्नामयम् । गेयं सामानेन वा इत्यादि । 'शकि लिङ् च' (सू २८२३) । चात्कृत्याः । वोढुं शक्यो वोढव्यः । वहनीयो वाह्यः । लिङा बाधा मा

सिद्धमिति ॥ एषु वासरूपविधिर्नास्तीत्यर्थः । "स्त्र्यधिकारात् प्राक् वासरूपविधिः, नतु तत ऊर्ध्वम्" इति भाष्यस्य क्तल्युट्तुमुन्खलर्थेषु वासरूपविधिर्नास्तीत्यत्र सङ्कोच इति भावः । अत्र व्याख्यानमेव शरणम् । **अर्हे कृत्यतृचश्चेति** ॥ प्राग्व्याख्यातं विशेषविवक्षया स्मार्यते । 'लिङ्यदि' इत्यतो लिङनुकर्षार्थश्चकार इत्युक्तं प्राक् । ननु अर्हे अनर्हे च सामान्यविधानादेव अर्हेऽपि कृत्यतृचोः सिद्धयोः पुनस्तद्विधिर्व्यर्थः इत्यत आह । **लिङा बाधेति** ॥ अर्हेचेत्येतावत्येव उक्ते चकारानुकृष्टस्य लिङ एवार्हे विधिः स्यात् । तथा च अर्हे कृत्यतृचोर्विधिर्नस्यात्, अर्हे विशेषविहितेन लिङा बाधात्, अनर्हे कृत्यतृचोश्चरितार्थत्वात् । वासरूपविधिस्तु स्त्र्यधिकारादूर्ध्वंन्न प्रवर्तते इत्युक्तमेव, अतो लिङा बाधा मा भूदिति कृत्यतृचोर्विधिरित्यर्थः । **भव्यगेय** ॥ **कर्तरि वेति** ॥ 'कर्तरि कृत्' इत्यतः कर्तरीत्यनुवृत्तं वेत्यनेन सम्बध्यते । तथा च कर्तरि वा एते निपात्यन्ते । अन्यत्र नेति फलति । तत्र अन्यत्रेत्यस्यानिर्धारणादाह । **पक्षे इति** ॥ अन्यत्रापि न सर्वत्र, किन्तु 'तयोरेव कृत्यक्तखलर्थाः' इति सूत्रेण सकर्मकात् कर्मणि अकर्मकाद्भावे एते कृत्या ज्ञेयाः इत्यर्थः । 'तयोरेव कृत्य' इति सूत्रे 'लः कर्मणि च' इत्यस्मात्सकर्मकेभ्यः कर्मणि अकर्मकेभ्यो भावे इति अनुवर्तते इति भावः । **भवतीति भव्य इति** ॥ कर्तरि अचो यत् । **भव्यमनेन वेति** ॥ भावे यत् । **गेयस्साम्नामयमिति** ॥ गाधातोः कर्तरि यत् । 'ईद्यति' इति प्रकृतेः ईत्त्वम् । गुणः । साम्नाङ्कर्मणामनभिहितत्वात् कृद्योगे षष्ठी । कर्तुरभिहितत्वात् प्रथमा । **गेयं सामानेनेति** ॥ कर्मणि यत् । सकर्मकत्वात्, नतु भावे । कर्तुरनभिहितत्वात्तृतीया । कृद्योगषष्ठी तु कृत्ययोगे कर्तरि वैकल्पिकी, 'कृत्यानाङ्कर्तरि वा' इत्युक्तेः । **इत्यादीति** ॥ प्रवचनीयो गुरुर्वेदस्य । प्रवक्तेत्यर्थः । कर्तरि अनीयर् । प्रवचनीयो वेदो गुरुणेति वा । उपस्थानीयश्शिष्यो गुरोः, उपस्थानीयो गुरुश्शिष्येणेति वा । जन्योऽसौ जायते इत्यर्थः । जन्यमनेनेति वा । आप्लवतेऽसौ आप्लाव्यः । 'ओरावश्यके' इति कर्तरि ण्यत् । आप्लाव्यमनेनेति वा । आपतत्यसौ आपात्यः । 'ऋहलोः' इति कर्तरि ण्यत् । आपात्यमनेन वा । 'शकि लिङ् च' इत्यपि व्याख्यातं प्राक् । विशेषविवक्षया सूत्रक्रमादिहोपन्यस्तम् । नन्विह चकारानुकृष्टकृत्यविधिर्व्यर्थः । शक्तौ अशक्तौ च भावकर्मणोः सामान्यतः कृत्यविधित एव

भूदिति कृत्योक्तिः । लाघवादनेनैव ज्ञापनसंभवे प्रैषादिसूत्रे 'कृत्याश्च' इति सुत्यजम् । अर्हे कृत्यतृचोर्ग्रहणं च ।

॥ इति कृदन्तकृत्यप्रकरणम् ॥

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ अथ कृदन्तप्रकरणम् ॥

२८९५ । ण्वुल्तृचौ । (३-१-१३३)

धातोरेतौ स्तः । 'कर्तरि कृत्' (सू २८३२) इति कर्त्रर्थे । 'युवोरनाकौ' (सू १२४७) । कारकः । कर्ता । वोढुमर्हो वोढा । कारिका । कर्त्री । 'गाङ्कुटा—' (सू २४६१) इति ङित्त्वम् । कुटिता । अञ्णिदित्युक्तेर्ने ङित्त्वम् । कोटकः । 'विज इट्' (सू २५३६) । विजिता । 'हनस्तोऽचिण्णलोः' (सू २५७४) । घातकः । 'आतो युक्—' (सू २७६१) । दायकः । 'नोदात्तोपदेशस्य—' (सू २७६३) इति न वृद्धिः शमकः । दमकः ।

शक्तावपि सिद्धेरित्यत आह । **लिङा बाधेति** ॥ 'शकि लिङ्' इत्येतावत्येवोक्ते शक्तौ विशेषविहितेन कृत्यानाम्बाधः स्यात्, अशक्तौ कृत्यानाञ्चरितार्थत्वात्, वासरूपविधिस्तु स्त्र्यधिकारादूर्ध्वन्नेत्युक्तमेवेति भावः । **लाघवादिति** ॥ इह चकारमात्रेण वासरूपविधेः स्त्र्यधिकारादूर्ध्वं अनित्यताज्ञापनं सम्भवति । अतः 'प्रैषातिसर्ग' इति सूत्रे कृत्यग्रहणेन 'अर्हे कृत्यतृचश्च' इत्यत्र तृज्ग्रहणेन च तज्ज्ञापनाश्रयणे गौरवमिति भावः ॥

इति श्रीवासुदेवदीक्षितविदुषा विरचितायां सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यायां बालमनोरमाख्यायां कृदन्तकृत्यप्रकरणं समाप्तम् ।

अथ कृदन्तप्रकरणम्—**ण्वुल्तृचौ** ॥ अनयोर्वर्तमानकालादन्यत्र न प्रयोग इति भाष्यम् । **वोढुमर्हः इति** ॥ 'अर्हे कृत्यतृचश्च' इत्युक्तेरिति भावः । **वोढेति** ॥ वहेः तृच्यनुदात्तत्वादिडभावे ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपेषु 'सहिवहोः' इत्योत्त्वम् । कुटितेत्यत्र लघूपधगुणमाशङ्क्य आह । **गाङिति** ॥ तर्हि ण्वुलि कोटक इत्यत्रापि गुणो न स्यादित्यत आह । **अञ्णिदित्युक्तेरिति** ॥ विजितेत्यत्र लघूपधगुणमाशङ्क्य आह । **विज इडिति** ॥ ङित्त्वमिति शेषः । **विजितेति** ॥

अनिटस्तु नियामकः। 'जनिवध्योश्च' (सू २५१२)। जनकः। 'वध हिंसायाम्'। वधकः। 'रधिजभोरचि' (सू २३०२)। रन्धकः। जम्भकः। 'नेट्यलिटि रधेः' (सू २५१६)। रधिता-रद्धा। 'मस्जिनशोः—' (सू २५१७) इति नुम्। मङ्क्ता। नंष्टा-नशिता। 'रभेरशब्लिटोः' (सू २५८१)। रम्भकः। रब्धा। 'लभेश्च' (सू २५८२)। लम्भकः। लब्धा। 'तीषसह—' (सू २३४०)। एषिता-एष्टा। सहिता-सोढा। दरिद्रातेरालोपः। दरिद्रिता। 'ण्वुलि न'। दरिद्रायकः। 'कृत्यल्युटः—' (सू २८४१) इत्येव सूत्रमस्तु। यत्र विहितास्ततोऽन्यत्रापि स्युरित्यर्थात्। एवं च बहुलग्रहणं योगविभागेन कृन्मात्रस्यार्थव्यभिचारार्थम्। पादाभ्यां ह्रियते पादहारकः। कर्मणि ण्वुल्। 'क्रमेः कर्तर्यात्मनेपदविषयात्कृत इण्निषेधो वाच्यः' (वा ४४२२, ४४२३)।

ङित्वान्न गुणः। **अनिटस्त्विति** ॥ तस्यानुदात्तोपदेशत्वादिति भावः। जनकः इत्यत्रोपधावृद्धिमाशङ्क्य वृद्धिनिषेधं स्मारयति। **जनिवध्योश्चेति** ॥ **वध हिंसायामिति** ॥ धात्वन्तरं भौवादिकम्। भ्वादेराकृतिगणत्वात्। नत्वयं हन्तेर्वधादेशः। तथा सति 'जनिवध्योश्च' इति वृद्धिनिषेधसूत्रे वधिग्रहणवैयर्थ्यात्। वधादेशस्यादन्ततया अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वादेव वृद्ध्यभावसिद्धेः। **वधक इति** ॥ 'जनिवध्योश्च' इति वृद्धिनिषेधः। रन्धकः जम्भकः इत्यत्र इदित्त्वाभावादप्राप्ते नुमि तद्विधिं स्मारयति। **रधिजभोरचीति** ॥ रधितेत्यत्र 'रधिजभोः' इति नुममाशङ्क्य आह। **नेट्यलिटि रधेरिति** ॥ **रधिता-रद्धेति** ॥ 'रधादिभ्यश्च' इति वेट्। मस्ज् तृ इति स्थिते आह। **मस्जिनशोरिति** ॥ नुम्विधिरयम्। **मङ्क्तेति** ॥ मस्ज् तृ इति स्थिते 'मस्जेरन्त्यात् पूर्वो नुम् वाच्यः' इति सकारादुपरि जकारात् प्राङ्नुम्। मस्न्ज् तृ इति स्थिते 'स्कोः' इति सलोपः, जस्य कुत्वेन गः, तस्य चर्त्वेन कः, अनुस्वारः, परसवर्णेन ङ इति भावः। **नंष्टा-नशितेति** ॥ रधादित्वाद्वेट्। इडभावपक्षे 'मस्जिनशोः' इति नुमि नन्श् तृ इति स्थिते 'व्रश्च' इति शस्य षः। नस्यानुस्वारः ष्टुत्वम्। **रभेरशब्लिटोः इति** ॥ नुम्विधिरयम्। **लब्धेति** ॥ 'झषस्तथोः' इति तस्य धः जश्त्वेन भस्य बः। **तीषसहेति** ॥ इड्विकल्पोऽयम्। **सोढेति** ॥ ढत्वधत्वष्टुत्वढलोपाः। 'सहिवहोः' इत्योत्त्वम्। **दरिद्रातेरालोप इति** ॥ 'दरिद्रातेरालोपो वक्तव्यः' इत्यनेनेति भावः। **ण्वुलि नेति** ॥ दरिद्रातेर्ण्वुलि आल्लोपो नेत्यर्थः। 'न दरिद्रायके लोपः' इति वार्तिकादिति भावः। **दरिद्रायक इति** ॥ 'आतो युक्' इति भावः। पादाभ्यां ह्रियते पादहारकः इत्यत्र कर्मणि ण्वुलं साधयितुमाह। **कृत्यल्युट इत्येवेति** ॥ 'कृत्यल्युटः' इत्येतावतैव पुनर्वचनबलात् येष्वर्थेषु ते कृत्यल्युटः विहिताः, ततोऽन्येष्वप्यर्थेषु भवन्तीत्यर्थलाभात् बहुलग्रहणं योगविभागार्थम्। कृत्प्रत्यया येष्वर्थेषु विहिताः ततोऽन्यत्रापि क्वचित् भवन्तीति। एवञ्च कर्मण्यपि ण्वुल् सिध्यतीत्यर्थः। 'कृतो बहुलम्' इति वार्तिकन्तु एतद्योगविभागसिद्धकथनपरमिति भावः। **क्रमेरिति** ॥ आत्मनेपदविषयात् क्रमेः परस्य कर्तरि कृतो नेडित्यर्थः।

प्रक्रन्ता। 'कर्तरि' इति किम्। प्रक्रमितव्यम्। 'आत्मनेपद—' इति किम्। सङ्क्रमिता। अनन्यभावे विषयशब्दः। तेन 'अनुपसर्गाद्वा' (सू. २७१६) इति विकल्पार्हस्य न निषेधः। क्रमिता। तदर्हत्वमेव तद्विषयत्वम्। तेन क्रन्तेत्यपीति केचित्। 'गमेरिट्—' (सू. २४०१) इत्यत्र परस्मैपदग्रहणं तङानयोरभावं लक्षयति। सञ्जिगमिषिता। एवं 'न वृद्भ्यश्चतुर्भ्यः' (सू. २३४८) विवृत्सिता। यङन्ताण्ण्वुल्। अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वान्न वृद्धिः। पापचकः। यङ्लुगन्तात्तु पापाचकः।

२८९६। नन्दिग्रहिपचादिभ्यो ल्युणिन्यचः। (३-१-१३४)

नन्द्यादेर्ल्युर्ग्रह्यादेर्णिनिः पचादेरच्स्यात्। नन्दयतीति नन्दनः। जनमर्दयतीति जनार्दनः। मधुं सूदयतीति मधुसूदनः। विशेषेण भीषयतीति

'स्नुक्रमोः' इति सूत्रस्थमिदं वार्तिकम्। **प्रक्रन्तेति** ॥ 'प्रोपाभ्यां समर्थाभ्याम्' इत्यात्मनेपदविषयोऽयम्। नन्वेवं सति क्रमितेत्यत्र कथमिडित्यत आह। **अनन्यभावे विषयशब्द इति** ॥ वर्तते इति शेषः। आत्मनेपदाविनाभाव इति यावत्। क्रमेः कर्तर्यात्मनेपदिन इत्येतावतैव सिद्धेरयमर्थो लभ्यते इति भावः। तथाच नित्यमात्मनेपदिन इति फलितम्। **तेनेति** ॥ क्रमितेत्यत्र क्रमेः 'अनुपसर्गाद्वा' इत्यात्मनेपदविकल्पविधानात् नित्यमात्मनेपदित्वाभावात् इण्निषेधो नेत्यर्थः। मतान्तरमाह। **तदर्हत्वमेवेति** ॥ आत्मनेपदार्हत्वमेवात्मनेपदविषयत्वम्। ततश्च आत्मनेपदपक्षे इण्निषेधे सति प्रक्रन्तेति रूपम्। आत्मनेपदाभावपक्षे तु क्रम इटि क्रमितेति रूपमिति केचिदाहुरित्यर्थः। अत्र पक्षे विषयपदस्य न प्रयोजनमित्यस्वरसः। ननु सञ्जिगमिषितेत्यत्र सनः कथमिट्, गमेरनिट्सु पाठात् सनः परस्मैपदपरत्वाभावेन 'गमेरिट् परस्मैपदेषु' इत्यस्याप्रवृत्तेरित्यत आह। **गमेरिडित्यत्रेति** ॥ **एवमिति** ॥ 'न वृद्भ्यश्चतुर्भ्यः' इत्यत्रापि परस्मैपदग्रहणमनुवृत्तं तङानयोरभावं लक्षयतीत्यर्थः। **विवृत्सितेति** ॥ वृतेस्सनि रूपम्। 'हलन्ताच्च' इति कित्त्वान्न गुणः। **यङन्तादिति** ॥ पचिधातोर्यङन्तात् पापच्येत्यस्मात् ण्वुलित्यर्थः। तस्य अकादेशे 'यस्य हलः' इति यकारलोपे अतो लोपे पापच् अक इति स्थिते उपधावृद्धिमाशङ्क्य आह। **स्थानिवत्त्वान्न वृद्धिरिति** ॥ **यङ्लुगन्तात्त्विति** ॥ यङस्सङ्घातस्य लुकः अजादेशत्वाभावेन स्थानिवत्त्वासम्भवादुपधावृद्धिर्निर्बाधा। 'न धातुलोपः' इति निषेधस्तु न, यङ्लुकः अनैमित्तिकत्वात् उपधावृद्धेरिग्लक्षणत्वाभावाच्च। **नन्दिग्रहि** ॥ नन्दि, ग्रहि, पच, एषां द्वन्द्वात्पञ्चमी। नन्दिग्रहिपचाः आदिर्येषामिति विग्रहः। आदिशब्दस्य प्रत्येकमन्वयः फलति। ल्यु, णिनि, अच्, एषां द्वन्द्वात्प्रथमा। यथासङ्ख्यमन्वयः। तदाह। **नन्द्यादेरित्यादि** ॥ नन्दि इति ण्यन्तग्रहणम्। तदाह। **नन्दयतीति नन्दन इति** ॥ ल्योरनादेशः, 'णेरनिटि' इति णिलोपः। **मधुं सूदयतीति** ॥ मधुः असुरविशेषः, तं सूदयति हन्तीति मधुसूदनः। ल्युः अनादेशः णिलोपः।

विभीषणः। लवणः। नन्द्यादिगणे निपातनाण्णत्वम्। ग्राही। स्थायी। मन्त्री। विशयी। वृद्ध्यभावो निपातनात्। विषयी। इह षत्वमपि। परिभावी—परिभवी। पाक्षिको वृद्ध्यभावो निपात्यते। पचादिराकृतिगणः। 'शिवशमरिष्टस्य करे' (सू ३४८९)। 'कर्मणि घटोऽठच्' (सू १८३६) इति सूत्रयोः करोतेर्घटेश्चाच्प्रयोगात्। अच्प्रत्यये परे यङ्लुग्विधानाच्च। केषाञ्चित्पाठस्त्वनुबन्धासञ्जनार्थः। केषाञ्चित्प्रपञ्चार्थः। केषाञ्चिद्बाधकबाधनार्थः। पचतीति पचः। नदट्। चोरट्। देवट्। इत्यादयष्टितः। नदी। चोरी। देवी। दीव्यतेः 'इगुपध—' (सू २८९७) इति कः प्राप्तः। जारभरा। श्वपचा। अनयोः 'कर्मण्यण्' (सू २९१३) प्राप्तः। न्यङ्क्वादिषु पाठाच्छ्वपाकोऽपि। 'यङोऽचि च' (सू २६५०) इति लुक्। 'न धातुलोपे—' (सू २६५६) इति गुणवृद्धि-

---

'सात्पदाद्योः' इति न षत्वम्। नन्द्यादयो वृत्तौ पठिताः। तत्र केचित् ण्यन्ताः केचिदण्यन्ताः। सूत्रे 'ग्रह उपादाने' इत्यस्य ग्रहीति इका निर्देशः। सौत्रत्वात् 'ग्रहिज्या' इति सम्प्रसारणं न। **ग्राहीति** ॥ ग्रहधातोरदुपधाण्णिनिः। नकारादिकार उच्चारणार्थः। उपधावृद्धिः। **विशयीति** ॥ विपूर्वात् 'शीङ् स्वप्ने' इति धातोर्णिनिः। गुणायादेशौ। 'अचोऽञ्णिति' इति वृद्धिमाशङ्क्य आह। **वृद्ध्यभाव इति** ॥ **विषयीति** ॥ 'षिञ् बन्धने' अस्मात्कृतसत्वाण्णिनिः। गुणायादेशौ। नन्विह कथन्न वृद्धिः, कथञ्च षत्वं पदादित्वादित्यत आह। **षत्वमपीति** ॥ निपातनात् वृद्ध्यभावष्षत्वञ्चेत्यर्थः। परिभावी—परिभवी इत्यत्र णित्त्वान्नित्यवृद्धिमाशङ्क्य आह। **पाक्षिक इति** ॥ ग्रह्यादयो वृत्तौ पठिताः। **पचादिराकृतिगण इति** ॥ पच वप इत्यादिकतिपयधातून् पठित्वा आकृतिगण इति गणपाठे वचनादिति भावः। गणपाठे आकृतिगणत्ववचनाभावेऽप्याह। **शिवशमिति** ॥ सूत्रे करशब्दस्य पचादिगणेऽपठितस्य कृञः अच्प्रत्ययान्तस्य 'कर्मणि घटः' इति सूत्रे घटेरचि घटशब्दस्य च प्रयोगदर्शनादित्यर्थः। **अच्प्रत्यय इति** ॥ यङन्तादच्प्रत्यये परे 'यङोऽचि च' इति यङो लुग्विधीयते। नहि पचादिगणे यङन्तं पठितमस्ति। अतोऽपि पचादेराकृतिगणत्वं विज्ञायते इत्यर्थः। पचादेराकृतिगणत्वे नदट् चोरट् इत्यादीनां तत्र पाठो व्यर्थ इत्यत आह। **केषाञ्चिदिति** ॥ टकारानुबन्धनासञ्जनार्थ इत्यर्थः। नन्वेवमपि वद चल इत्यादीनां अनुबन्धरहितानां तत्र किमर्थः पाठ इत्यत आह। **केषाञ्चित्प्रपञ्चार्थ इति** ॥ **बाधकेति** ॥ जारभर श्वपच इत्यादौ पचाद्यजपवादस्य कर्मण्यणो बाधनार्थं भरपचादीनां पाठः इति भाष्यम्। देवः सेवः इत्यादौ 'इगुपधज्ञाप्रीकिरः कः' इति विशिष्य विहितस्य कस्य बाधनार्थञ्च। तदेतदुपपादयति। **नदडित्यादि** ॥ ननु पचादिगणे श्वपचशब्दस्य बाधकबाधनार्थत्वे श्वपाक इति कथमित्यत आह। **न्यङ्क्वादिषु पाठाच्छ्वपाकोऽपीति** ॥ कदाचिदण्प्रत्ययः कुत्वञ्चेत्यर्थः। चेक्रियः, मरीमृजः इत्यादौ प्रक्रियान्दर्शयति। **यङोऽचि चेति** ॥ क्रीञादिधातोरचि यङो लुगित्यर्थः। द्वित्वादौ चेक्री

निषेधः। चेक्रियः। नेन्यः। लोलुवः। पोपुवः। मरीमृजः। 'चरिचलिपतिवदीनां वा द्वित्वमच्याक्चाभ्यासस्येति वक्तव्यम्' (वा ३४३०)। आगागमस्य दीर्घत्वसामर्थ्यादभ्यासह्रस्वो 'हलादिःशेषः' (सू २१७९) च न। चराचरः। चलाचलः। पतापतः। वदावदः। 'हन्तेर्घत्वं च' (वा ३४३१)। घत्वमभ्यासस्योत्तरस्य तु 'अभ्यासाच्च' (सू २४३०) इति कुत्वम्। घनाघनः। 'पाटेर्णिलुक्चोक्च दीर्घश्चाभ्यासस्य'। पाटूपटः। पक्षे चरः। चलः। पतः। वदः। हनः। पाटः। 'रात्रेः कृति—' इति वा मुम्। रात्रिंचरो रात्रिचरः।

२८९७। इगुपधज्ञाप्रीकिरः कः। (३-१-१३५)

एभ्यः कः स्यात्। क्षिपः। लिखः। बुधः। कृशः। ज्ञः। प्रीणातीति प्रियः। किरतीति किरः। वासरूपविधिना ण्वुल्तृचावपि। क्षेपकः—क्षेप्ता।

२८९८। आतश्चोपसर्गे। (३-१-१३६)

कः स्यात्। 'श्याद्व्यध—' (सू २९०३) इति णस्यापवादः। सुग्लः। प्रज्ञः।

अ इत्यादिस्थितौ आह। **न धातुलोप इति**॥ **चेक्रियः इति**॥ गुणाभावे संयोगपूर्वत्वान्न यण्। **नेन्य इति**॥ 'एरनेकाचः' इति यण्। **लोलुवः इति**॥ उवङ्। यण्तु न। 'ओःसुपि' इत्युक्तेः। **मरीमृज इति**॥ अत्र 'न धातुलोपे' इति निषेधात् न मृजेर्वृद्धिः। **चरिचलीति**॥ एषाम् अच्प्रत्यये परे द्वित्वम् अभ्यासस्य आगागमश्चेत्यर्थः। ननु चराचर इत्यत्राभ्यासे रेफादाकारस्य ह्रस्वः स्यात्, हलादिशेषेण तत्र रेफस्यापि निवृत्तिः स्यादित्यत आह। **आगागमस्येति**॥ ह्रस्वत्वे सत्यागागमे दीर्घोच्चारणं व्यर्थम्, अगागमस्यैव विधातुं शक्यत्वात्। तथा हलादिशेषेण रेफस्य निवृत्तौ ह्रस्वत्वेऽपि सवर्णदीर्घेण चराचर इति सिद्धे दीर्घोच्चारणं हलादिशेषाभावङ्गमयतीत्यर्थः। **हन्तेरिति**॥ वार्तिकमिदम्। हनधातोरचि घत्वं द्वित्वं आक् चेत्यर्थः। ननु उत्तरखण्डे 'अभ्यासाच्च' इति कुत्वसिद्धेः किमर्थमिह घत्वविधानमित्यत आह। **घत्वमभ्यासस्येति**॥ इह विधीयते इति शेषः। **पाटेरिति**॥ वार्तिकमिदम्। पाटेर्णौ पाटि इत्यस्मात् अचि णेर्लुक्, द्वित्वम्। अभ्यासस्य ऊगागमः। अभ्यासस्य आकारस्य ह्रस्वे तस्य दीर्घश्चेत्यर्थः। वृद्धिनिवृत्तये णेर्लुग्विधिः। आगमे दीर्घोच्चारणात् हलादिशेषेण टकारस्य न निवृत्तिः। हलादिशेषे तु आद्गुणे पोपट इति रूपस्य उगागमेऽपि सिद्धेः। **इगुपधज्ञा**॥ 'कॄ विक्षेपे' इत्यस्य इत्त्वे रपरत्वे च किर् इति रेफान्तम्, इगुपध, ज्ञा, प्री, किर्, एषान्द्वन्द्वात्पञ्चमी। कित्त्वं गुणनिषेधार्थम्। **ज्ञ इति**॥ आतो लोपः। **प्रिय इति**॥ प्रीञ् के इयङ्। **किर इति**॥ कॄधातोरचि इत्त्वे रपरत्वम्। **आतश्चोपसर्गे**॥ **कः स्यादिति**॥ शेषपूरणम्। उपसर्गे उपपदे आदन्ताद्धातोः कस्स्यादिति फलति। **णस्यापवाद इति**॥ तस्य उपसर्गेऽनुपसर्गे च आदन्तसामान्यविहितत्वात् इति भावः। **सुग्ल इति**॥ ग्लैधातोः 'आदेचः' इत्यात्वे कृते कप्रत्यये आतो लोप इति भावः। **प्रज्ञ इति**॥ ज्ञाधातोरातो लोपः।

२८९९ । पाघ्राध्माधेट्दृशः शः । (३-१-१३७)

पिबतीति पिबः । जिघ्रः । धमः । धयः । धया कन्या । धेटष्टित्त्वात् 'स्तनन्धयी' इति खशीव ङीप्प्राप्तः । 'खशोऽन्यत्र नेष्यते' इति हरदत्तः । पश्यतीति पश्यः । घ्रः सञ्ज्ञायां न (वा १९६७) । 'व्याघ्रादिभिः—' (सू ७३५) इति निर्देशात् ।

२९०० । अनुपसर्गाल्लिम्पविन्दधारिपारिवेद्युदेजिचेतिसातिसाहिभ्यश्च । (३-१-१३८)

शः स्यात् । लिम्पः । विन्दः । धारयः । पारयः । वेदयः । उदेजयः । चेतयः । सातिः सुखार्थः । सौत्रो हेतुमण्ण्यन्तः । सातयः । वासरूपन्यायेन

पाघ्रा ॥ अत्र 'लुग्विकरणालुग्विकरणयोरलुग्विकरणस्य ग्रहणम्' इति मत्वा आह । **पिबतीति पिब इति ॥** पाधातोश्शप्रत्यये तस्य शित्त्वेन सार्वधातुकत्वात् 'पाघ्राध्मा' इति पिबादेशः । स चादन्त इत्युक्तम् । शप् पररूपम् । **जिघ्र इति ॥** 'पाघ्रा' इति घ्राधातोर्जिघ्रादेशः । **धम इति ॥** ध्माधातोर्धमादेशः । **धय इति ॥** धेटश्शः, शप्, अयादेशः, पररूपमिति भावः । **धया कन्येति ॥** अत्र धेट्धातुष्टित् सः अदन्तो न भवति । यस्त्वदन्तो धयशब्दः, स न टित् । अतोऽत्र 'टिड्ढाणञ्' इति न ङीबिति भावः । धेटष्टित्त्वादित्यारभ्य हरदत्तमतम् । **स्तनन्धयीतीति ॥** स्तनशब्दे उपपदे धेट्धातोः 'नासिकास्तनयोः' इति खशि कृते 'खित्यनव्ययस्य' इति मुमि स्तनन्धयशब्दः । तत्र खशि कृते धेटष्टित्त्वमाश्रित्य यथा 'टिड्ढाणञ्' इति ङीप्, तथा धया कन्येत्यत्रापि ङीप् प्राप्तः । स ङीप् खशोऽन्यत्र नेष्यते इति हरदत्त आहेत्यर्थः । वस्तुतस्तु 'टिड्ढाणञ्' इति सूत्रे टिदाद्यवयवाकारस्यैव ग्रहणमिति भाष्यविरोधादिदञ्चिन्त्यम् । नच टित्त्वसामर्थ्यादेव स्तनन्धयीशब्दात् ङीबिति वाच्यम् । धया कन्येत्यत्रापि ङीप्प्रसङ्गात् । खशोऽन्यत्र नेष्यते इत्यत्र प्रमाणाभावात् । तस्मात् स्तनन्धयीत्यप्रामाणिकमेव । तस्य प्रामाणिकत्वे गौरादित्वङ्कल्प्यम् । ङीष्यप्युदात्तनिवृत्तिस्वरप्राप्त्या स्वरे विशेषाभावात् इति शब्देन्दुशेखरे स्थितम् । दृशः उदाहरति । **पश्य इति ॥** 'पाघ्रा' इति पश्यादेशः । **घ्रस्संज्ञायां नेति ॥** घ्राधातोस्संज्ञायां शो नेत्यर्थः । कुत इत्यत आह । **व्याघ्रादिभिरिति ॥** अन्यथा व्याजिघ्रादिभिरिति निर्दिशेदिति भावः । **अनुपसर्गात् ॥ शः स्यादिति ॥** शेषपूरणम् । **लिम्पः, विन्द इति ॥** 'लिप उपदाहे, विद्लृ लाभे' इति तुदादौ ताभ्यां शः, 'शे मुचादीनाम्' इति नुम् । सूत्रे कृतनुमौ लिम्पविन्दौ निर्दिष्टौ । अतस्तौदादिकयोरेव ग्रहणम् । **धारय इति ॥** 'धृञ् धारणे, धृङ् अवस्थाने' आभ्यां हेतुमण्ण्यन्ताभ्यां शः, शप्, गुणायादेशौ । **पारय इति ॥** पृधातोः ण्यन्ताच्छः, शप् गुणायादेशौ । विद वेदनाख्यादिषु । चुरादिण्यन्ताच्छः । शप् गुणायादेशौ । **उदेजय इति ॥** उत्पूर्वादेजधातोः ण्यन्ताच्छः । शप् गुणायादेशौ । **चेतय इति ॥** 'चिती संज्ञाने' ण्यन्ताच्छः, शप्, गुणायादेशौ । एवं

क्विपि सातपरमात्मा। सात्वन्तो भक्ताः। षह मर्षणे, चुरादिः। हेतुमण्ण्यन्तो वा। साह्यः। 'अनुपसर्गात्' किम्। प्रलिपः। 'नौ लिम्पेर्वाच्यः' (वा १९६८)। निलिम्पा देवाः। 'गवादिषु विन्देः संज्ञायाम्' (वा १९६९)। गोविन्दः। अरविन्दम्।

२९०१। ददातिदधात्योर्विभाषा। (३-१-१३९)

शः स्यात्। ददः। दधः। पक्षे वक्ष्यमाणो णः। अनुपसर्गादित्येव। प्रदः। प्रधः।

२९०२। ज्वलितिकसन्तेभ्यो णः। (३-१-१४०)

इति शब्द आद्यर्थः। ज्वलादिभ्यः कसन्तेभ्यो वा णः स्यात्। पक्षेऽच्। ज्वालः—ज्वलः। चालः—चलः। अनुपसर्गादित्येव। उज्ज्वलः। 'तनोतेरुपसङ्ख्यानम्' (वा १९७०)। इहानुपसर्गादिति विभाषेति च न सम्बध्यते। अवतनोतीत्यवतानः।

सातयः। सादिति रूपं साधयितुमाह। **वासरूपन्यायेन क्विबिति** ॥ सातयति सुखयतीत्यर्थे क्विप् णिलोपः। यद्यपि क्विप् सामान्यविहितः सातेश्शप्रत्ययस्तु तदपवादः। तथापि वासरूपविधिना क्विबपि भवतीत्यर्थः। **सातपरमात्मेति** ॥ "एष ह्येवानन्दयाति" इति श्रुतेः तस्य सुखयितृत्वावगमादिति भावः। **सात्वन्त इति** ॥ सात् परमात्मा भजनीयः एषामित्यर्थे मतुप् 'मादुपधायाः' इति मस्य वः। 'तसौ मत्वर्थे' इति भत्वात् पदत्वाभावान्न जश्त्वम्। **साह्य इति** ॥ साहेश्शः शप् गुणायादेशौ। **प्रलिप इति** ॥ इगुपधलक्षणः कः। **नौ लिम्पेरिति** ॥ वार्तिकमिदम्। नि इत्युपसर्गे उपपदे लिम्पेश्शो वाच्य इत्यर्थः। अनुपसर्गादित्युक्तेः पूर्वेणाप्राप्तौ वचनम्। **गवादिष्विति** ॥ वार्तिकमिदम्। गवादिषु उपपदेषु विन्देश्शो वाच्य इत्यर्थः। संज्ञायामेवेति नियमार्थमिदम्। **गोविन्द इति** ॥ गाः उपनिषद्वाचः प्रमाणतया विन्दतीत्यर्थः। **अरविन्दमिति** ॥ चक्रे नाभिनेम्योरन्तराळप्रोतानि काष्ठानि अराणि तत्सदृशानि दळानि विन्दतीत्यर्थः। कर्मण्यणोऽपवादश्शः। **ददातिदधात्योर्विभाषा** ॥ दाञ्, धाञ्, आभ्यां शो वा स्यात्। **ददः, दधः इति** ॥ शः, शप् श्लुः, 'श्लौ' इति द्वित्वम्। आतो लोपः। **वक्ष्यमाण इति** ॥ 'श्याद्यध' इत्यनेनेति भावः। **प्रदः, प्रधः इति** ॥ 'आतश्चोपसर्गे' इति कः। **ज्वलिति** ॥ **आद्यर्थ इति** ॥ तथा च ज्वल् इति आदिः येषां ते ज्वलितयः ते च ते कसन्ताश्चेति ज्वलितिकसन्ताः तेभ्य इति विग्रहः। तदाह। **ज्वलादिभ्य इति** ॥ 'ज्वल दीप्तौ' इत्यारभ्य 'कस गतौ' इत्येवमन्तेभ्य इत्यर्थः। **वा णः स्यादिति** ॥ विभाषेत्यनुवर्तते इति भावः। **पक्षेऽजिति** ॥ इगुपधेभ्यः क इत्यपि बोध्यम्। **उपसङ्ख्यानमिति** ॥ णस्येति शेषः। **न सम्बध्यते इति** ॥ अवतानः इत्येव

२९०३। श्याद्व्यधास्रुसंस्र्वतीणवसावहृलिहश्लिषश्वसश्च। (३-१-१४१)

श्यैङ्प्रभृतिभ्यो नित्यं णः स्यात्। श्येङोऽवस्यतेश्चादन्तत्वात्सिद्धे पृथग्ग्रहणमुपसर्गे कं बाधितुम्। अवश्यायः। प्रतिश्यायः। आत्। दायः। धायः। व्याधः। 'स्रु गतौ' आङ्पूर्वः संपूर्वश्च। आस्रावः। संस्रावः। अत्यायः। अवसायः। अवहारः। लेहः। श्लेषः। श्वासः।

२९०४। दुन्योरनुपसर्गे। (३-१-१४२)

णः स्यात्। दुनोतीति दावः। नीसाहचर्यात्सानुबन्धकाद्दुनोतेरेव णः। द्रवतेस्तु पचाद्यच् द्रवः। नयतीति नायः। उपसर्गे तु प्रदवः। प्रणयः।

२९०५। विभाषा ग्रहः। (३-१-१४३)

णो वा। पक्षेऽच्। व्यवस्थितविभाषेयम्। तेन जलचरे ग्राहः। ज्योतिषि ग्रहः। 'भवतेश्च' इति काशिका। भवो देवः संसारश्च। भावाः पदार्थाः। भाष्यमते तु प्राप्त्यर्थाच्चुरादिण्यन्तादच्। भावः।

भाष्ये उदाहरणादिति भावः। **श्याद्व्यधास्रु** ॥ श्या, आत्, व्यध, आस्रु, संस्रु, अतीण्, अवसा, अवहृ, लिह, श्लिष, श्वस्, एषामेकादशानां समाहारद्वन्द्वात्पञ्चमी। अनुपसर्गादिति निवृत्तम्। उत्तरसूत्रेऽनुपसर्गग्रहणात्। एवञ्च तत्सम्बद्धं विभाषाग्रहणञ्च नानुवर्तते। तदाह। **नित्यमिति** ॥ **श्यैङः इति** ॥ श्यैङ्धातोः अवपूर्वकात् षोधातोश्च कृतात्त्वयोः सूत्रे निर्देशः। तयोरादन्तत्वादेव सिद्धे पुनर्ग्रहणम् 'आतश्चोपसर्गे' इति कप्रत्ययबाधनार्थमित्यर्थः। **अवश्यायः, प्रतिश्याय इति** ॥ श्यैङः आत्त्वे कृते णः आतो युक्। **आदिति** ॥ आदन्तस्योदाहरणसूचनम्। **दायः, धायः इति** ॥ णे आतो युक्। **व्याध इति** ॥ व्यधेर्णे उपधावृद्धिः। **आस्रावः, संस्राव इति** ॥ णे 'अचोऽञ्णिति' इति वृद्धिः, आवादेशः। **अत्याय इति** ॥ अतिपूर्वादिण्धातोर्णे वृद्ध्यायादेशौ। **अवसाय इति** ॥ अवपूर्वात् 'षोऽन्तकर्मणि' इत्यस्मात् णे आत्त्वे आतो युक्। **लेहः, श्लेषः इति** ॥ णे लघूपधगुणः। **श्वास इति** ॥ णे उपधावृद्धिः। **दुन्योरनुपसर्गे** ॥ दुनोतेः नयतेश्चेत्यर्थः। दवशब्दं साधयितुमाह। **नीसाहचर्यादिति** ॥ नीञ्धातुस्सानुबन्धकः तत्साहचर्यात् 'टु दु उपतापे' इति स्वादिगणस्थादेव णप्रत्यय इत्यर्थः। **द्रवतेस्त्विति** ॥ 'दु द्रु गतौ' इति भौवादिकात् निरनुबन्धकात्पचाद्यजित्यर्थः। **विभाषा ग्रहः** ॥ **व्यवस्थितविभाषेयमिति** ॥ इदं 'शाच्छोः' इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्। **तेनेति** ॥ जलचरे मत्स्यादौ वाच्ये णप्रत्यये उपधावृद्धौ ग्राह इत्येव भवति। ज्योतिषि सूर्यचन्द्रादौ वाच्ये अच्प्रत्यये ग्रह इत्येव भवतीत्यर्थः। **भवतेश्चेति** ॥ णो वेति शेषः। पक्षे अच्। **काशिकेति** ॥ भाष्ये तु न दृश्यते इति भावः। इयमपि व्यवस्थितविभाषैव। तदाह। **भवो देव इति** ॥ महादेव इत्यर्थः। अत्र अजेवेति भावः। **भावाः पदार्था इति** ॥ अत्र ण एवेति भावः। ननु भवतेश्चेति णविकल्पस्य भाष्ये अदर्शनात् कथं भाष्यमते भावशब्द इत्यत आह। **भाष्यमते त्विति** ॥ भावयति

२९०६ । गेहे कः । (३-१-१४४)

गेहे कर्तरि ग्रहेः कः स्यात् । गृह्णाति धान्यादिकमिति गृहम् । तात्स्थ्यात् गृहा दाराः ।

२९०७ । शिल्पिनि ष्वुन् । (३-१-१४५)

क्रियाकौशलं शिल्पं तद्वत्कर्तरि ष्वुन्स्यात् । 'नृतिखनिरञ्जिभ्य एव' (वा १९७१) । नर्तकः—नर्तकी । खनकः—खनकी । 'असि अके अने च रञ्जेर्नलोपो वाच्यः' (वा ४०६७) । रजकः—रजकी । भाष्यमते तु नृतिखनिभ्यामेव ष्वुन् । रञ्जेस्तु 'क्वुन्शिल्पिसंज्ञयोः' (उणा १९१) इति क्वुन् । टाप् । रजिका । पुंयोगे तु रजकी ।

२९०८ । गस्थकन् । (३-१-१४६)

गायतेस्थकन्स्यात्, शिल्पिनि कर्तरि । गाथकः ।

२९०९ । ण्युट् च । (३-१-१४७)

गायनः । टित्त्वाद्गायनी ।

२९१० । हश्च व्रीहिकालयोः । (३-१-१४८)

प्रापयति स्वस्वकार्यमित्यर्थे 'भू प्राप्तौ' इति चुरादिण्यन्तात् भावि इत्यस्मात् अच्प्रत्यये णिलोपे भावशब्द इत्यर्थः । **गेहे कः** ॥ 'विभाषा ग्रहः' इत्यस्यापवादः । **गृहमिति** ॥ 'ग्रहिज्या' इति सम्प्रसारणं पूर्वरूपञ्च । ननु गृहा दारा इति कथम् । गेहे कर्तर्येव वाच्ये कप्रत्ययविधानादित्यत आह । **तात्स्थ्यादिति** ॥ गृहशब्दो गेहस्थे लाक्षणिकः इति भावः । **गृहा दारा इति** ॥ "दारेष्वपि गृहाः" इत्यमरः । **शिल्पिनि ष्वुन्** ॥ **नृतिखनिरञ्जिभ्य एवेति** ॥ वार्तिकमिदम् । **नर्तकीति** ॥ षित्त्वात् ङीषिति भावः । 'दंशसञ्जस्वञ्जां शपि' इति सूत्रे 'रजकरजनरजस्सूपसङ्ख्यानम्' इति वार्तिकम् । तत् अर्थतस्सङ्गृह्णाति । **असि अके अने चेति** ॥ **रजक इति** ॥ रञ्जेः शिल्पिनि ष्वुनि अकादेशे नलोपः । **रजकीति** ॥ षित्त्वात् ङीष् । नृतिखनिरञ्जिभ्य एवेति परिगणनात् । 'वेञ् तन्तुसन्ताने' इत्यस्मात् कृतात्त्वात् 'श्याद्व्यध' इति णप्रत्यये आतो युकि वाय इति सिध्यति । **भाष्यमते तु नृतिखनिभ्यामेवेति** ॥ इदञ्च 'दंशसञ्जस्वञ्जां शपि' इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम् । ननु भाष्यमते क्वुनि रजकीति कथमित्यत आह । **पुंयोगे तु रजकीति** ॥ **गस्थकन्** ॥ गः थकन्निति च्छेदः । गैधातोः कृतात्वस्य गः इति पञ्चम्यन्तम् । तदाह । **गायतेरिति** ॥ **ण्युट् च** ॥ ककार उक्तसमुच्चये । गायतेर्ण्युट् च स्यात् थकन् च शिल्पिनि कर्तरि । **गायन इति** ॥ आत्वे युक् । 'आदे च' इत्यात्वस्य अनैमित्तिकत्वेन वृद्ध्यपेक्षया अन्तरङ्गत्वात् । यद्यपि 'गस्थकन्ण्युट् च' इत्येकमेव सूत्रमुचितम् । तथापि ण्युट एवोत्तरसूत्रे अनुवृत्त्यर्थो योगविभागः । **हश्च** ॥ 'ओ हाक् त्यागे' इत्यस्य 'ओं हाङ् गतौ' इत्यस्य च हः इति पञ्चम्यन्तम् ।

हाको हाङश्च ण्युट् स्यात् व्रीहौ काले च कर्तरि। जहात्युदकमिति हायनो व्रीहिः। जहाति भावानिति हायनो वर्षम्। जिहीते प्राप्नोतीति वा।

२९११। प्रुसृल्वः समभिहारे वुन्। (३-१-१४९)

समभिहारग्रहणेन साधुकारित्वं लक्ष्यते। प्रवकः। सरकः। लवकः।

२९१२। आशिषि च। (३-१-१५०)

आशीर्विषयार्थवृत्तेर्वुन्स्यात्कर्तरि। जीवतात्—जीवकः। नन्दतात्—नन्दकः। आशीः प्रयोक्तुर्धर्मः। आशासितुः पित्रादेरियमुक्तिः।

इति तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः।

२९१३। कर्मण्यण्। (३-२-१)

कर्मण्युपपदे धातोरण्प्रत्ययः स्यात्। उपपदसमासः। कुम्भं करोतीति कुम्भकारः। आदित्यं पश्यतीत्यादावनभिधानान्न। 'शीलिकामिभक्ष्याचरिभ्यो णः' (वा १९८०)। अणोऽपवादार्थं वार्तिकम्। मांसशीला। मांसकामा।

तदाह। **हाको हाङश्चेति** ॥ **प्रुसृल्वः** ॥ **लक्ष्यते इति** ॥ एतच्च भाष्ये स्पष्टम्। प्रु, सृ, लु, एषां समाहारद्वन्द्वात्पञ्चमी। **आशिषि च** ॥ **जीवक इति** ॥ आशास्यमानजीवनक्रियाश्रय इत्यर्थः। एवन्नन्दकः। **आशीरिति** ॥ आशासनम् अयमित्थंभूयादिति प्रार्थनं शब्दप्रयोक्तृकर्तृकमिति यावत्। तत आशासितुः पित्रादेरियमुक्तिः। **इयं** नन्दकशब्दप्रयोग इत्यर्थः, औचित्यादिति भावः ॥

इति तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः।

अथ तृतीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः—**कर्मण्यण्** ॥ **कर्मण्युपपदे इति** ॥ 'तत्रोपपदं सप्तमीस्थम्' इत्यत्र तत्रेत्यनेनेदं लभ्यत इति तत्रैवोक्तम्। प्रत्ययस्तु कर्तर्येव। **उपपदसमास इति** ॥ 'उपपदमतिङ्' इत्यनेनेति भावः। **कुम्भङ्करोतीति** ॥ अस्वपदो लौकिकविग्रहोऽयम्। कुम्भ अस् कार इत्यलौकिकविग्रहवाक्ये सुबुत्पत्तेः प्रागेव कारशब्देन कृदन्तेन कुम्भ अस् इति षष्ठ्यन्तस्य समास इति प्रागेवोक्तम्। ननु आदित्यम्पश्यतीत्यादित्यदर्शः, हिमवन्तं शृणोतीति हिमवच्छ्रावः, ग्रामङ्गच्छतीति ग्रामगामः, इत्यादि स्यादित्यत आह। **आदित्यम्पश्यतीत्यादावनभिधानान्नेति** ॥ एतच्च भाष्ये स्पष्टम्। **शीलीति** ॥ शीलि, कामि, भक्षि, आचरि, एभ्यो णप्रत्ययो वाच्य इत्यर्थः। ननु 'कर्मण्यण्' इत्यणैव सिद्धे किमर्थमिदमित्यत आह। **अणोऽपवादार्थमिति** ॥ अणन्तत्वे तु ङीप् स्यात्। तन्निवृत्त्यर्थं णविधानमिति भावः। तदाह। **मांसशीलेति** ॥ 'शील समाधौ' इति भ्वादिः। इह तु स्वभावतस्सेवने वर्तते। मांसं स्वभावतस्सेवमानेत्यर्थः। **मांसकामेति** ॥ मांसङ्कामयते इति विग्रहः। **मांसभक्षेति** ॥

मांसभक्षा । कल्याणाचारा । 'ईक्षिक्षमिभ्याञ्च' (वा १९८१) । सुखप्रतीक्षा । बहुक्षामा । कथं तर्हि गङ्गाधरभूधरादयः । कर्मणः शेषत्वविवक्षायां भविष्यन्ति ।

२९१४ । ह्वावामश्च । (३-२-२)

एभ्यः अण् स्यात् । कापवादः । स्वर्गह्वायः । तन्तुवायः । धान्यमायः ।

२९१५ । आतोऽनुपसर्गे कः । (३-२-३)

आदन्ताद्धातोरनुपसर्गात्कर्मण्युपपदे कः स्यान्नाण् । 'आतो लोपः' । गोदः । पार्ष्णित्रम् । 'अनुपसर्गे' किम् । गोसन्दायः । 'कविधौ सर्वत्र संप्रसारणिभ्यो डः' (वा १९८४) । ब्रह्म जिनाति ब्रह्मज्यः । सर्वत्रग्रहणादातश्चोपसर्गे आह्वः । प्रह्वः ।

२९१६ । सुपि स्थः । (३-२-४)

मांसं भक्षयते इति विग्रहः । **कल्याणाचारेति** ॥ कल्याणमाचरतीति विग्रहः । सर्वत्र टाप् । **ईक्षिक्षमिभ्यामिति** ॥ वार्तिकमिदम् । ण इति शेषः । **कथमिति** ॥ कर्मण्यणि गङ्गाधारः इत्यादि स्यादित्याक्षेपः । **कर्मणश्शेषत्वेति** ॥ तथाच कर्मोपपदाभावान्नाणिति भावः । **ह्वावामश्च** ॥ 'ह्वेञ् स्पर्धायाम्, वेञ् तन्तुसन्ताने' अनयोः कृतात्वयोर्निर्देशः, 'माङ् माने' एषान्द्वन्द्वात्पञ्चम्येकवचनम् । **एभ्य इति** ॥ कर्मण्युपपदे एभ्यः अण् स्यादित्यर्थः । ननु 'कर्मण्यण्' इत्येव सिद्धे किमर्थमिदमित्यत आह । **कापवाद इति** ॥ 'आतोऽनुपसर्गे कः' इत्यस्याणपवादस्य वक्ष्यमाणस्य बाधनार्थमित्यर्थः । माङ्मेङोरिह ग्रहणम्, नतु 'मा माने' इत्यस्य, अकर्मकत्वात् । **स्वर्गह्वाय इति** ॥ यद्यपि पराभिभवेच्छायां स्पर्द्धायां पराभिभवस्य कर्मणो धात्वर्थत्वेनोपसङ्ग्रहादकर्मक इत्युक्तम् । तथापि इह पराभिभवेच्छा धात्वर्थः । स्वर्गमभिभवितुं वाञ्छतीत्यर्थः । अन्तरङ्गत्वादात्वे कृते आतो युक् । एवमग्रेऽपि । **आतोऽनुपसर्गे कः** ॥ **पार्ष्णित्रमिति** ॥ पार्ष्णिः पादमूलभागः । तं त्रायते इति विग्रहः । 'त्रैङ् पालने' आत्वे कृते कः । **गोसन्दाय इति** ॥ अण्यातो युक् । **कविधौ सर्वत्रेति** ॥ वार्तिकमिदम् । सर्वत्र कप्रत्ययविधौ सम्प्रसारणार्हेभ्यः कापवादो डप्रत्ययो वाच्य इत्यर्थः । **ब्रह्मज्य इति** ॥ 'ज्या वयोहानौ' अस्माड्डः । डित्त्वसामर्थ्यादभस्यापि टेर्लोपः । अत्र कप्रत्यये सति कित्त्वात् 'ग्रहिज्या' इति सम्प्रसारणम्प्रसक्तम् । अतो ड एव नतु कः । **सर्वत्रेति** ॥ उपसर्गे उपपदे आतोऽपि ड एव । नतु 'आतश्चोपसर्गे' इति कः । सर्वत्र ग्रहणादित्यन्वयः । अन्यथा अनन्तरस्य विधिरिति न्यायात् 'आतोऽनुपसर्गे कः' इत्येव बाध्येत, नतु 'आतश्चोपसर्गे' इति कप्रत्यय इति भावः । **आह्वः, प्रह्व इति** ॥ अत्र 'आतश्चोपसर्गे' इति कम्बाधित्वा ड एव । तस्य अकित्त्वाद्यजादिलक्षणं सम्प्रसारणन्न । **सुपि स्थः** ॥ **योगो**

२९२३ । हरतेरनुद्यमनेऽच् । (३-२-९)

अंशहरः । 'अनुद्यमने' किम् । भारहारः । 'शक्तिलाङ्गलाङ्कुशतोमरयष्टिघटघटीधनुःषु गृहेरुपसङ्ख्यानम्' (वा १९९२) शक्तिग्रहः । लाङ्गलग्रहः । 'सूत्रे च धार्येऽर्थे' (वा १९९३) सूत्रग्रहः । यस्तु सूत्रं केवलमुपादत्ते न तु धारयति तत्राणेव, सूत्रग्राहः ।

२९२४ । वयसि च । (३-२-१०)

उद्यमनार्थं सूत्रम् । कवचहरः कुमारः ।

२९२५ । आङि ताच्छील्ये । (३-२-११)

पुष्पाण्याहरति तच्छीलः । पुष्पाहरः 'ताच्छील्ये' किम् । भाराहारः ।

२९२६ । अर्हः । (३-२-१२)

अर्हतेरच्स्यात्कर्मण्युपपदे अणोऽपवादः । पूजार्हा ब्राह्मणी ।

२९२७ । स्तम्बकर्णयो रमिजपोः । (३-२-१३)

'हस्तिसूचकयोरिति वक्तव्यम्' (वा १९९४) । स्तम्बे रमते स्तम्बेरमो हस्ती । 'तत्पुरुषे कृति—' (सू ९७२) इति 'हलदन्तात्—' (सू ९६६) इति वा ङेरलुक् । कर्णेजपः सूचकः ।

स्यादित्यर्थः । **क्षीरपेति** ॥ क्षीरं पिबतीत्यर्थे सुराशीध्वोरन्यतरत्वाभावात् 'आतोऽनुपसर्गे कः' इति कप्रत्यये टाप् । **पाति रक्षतीति** ॥ 'पा रक्षणे' इति लुग्विकरणस्य पिबतिग्रहणेन अग्रहणमिति भावः । **हरतेरनुद्यमनेऽच्** ॥ अनुद्यमने विद्यमानात्कर्मण्युपपदे अजित्यर्थः । उद्यमनम् उत्क्षेपणम् । **अंशहर इति** ॥ अंशस्य स्वीकर्तेत्यर्थः । **भारहार इति** ॥ भारम् उद्गृह्णातीत्यर्थः । **गृहेरुपसङ्ख्यानमिति** ॥ अच्प्रत्ययस्येति शेषः । 'ग्रह उपादाने' अदुपधः । गृहेरिति तु कृतसम्प्रसारणस्य इका निर्देशः । **शक्तिग्रह इति** ॥ अकित्त्वान्न सम्प्रसारणम् । **लाङ्गलग्रह इति** ॥ अङ्कुशग्रह इत्याद्यप्युदाहार्यम् । **सूत्रे चेति** ॥ वार्तिकमिदम् । सूत्रे कर्मण्युपपदे धारणार्थकात् ग्रहधातोरजित्यर्थः । **वयसि च** ॥ कर्मण्युपपदे वयसि गम्ये हरतेरजित्यर्थः । ननु 'हरतेरनुद्यमनेऽच्' इत्येव सिद्धे किमर्थमिदमित्यत आह । **उद्यमनार्थमिति** ॥ **आङि ताच्छील्ये** ॥ आङ्पूर्वाद्धरतेः कर्मण्युपपदे अच् स्यात्ताच्छील्ये गम्ये । ताच्छील्यन्तत्स्वभावता । **पुष्पाहर इति** ॥ पुष्पाहरणे फलानपेक्षमेव स्वाभाविकी प्रवृत्तिरस्येत्यर्थः । **अर्हः** ॥ **अणोऽपवाद इति** ॥ यद्यपि अणि अचि च पूजार्हरूपे न विशेषः । अदुपधत्वाभावेन वृद्धेरप्रसक्तेः । तथापि स्त्रियामण्णन्तत्वे ङीप्स्यात् । तन्निवृत्तये अज्विधिः । तदाह । **पूजार्हेति** । **स्तम्बकर्णयोः** ॥ रम् जप् अनयोरकर्मकत्वात् कर्मणीति न सम्बध्यते । जपेश्शब्दोच्चारणार्थकस्य धात्वर्थोपसङ्ग्रहादकर्मकत्वम्बोध्यम् । दर्भादितृणनिचयः स्तम्बः । सूचकः पिशुनः । हस्तिसूचकयोः

२९२८। शमि धातोः संज्ञायाम्। (३-२-१४)

शम्भवः। शंवदः। पुनर्धातुग्रहणं बाधकविषयेऽपि प्रवृत्त्यर्थम्। कृञो हेत्वादिषु टो मा भूत्। शङ्करा नाम परिव्राजिका तच्छीला।

२९२९। अधिकरणे शेतेः। (३-२-१५)

खे शेते खशयः। 'पार्श्वादिषूपसङ्ख्यानम्' (वा १९९६)। पार्श्वाभ्यां शेते पार्श्वशयः। पृष्ठशयः। उदरेण शेते उदरशयः। 'उत्तानादिषु कर्तृषु' (वा १९९८)। उत्तानः शेते उत्तानशयः। अवमूर्धशयः। अवनतो मूर्धा यस्य सोऽवमूर्धा। अधोमुखः शेत इत्यर्थः। 'गिरौ डश्छन्दसि' (वा १९९९) गिरौ शेते गिरिशः। लोके गिरिशयः। कथं तर्हि 'गिरिशमुपचचार प्रत्यहं सा सुकेशी' इति। गिरिरस्यास्तीति विग्रहे लोमादित्वाच्छः।

२९३०। चरेष्टः। (३-२-१६)

अधिकरण उपपदे। कुरुचरः। कुरुचरी।

२९३१। भिक्षासेनादायेषु च। (३-२-१७)

किम्। स्तम्बे रता गौः। कर्णे जपिता गुरुः मशको वा। **शमि धातोः** ॥ शमि इति सप्तम्यन्तम्। शमिति सुखार्थकमव्ययम्। तस्मिन्नुपपदे धातोरच् स्यात्संज्ञायाम्। ननु धातुग्रहणं व्यर्थम्। न च रमिजपोरननुवृत्त्यर्थन्तदिति वाच्यम्। अस्वरितत्वादेव तदननुवृत्तिसिद्धेरित्यत आह। **पुनर्धातुग्रहणमिति** ॥ 'कृञो हेतुताच्छील्यानुलोम्येषु' इति टप्रत्ययः अच्प्रत्ययबाधको वक्ष्यते, तद्बाधनार्थमित्यर्थः। **अधिकरणे** ॥ सुबन्तेऽधिकरणवाचिन्युपपदे शीङ्धातोरच् स्यादित्यर्थः। **पार्श्वादिष्विति** ॥ अत्राधिकरणवाचिनीति न सम्बध्यते। तत् ध्वनयन्नुदाहरति। **पार्श्वाभ्यामिति ॥ उत्तानादिषु कर्तृष्विति** ॥ वार्तिकमिदम्। उत्तानादिशब्देषु कर्तृवाचिषूपपदेषु शीङोऽजित्यर्थः। **गिराविति** ॥ वार्तिकमिदम्। गिरावुपपदे शीङो डप्रत्यय इत्यर्थः। 'अधिकरणे शेतेः' इत्यचोऽपवादः। "नमो गिरिशाय च शिपिविष्टाय च" इति शीङो डप्रत्यये डित्त्वसामर्थ्यादभस्यापि टेर्लोपः। यद्यपि वैदिकप्रक्रियायामेवेदं सूत्रं व्याख्येयम्। तथापि लोके डप्रत्ययस्य न प्रवृत्तिः। किन्त्वजेवेति प्रदर्शनार्थमिह तद्व्याख्यानमित्यभिप्रेत्य लोके अच्प्रत्ययमुदाहरति। **गिरिशय इति ॥ कथमिति** ॥ लोके डप्रत्ययासम्भवादिति भावः। समाधत्ते। **गिरिरस्यास्तीत्यादि ॥ चरेष्टः** ॥ ट इति च्छेदः। अधिकरणे उपपदे इति शेषः। अधिकरणे शेतेरित्यतः तदनुवृत्तेरिति भावः। **कुरुचर इति** ॥ कुरुषु चरतीति विग्रहः। न च 'अकर्मकधातुभिर्योगे' इति कर्मत्वं शङ्क्यम्। तस्य वैकल्पिकतायाः तत्रैव प्रपञ्चितत्वात्। तत्र अत्रत्यमपि भाष्यं प्रमाणम्। **भिक्षासेना** ॥ भिक्षा, सेना, आदाय, एषु चोपपदेषु चरेष्टः स्यादित्यर्थः। **भिक्षाश्चरतीति** ॥

भिक्षां चरतीति भिक्षाचरः । सेनाचरः । आदायेति ल्यबन्तम् आदायचरः । कथम् 'प्रेक्ष्य स्थितां सहचरीम्' इति । पचादिषु चरडिति पाठात् ।

२९३२ । पुरोऽग्रतोऽग्रेषु सर्तेः । (३-१-१८)

पुरःसरः । अग्रतःसरः अग्रमग्रेणाग्रे वा सरतीत्यग्रेसरः । सूत्रेऽग्र इत्येदन्तत्वमपि निपात्यते । कथं तर्हि 'यूथं तदग्रसरगर्वितकृष्णसारम्' इति । बाहुळकादिति हरदत्तः ।

२९३३ । पूर्वे कर्तरि । (३-२-१९)

कर्तृवाचिनि पूर्वशब्द उपपदे सर्तेष्टः स्यात् । पूर्वः सरतीति पूर्वसरः । 'कर्तरि' किम् । पूर्वं देशं सरतीति पूर्वसारः ।

२९३४ । कृञो हेतुताच्छील्यानुलोम्येषु । (३-२-२०)

एषु द्योत्येषु करोतेष्टः स्यात् । 'अतः कृकमि–' (१६०) इति सः । यशस्करी विद्या । श्राद्धकरः । वचनकरः ।

२९३५ । दिवाविभानिशाप्रभाभास्कारान्तानन्तादिबहुनान्दीकिंलिपिलिबिबलिभक्तिकर्तृचित्रक्षेत्रसङ्ख्याजङ्घाबाह्वहर्यत्तद्धनुररुष्षु। (३-२-२१)

चरतिरत्र चरणपूर्वके आर्जने वर्तते । चरणेन भिक्षामार्जयतीत्यर्थः । **सेनाचर इति** ॥ सेनां प्रापयतीत्यर्थः । **ल्यबन्तमिति** ॥ अत्र व्याख्यानमेव शरणम् । **आदाय चरतीति** ॥ लब्धं द्रव्यं गृहीत्वा चरतीत्यर्थः । **कथमिति** ॥ अधिकरणे भिक्षासेनादायेषु उपपदेषु च विहितस्य टप्रत्ययस्य सहपूर्वाच्चरेरसम्भवादिति भावः । समाधत्ते । **पचादिष्विति** ॥ यद्यपि भिक्षाचर इत्यादौ पचाद्यचि रूपसिद्धिः, तथापि नित्योपपदसमासार्थमज्विधानमित्याहुः । **पुरोऽग्रतः** ॥ पुरस्, अग्रतस्, अग्र, एषूपपदेषु सर्तेः टः स्यादित्यर्थः । **अग्रेसर इति** ॥ ननु समासावयवत्वात्सुपो लुकि, अग्रसर इति स्यात् इत्यत आह । **सूत्र इति** ॥ **कथमिति** ॥ एदन्तत्वनिपातनात् कथमग्रसरशब्दः इत्यर्थः । समाधत्ते । **बाहुळकादिति** ॥ **पूर्वे कर्तरि** ॥ कर्तृशब्दः कर्तृवाचिनि गौणः । तदाह । **कर्तृवाचिनीति** ॥ **कृञो हेतु** ॥ हेतुः कारणम्, आनुलोम्यम् आराध्यचित्तानुवर्तनम् । **द्योत्येष्विति** ॥ कर्तुरेव प्रत्ययवाच्यत्वादिति भावः । हेत्वादिषूपपदेष्विति तु नार्थः, व्याख्यानात् । कर्मण्युपपदे इत्यपि द्रष्टव्यम् । 'कृप्वोः' इति जिह्वामूलीयमाशङ्क्य आह । **अतः कृकमीति** ॥ हेतावुदाहरति । **यशस्करी विद्येति** ॥ विद्या यशोहेतुः । **श्राद्धकर इति** ॥ श्राद्धक्रियाशील इत्यर्थः । **वचनकर इति** ॥ गुर्वादिवचनानुवर्तीत्यर्थः । **दिवाविभा** ॥ दिवा,

एषु कृञष्टः स्यादहेत्वादावपि । दिवाकरः । विभाकरः । निशाकरः । कस्कादित्वात्सः । भास्करः । बहुकरः । बहुशब्दस्य वैपुल्यार्थं सङ्ख्यापेक्षया पृथग्ग्रहणम् । लिपिलिबिशब्दौ पर्यायौ । सङ्ख्या । एककरः । द्विकरः । कस्कादित्वादहस्करः । 'नित्यं समासेऽनुत्तरपदस्थस्य' (१५९) इति षत्वम् । धनुष्करः । अरुष्करः । 'किंयत्तद्बहुषु कृञोऽज्विधानम्' (वा २००२) इति वार्तिकम् । किङ्करा । यत्करा । तत्करा । हेत्वादौ टं बाधित्वा परत्वादच् । पुंयोगे ङीष् । किङ्करी ।

२९३६ । कर्मणि भृतौ । (३-२-२२)

कर्मशब्द उपपदे करोतेष्टः स्याद्भृतौ । कर्मकरो भृतकः । कर्मकारोऽन्यः ।

विभा, निशा, प्रभा, भास्, कार, अन्त, अनन्त, आदि, बहु, नान्दी, किम्, लिपि, लिबि, बलि, भक्ति, कर्तृ, चित्र, क्षेत्र, सङ्ख्या, जङ्घा, बाहु, अहर्, यद्, तद्, धनुस्, अरुस्, एषां सप्तविंशतेर्द्वन्द्वात्सप्तमी । **एष्विति** ॥ उपपदेष्विति शेषः । **अहेत्वादिष्वपीति** ॥ हेतुताच्छील्यानुलोम्येषु अगम्येष्वपीत्यर्थः । हेत्वादिग्रहणस्य अननुवृत्तेरिति भावः । एतेन अहेत्वाद्यर्थमिदं सूत्रमुक्तं भवति । अत्र कर्मणीति सुपीति चानुवृत्तं यथायोगमन्वेति । **दिवाकर इति** ॥ दिवेत्याकारान्तमव्ययमह्नीत्यर्थे । तस्याधिकरणशक्तिप्रधानस्यापि वृत्तिविषये कर्मत्वं बोध्यम् । दिवा अहनि अर्थात् प्राणिनश्चेष्टायुक्तान् करोतीति वा विग्रहः । **विभाकर इति** ॥ विभां करोतीति विग्रहः । **निशाकर इति** ॥ निशां करोतीति विग्रहः । एवं प्रभाकरः । भाः करोति इति विग्रहे 'अतः कृकमि' इत्यत्रात इति तपरकरणात्सत्वस्याप्राप्तेः 'कुप्वोः' इति जिह्वामूलीयविसर्गावाशङ्क्य आह । **कस्कादित्वादिति** ॥ कारकरः, अन्तकरः, अनन्तकरः, आदिकरः, इति सिद्धवत्कृत्य आह । **बहुकर इति** ॥ ननु सङ्ख्याग्रहणेनैव सिद्धे बहुग्रहणं व्यर्थमित्यत आह । **बहुशब्दस्येति** ॥ वैपुल्यवाचिनस्तस्य न सङ्ख्याशब्दत्वमिति 'बहुगणवतुडति सङ्ख्या' इत्यत्रोक्तम् । नान्दीकरः किङ्करः इति सिद्धवत्कृत्य आह । **लिपिलिबिशब्दाविति** ॥ तथा च लिपिकरः–लिबिकरः । क्षेत्रकर इत्यन्तं सिद्धवत्कृत्य आह । **सङ्ख्येति** ॥ उदाह्रियते इति शेषः । जङ्घाकरः, बाहुकरः इति सिद्धवत्कृत्य अहस्करशब्दे 'कुप्वोः' इति जिह्वामूलीयविसर्गावाशङ्क्य आह । **कस्कादित्वादिति** ॥ नञि जहातेरुत्पन्ने अहन्शब्दे हन्शब्दस्योत्तरपदतया तद्विसर्गस्य, उत्तरपदस्थत्वात् 'अतः कृकमि' इत्यस्य न प्राप्तिरिति भावः । धनुष्करशब्दे आह । **नित्यं समास इति** ॥ प्रत्ययावयवत्वात् 'इदुदुपधस्य च' इत्यस्य न प्राप्तिरिति भावः । **कृञोऽज्विधानमिति** ॥ टस्यापवादः । **किङ्करेति** ॥ टप्रत्यये तु टित्वात् ङीप्स्यादिति भावः । हेत्वादिषु पूर्वविप्रतिषेधमाश्रित्य 'कृञो हेतु' इति किङ्करादिषु ट एव किङ्करीति न्यासकारमतन्दूषयितुमाह । **हेत्वादाविति** ॥ पूर्वविप्रतिषेधाश्रयणस्य निर्मूलत्वादिति भावः । तर्हि किङ्करीति कथमित्यत आह । **पुंयोगे ङीषिति** ॥ **कर्मणि भृतौ** ॥ कर्मणीत्यनुवृत्तौ पुनः कर्मग्रहणन्तु कर्मशब्दस्वरूपग्रहणार्थम् । **कर्मकरो भृतक इति** ॥ वेतनङ्गृहीत्वा यः परार्थङ्कर्म करोति स भृतक

२९३७ । न शब्दश्लोककलहगाथावैरचाटुसूत्रमन्त्रपदेषु । (३-२-२३)

एषु कृञष्टो न । हेत्वादिषु प्राप्तः प्रतिषिध्यते । शब्दकार इत्यादि ।

२९३८ । स्तम्बशकृतोरिन् । (३-२-२४)

'व्रीहिवत्सयोरिति वक्तव्यम्' (वा २००३) स्तम्बकरिर्व्रीहिः । शकृत्करिर्वत्सः । 'व्रीहिवत्सयोः' किम् । स्तम्बकारः । शकृत्कारः ।

२९३९ । हरतेर्दृतिनाथयोः पशौ । (३-२-२५)

दृतिनाथयोरुपपदयोर्हृञ इन्स्यात् पशौ कर्तरि । दृतिं हरतीति दृतिहरिः । नाथं नासारज्जुं हरतीति नाथहरिः । 'पशौ' किम् । दृतिहरः । नाथहरः ।

२९४० । फलेग्रहिरात्मम्भरिश्च । (३-२-२६)

फलानि गृह्णाति फलेग्रहिः । उपपदस्य एदन्तत्वं ग्रहेरिन्प्रत्ययश्च निपात्यते । आत्मानं बिभर्तीति आत्मम्भरिः । आत्मनो मुमागमः । भृञ इन् । चात्कुक्षिम्भरिः । चान्द्रास्तु आत्मोदरकुक्षिष्विति पेठुः । 'ज्योत्स्नाकरम्बमुदरम्भरयश्चकोराः' इति मुरारिः ।

२९४१ । एजेः खश् । (३-२-२८)

ण्यन्तादेजेः खश् स्यात् ।

इत्युच्यते । **न शब्दश्लोक** ॥ शब्द, श्लोक, कलह, गाथा, वैर, चाटु, सूत्र, मन्त्र, पद, एषान्नवानान्द्वन्द्वः । **हेत्वादिष्विति** ॥ 'कृञो हेतुताच्छील्यानुलोम्येषु' इति प्राप्तः टप्रत्ययोऽनेन प्रतिषिध्यते इत्यर्थः । **स्तम्बशकृतोरिन्** ॥ स्तम्बे शकृति च कर्मण्युपपदे कृञ इन् स्यात् । नकार इत् । **व्रीहिवत्सयोरिति** ॥ व्रीहौ वत्से च कर्तरीत्यर्थः । स्तम्बशकृतोर्यथासङ्ख्यमन्वयः । **स्तम्बकरिर्व्रीहिरिति** ॥ स्तम्बं तृणनिचयं करोतीति विग्रहः । **हरतेर्दृतिनाथयोः** ॥ दृतिः चर्मभस्त्रिका । दृतिहरिः श्वा इति वृत्तिः । नाथशब्दस्य विवरणम् । **नासारज्जुरिति** ॥ नासिकाप्रोतं रज्जुरित्यर्थः । **नाथहरिरिति** ॥ नासिकाप्रोतरज्जुके पशुविशेषे रूढोऽयम् । **फलेग्रहिः** ॥ **ग्रहेरिन्निति** ॥ ननु 'गृहू ग्रहणे' इति ऋदुपधादित्यर्थः । **मुमागम इति** ॥ आत्मन्शब्दस्य नलोपे कृते अकारादुपरि मुमित्यर्थः । चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थ इति मत्वा आह । **चात्कुक्षिम्भरिरिति** ॥ भाष्ये तु 'भृञः कुक्ष्यात्मनोर्मुम्चेति वक्तव्यम्' इति स्थितम् । 'स्यादवन्ध्यः फलेग्रहिः' इति वृक्षपर्याये अमरः । 'उभावात्मम्भरिः कुक्षिम्भरिस्स्वोदरपूरके' इति विशेष्यनिघ्नवर्गे । उदरम्भरिशब्दं समर्थयितुमाह । **चान्द्रास्त्विति** ॥ **एजेः खश्** ॥ एजेरिति ण्यन्तस्य एजृधातोर्ग्रहणम् । नत्विका निर्देशः,

२९४२ । अरुर्द्विषदजन्तस्य मुम् । (६-३-६७)

अरुषो द्विषतोऽजन्तस्य च मुमागमः स्यात्खिदन्ते उत्तरपदे न त्वव्ययस्य । शित्त्वाच्छबादिः । जनमेजयतीति जनमेजयः । 'वातशुनीतिलशर्धेष्वजधेट्तुदजहातिभ्यः खश उपसङ्ख्यानम्' (वा २००५) वातमजा मृगाः ।

२९४३ । खित्यनव्ययस्य । (६-३-६६)

खिदन्ते परे पूर्वपदस्य ह्रस्वः स्यात् ततो मुम् । शुनिन्धयः । तिलन्तुदः । शर्धञ्जहा माषाः । शर्धोऽपानशब्दस्तं जहातीति विग्रहः । जहातिरन्तर्भावितण्यर्थः ।

२९४४ । नासिकास्तनयोर्ध्माधेटोः । (३-२-२९)

अत्र वार्तिकम्—'स्तने धेटो नासिकायां ध्मश्चेति वाच्यम्' (वा २००६–७) । स्तनं धयतीति स्तनन्धयः । धेटष्टित्त्वात्स्तनन्धयी । नासिकन्धमः । नासिकन्धयः ।

व्याख्यानादिति भावः । खकारशकाराविती । कर्मण्युपपदे इत्यपि ज्ञेयम् । **अरुर्द्विषत्** ॥ अरुस्, द्विषत्, अजन्त, एषां समाहारद्वन्द्वात् षष्ठी । 'अलुगुत्तरपदे' इत्यधिकारात् उत्तरपदे इति लभ्यते । 'खित्यनव्ययस्य' इत्यतः खितीत्यनुवृत्तम् । खितः प्रत्ययत्वात्तदन्तविधिः । तदाह । **खिदन्ते उत्तरपदे इति** ॥ **जनमेजय इति** ॥ जनान् एजयतीति विग्रहः । खशश्शित्त्वात्सार्वधातुकत्वं शप्, गुणायादेशौ, पररूपम्, सुपो लुकि, मुम् । **वातशुनीति** ॥ वार्तिकमिदम् । वात, शुनी, तिल, शर्ध, एषान्द्वन्द्वात्सप्तमी । अज, धेट्, तुद, जहाति, एषान्द्वन्द्वात्पञ्चमी । यथासङ्ख्यमन्वयः । **वातमजा इति** ॥ वातमजन्तीति विग्रहः । सुपो लुकि मुम् । अथ शुनीन्धयतीति विग्रहे शुनीशब्दे उपपदे धेटः खशि शपि अयादेशे पररूपे शुनीधय इति स्थिते आह । **खित्यनव्ययस्य** ॥ **ह्रस्वः स्यादिति** ॥ 'इको ह्रस्वोऽङ्यो गालवस्य' इत्यतः तदनुवृत्तेरिति भावः । अत्र ह्रस्वश्रुत्या अच इत्युपस्थितन्द्रष्टव्यम् । **ततो मुमिति** ॥ पूर्वं ह्रस्वे कृते ततो मुमित्यर्थः । पूर्वं मुमि कृते तु अजन्तत्वाभावाद्ध्रस्वो न स्यादिति भावः । **शर्धञ्जहा माषा इति** ॥ भाष्ये तु मृगा इति पाठः । शर्धः अपानद्वारे स्थितश्शब्द इति माधवादयः । **अन्तर्भावितेति** ॥ तथाच शर्धं हापयतीति विग्रहः फलितः । भाष्ये तु 'वातशुनी' इति वार्तिके गर्धेष्विति पठितम् । **नासिका** ॥ नासिका, स्तन, अनयोः द्वन्द्वात्सप्तमी । ध्मा, धेट्, अनयोः द्वन्द्वात्पञ्चम्यर्थे षष्ठी । खशिति शेषः । यथासङ्ख्यमन्वये प्राप्ते आह । **अत्र वार्तिकमिति** ॥ **धेटष्टित्त्वादिति** ॥ यद्यपि 'टिड्ढ' इत्यत्र टिदाद्यन्तं यददन्तं प्रातिपदिकमिति व्याख्यातं, तथापि टित्त्वस्यावयवे अचरितार्थत्वात् ङीबिति हरदत्तः । अत्र यद्वक्तव्यन्तत् 'पाघ्राध्माधेट्दृशश्शः' इत्यत्रोक्तम् । **नासिकन्धम इति** ॥ ह्रस्वे कृते मुम् ।

२९४५ । नाडीमुष्ट्योश्च । (३-२-३०)

एतयोरुपपदयोः कर्मणोर्ध्माधेटोः खश् स्यात् । 'यथासङ्ख्यं नेष्यते' । नाडिन्धमः—नाडिन्धयः । मुष्टिन्धमः—मुष्टिन्धयः । 'घटीखारीखरीपूपसङ्ख्यानम्' (वा २००८) । घटिन्धमः—घटिन्धयः इत्यादि खारी परिमाणविशेषः । खरी गर्दभी ।

२९४६ । उदि कूले रुजिवहोः । (३-२-३१)

उत्पूर्वाभ्यां रुजिवहिभ्यां कूले कर्मण्युपपदे खश् स्यात् । कूलमुद्रुजतीति कूलमुद्रुजः । कूलमुद्वहः ।

२९४७ । वहाभ्रे लिहः । (३-२-३२)

वहः स्कन्धस्तं लेढीति वहंलिहो गौः । अदादित्वाच्छपो लुक् । खशो ङित्त्वान्न गुणः । अभ्रंलिहो वायुः ।

२९४८ । परिमाणे पचः । ३-२-३३)

प्रस्थम्पचा स्थाली । खारिम्पचः कटाहः ।

२९४९ । मितनखे च । (३-२-३४)

मितम्पचा ब्राह्मणी । नखम्पचा यवागूः । पचिरत्र तापवाची ।

२९५० । विध्वरुषोस्तुदः । (३-२-३५)

विधुन्तुदः । मुमि कृते संयोगान्तस्य लोपः । अरुन्तुदः ।

नासिकायाः ध्मश्चेति चकाराद्धेटश्चेति लभ्यते । तस्योदाहरति । **नासिकन्धय इति** ॥ **नाडीमुष्ट्योश्च** ॥ **यथासङ्ख्यन्नेष्यते इति** ॥ इदन्तु भाष्ये स्पष्टम् । **घटीखारीति** ॥ इत्यादि स्पष्टम् । **उदि कूले** ॥ उदीति दिग्योगपञ्चम्यर्थे सप्तमी । रुजिवहोरिति पञ्चम्यर्थे षष्ठी । 'रुजो भङ्गे' तुदादिः । अत्र रुजेस्सकर्मकत्वात् कर्मण्युपपदे इति लब्धम् । तेन कूलं विशेष्यते, नतु उच्छब्दः । तस्य असत्त्ववाचित्वात् । तदाह । **उत्पूर्वाभ्यामित्यादि** ॥ **कूलमुद्रुज इति** ॥ सुपो लुकि मुमिति भावः । **वहाभ्रे लिहः** ॥ वहे अभ्रे च कर्मण्युपपदे लिहः खशित्यर्थः । वहशब्दस्य विवरणम् । **स्कन्ध इति** ॥ **शपो लुगिति** ॥ खशश्शित्त्वेन सार्वधातुकत्वात् कृतस्य शपो लुगित्यर्थः । **परिमाणे पचः** ॥ परिमाणं प्रस्थादि । तस्मिन् कर्मण्युपपदे पचेः खशित्यर्थः । **खारिम्पचः इति** ॥ 'खित्यनव्ययस्य' इति ह्रस्वः । मुम् । **मितनखे च** ॥ मिते नखे च कर्मण्युपपदे पचेः खशित्यर्थः । नखानां विक्लित्त्यसम्भवादाह । **पचिरत्रेति** ॥ **विध्वरुषोस्तुदः** ॥ विधु, अरुस्, अनयोः कर्मणोरुपपदयोः तुदः खशित्यर्थः । **विधुन्तुद इति** ॥ विधुश्चन्द्रः तं तुदतीति विग्रहः । राहुरित्यर्थः । अरुस्शब्दे उकारादुपरि मुमि कृते

२९५१ । असूर्यललाटयोर्दृशितपोः । (३-२-३६)

असूर्यमित्यसमर्थसमासः । दृशिना नञः सम्बन्धात् । सूर्यं न पश्यन्तीत्यसूर्यम्पश्या राजदाराः । ललाटन्तपः सूर्यः ।

२९५२ । उग्रम्पश्येरम्मदपाणिन्धमाश्च । (३-२-३७)

एते निपात्यन्ते । उग्रमिति क्रियाविशेषणं तस्मिन्नुपपदे दृशेः खश् । उग्रं पश्यतीत्युग्रम्पश्यः । इरोदकं तेन माद्यति दीप्यतेऽबिन्धनत्वादिति इरम्मदो मेघज्योतिः । इह निपातनाच्छ्यन्न । पाणयो ध्मायन्तेऽस्मिन्निति पाणिन्धमोऽध्वा । अन्धकाराद्यावृत इत्यर्थः । तत्र हि सर्पाद्यपनोदनाय पाणयः शब्द्यन्ते ।

२९५३ । प्रियवशे वदः खच् । (३-२-३८)

प्रियंवदः । वशंवदः । 'गमेः सुपि वाच्यः' (वा २००९) असंज्ञार्थमिदम् । मितङ्गमो हस्ती । 'विहायसो विह इति वाच्यम्' (वा २०१०) । 'खच्च डिद्वा वाच्यः' (वा २०११) । विहङ्गः—विहङ्गमः । भुजङ्गः—भुजङ्गमः ।

सकारस्य संयोगान्तलोप इत्यर्थः । **अरुन्तुद इति** ॥ अरुर्मर्म तत्तुदतीति विग्रहः । **असूर्यललाट** ॥ दृशितपोरिति पञ्चम्यर्थे षष्ठी । असूर्ये ललाटे च कर्मण्युपपदे दृशेस्तपेश्च खशित्यर्थः । **असूर्यमितीति** ॥ असूर्यम्पश्या इत्युदाहरणे असूर्यमित्यसमर्थसमासस्सौत्र इत्यर्थः । कुतोऽसामर्थ्यमित्याह । **दृशिनेति** ॥ सूर्यन्न पश्यन्तीत्यर्थे नञो दृशिनान्वितत्वेन सूर्यशब्देनान्वयाभावादित्यर्थः । **ललाटन्तपस्सूर्य इति** ॥ ललाटन्तपतीति विग्रहः । सूर्यम्पश्यतो ललाटस्य अवश्यन्तापादिति भावः । **उग्रम्पश्य** ॥ उग्रम्पश्य, इरम्मद, पाणिन्धम, एषान्द्वन्द्वः । **उग्रम्पश्य इति** ॥ खशि शप्, पश्यादेशः । इराशब्दस्य विवरणम् । **उदकमिति** ॥ **इरम्मद इति** ॥ 'खित्यनव्ययस्य' इति ह्रस्वः । मदेर्दैवादिकत्वात् श्यनमाशङ्क्य आह । **निपातनाच्छ्यन्नेति** ॥ **पाणिन्धम इति** ॥ शपि 'पाघ्रा' इति धमादेशः । **प्रियवशे** ॥ प्रिये वशे च कर्मण्युपपदे वदधातोः खजित्यर्थः । खशि प्रकृते खज्विधेरुत्तरसूत्रे प्रयोजनं वक्ष्यते । **गमेस्सुपि वाच्य इति** ॥ खजिति शेषः । ननु संज्ञायामित्यनुवृत्तौ 'गमश्च' इति वक्ष्यमाणसूत्रेणैव सिद्धे किमर्थमिदं वार्तिकमित्यत आह । **असंज्ञार्थमिदमिति** ॥ **विहायस इति** ॥ विहायश्शब्दः आकाशे वर्तते । तस्मिन्नुपपदे गमेः खच् । 'गमश्च' इति वक्ष्यमाणसूत्रेण पूर्ववार्तिकेन वा सिद्धः खच्चेत्यनूद्यते । प्रकृतेर्विहायश्शब्दस्य विहादेशो वाच्यः, सच खच् डिद्वा वाच्य इत्यर्थः । **विहङ्ग इति** ॥ डित्त्वपक्षे तत्सामर्थ्यादभस्यापि टेर्लोपः । **विहङ्गम इति** ॥ विहायसा गच्छतीति विग्रहः । **भुजङ्गम इति** ॥

२९५४ । द्विषत्परयोस्तापेः । (३-२-३९)

खच्स्यात् ।

२९५५ । खचि ह्रस्वः । (६-४-९४)

खच्परे णौ उपधाया ह्रस्वः स्यात् । द्विषन्तं परं वा तापयतीति द्विषन्तपः । परन्तपः । घटघटीग्रहणाल्लिङ्गविशिष्टपरिभाषा अनित्या । तेनेह न । द्विषतीं तापयतीति द्विषतीतापः ।

२९५६ । वाचि यमो व्रते । (३-२-४०)

वाक्छब्द उपपदे यमेः खच्स्याद्व्रते गम्ये ।

२९५७ । वाचंयमपुरन्दरौ च । (६-३-६९)

वाक्पुरोरमन्तत्वं निपात्यते । वाचंयमो मौनव्रती । 'व्रते' किम् । अशक्त्यादिना वाचं यच्छतीति वाग्यामः ।

२९५८ । पूःसर्वयोर्दारिसहोः । (३-२-४१)

भुजैर्गच्छतीति विग्रहः । **द्विषत्परयोः** ॥ 'तप दाहे' चुरादिः 'तप सन्तापे' भ्वादिः । द्वयोरपि ण्यन्तयोस्तापेरिति निर्देशः । **खच् स्यादिति** ॥ द्विषत्, पर, अनयोः कर्मणोरुपपदयोः तापेः खजित्यर्थः । द्विषत् तापि अ इति स्थिते आह । **खचि ह्रस्वः** ॥ 'दोषो णौ' इत्यतो णाविति 'ऊदुपधायाः' इत्यतः उपधाया इति चानुवर्तते । तदाह । **खच्परे णाविति** ॥ खशि प्रकृते खचो विधिरिह ह्रस्वार्थं णिलोपार्थश्च । खशि तु तदुभयन्न स्यात् । खशश्शित्त्वेन सार्वधातुकतया णिलोपासम्भवात् । न च इहैव सूत्रे खज्विधीयतां पूर्वसूत्रे खशेवानुवर्ततामिति वाच्यम्, अन्यतोऽपि विधानार्थत्वात् । एवञ्च 'गमेस्सुपि' इति वार्तिकम् एतल्लब्धार्थकथनपरमेवेत्याहुः । **द्विषन्तप इति** ॥ 'अरुर्द्विषत्' इति तकारात्प्राक् मुम् । **परन्तप इति** ॥ परः शत्रुः । ननु लिङ्गविशिष्टपरिभाषया द्विषतीशब्देऽप्युपपदे तापेः खचि द्विषतीतप इति स्यात् । द्विषतीताप इत्यण्णन्तन्न स्यात् इत्यत आह । **घटघटीति** ॥ 'शक्तिलाङ्गलाङ्कुशयष्टितोमरघटघटीधनुष्षु ग्रहेरुपसङ्ख्यानम्' इत्यत्र घटग्रहणेनैव लिङ्गविशिष्टपरिभाषया घटीशब्दस्यापि सिद्धे पुनर्घटीग्रहणात् लिङ्गविशिष्टपरिभाषा अनित्येति विज्ञायते इत्यर्थः । उपपदविधौ लिङ्गविशिष्टपरिभाषा नेति ङ्याप्सूत्रे भाष्याच्चेत्यपि द्रष्टव्यम् । **वाचि यमो व्रते** ॥ इत्यादि व्यक्तम् । **वाचंयमपुरन्दरौ च** ॥ **वाक्पुरोरिति** ॥ वाचं यच्छतीति पुरं दारयतीति च विग्रहे यमेर्दारेश्च खच् । सुपो लुकि वाच् यम्, पुर् दार, इति स्थिते वाक्पुरोरमन्तत्वन्निपात्यते इत्यर्थः । 'अरुर्द्विषदजन्तस्य' इति मुमस्तु न प्रसक्तिः । **पूस्सर्वयोर्दारिसहोः** ॥ दारिसहोरिति पञ्चम्यर्थे षष्ठी । पुरिशब्दे सर्वशब्दे च कर्मवाचिन्युपपदे दारेस्सहेश्च खजित्यर्थः ।

पुरं दारयतीति पुरन्दरः । सर्वंसहः । सहिग्रहणमसंज्ञार्थम् । 'भगे च दारेः' (वा २०१३) इति काशिका । बाहुलकेन लब्धमिदमित्याहुः । भगं दारयतीति भगन्दरः ।

२९५९ । सर्वकूलाभ्रकरीषेषु कषः । (३-२-४२)

सर्वङ्कषः खलः । कूलङ्कषा नदी । अभ्रङ्कषो वायुः । करीषङ्कषा वात्या ।

२९६० । मेघर्तिभयेषु कृञः । (३-२-४३)

मेघङ्करः । ऋतिङ्करः । भयङ्करः । भयशब्देन तदन्तविधिः । अभयङ्करः ।

२९६१ । क्षेमप्रियमद्रेऽण् च । (३-२-४४)

एषु कृञोऽण्स्यात् । चात्खच् । क्षेमङ्करः—क्षेमकारः । प्रियङ्करः—प्रियकारः । मद्रङ्करः—मद्रकारः । वेति वाच्येऽण्ग्रहणं हेत्वादिषु टो मा भूदिति । कथं तर्हि 'अल्पारम्भः क्षेमकरः' इति । कर्मणः शेषत्वविवक्षायां पचाद्यच् ।

२९६२ । आशिते भुवः करणभावयोः । (३-२-४५)

आशितशब्द उपपदे भवतेः खच् । आशितो भवत्यनेनाशितम्भव ओदनः । आशितस्य भवनमाशितम्भवः ।

२९६३ । संज्ञायां भृतॄवृजिधारिसहितपिदमः । (३-२-४६)

यथासङ्ख्यमन्वयः । दारीति ण्यन्तस्य ग्रहणम् । **पुरन्दर इति** ॥ पुरं दारयतीति विग्रहे दारेः खचि णिलोपे 'खचि ह्रस्वः' इत्युपधाह्रस्वे सुपो लुकि 'वाचंयमपुरन्दरौ च' इति निपातनादमन्तत्वम् । ननु 'संज्ञायां भृतॄवृजिधारिसहितपिदमः' इत्येव सिद्धे सहधातोरिह ग्रहणं व्यर्थमित्यत आह । **असंज्ञार्थमिति** ॥ **भगे चेति** ॥ इत्यादि स्पष्टम् । **ऋतिङ्कर इति** ॥ ऋतिर्गमनम् । अभयङ्करशब्दं साधयितुमाह । **भयशब्देन तदन्तविधिरिति** ॥ इदञ्च 'येन विधिः' इत्यत्र भाष्ये स्पष्टम् । **क्षेमप्रिय** ॥ ननु 'क्षेमप्रियमद्रे वा' इति खचो विकल्पविधौ खजभावे 'कर्मण्यण्' इत्यस्य सिद्धत्वादण्ग्रहणं व्यर्थमित्यत आह । **वेति वाच्ये इति** ॥ **हेत्वादाविति** ॥ 'कृञो हेतुताच्छील्यानुलोम्येषु' इति विहित इत्यर्थः । **कथन्तर्हीति** ॥ 'कृञो हेतु' इत्यस्य अणा बाधात् क्षेमकार इति भवितव्यम् । खचि तु मुम् स्यादित्याक्षेपः । समाधत्ते । **कर्मणश्शेषत्वेति** ॥ तथाच कर्मोपपदाभावात् अणभावे चाजिति भावः । क्षेमङ्करीति तु गौरादित्वात् ङीषित्याहुः । **आशिते** ॥ करणे उदाहरति । **आशितो भवत्यनेनेति** ॥ भावे उदाहरति । **आशितस्य भवनमिति** ॥ **संज्ञायाम्** ॥ खजिति शेषः । भृ, तृ, वृ, जि, धारि, सहि, तपि, दमि, एषामष्टानां समाहारद्वन्द्वात्पञ्चमी ।

विश्वं बिभर्तीति विश्वम्भरः । विश्वम्भरा । रथन्तरं साम । इह रथेन तरतीति व्युत्पत्तिमात्रं, न त्ववयवार्थानुगमः । पतिंवरा कन्या । शत्रुञ्जयो हस्ती । युगन्धरः पर्वतः । शत्रुंसहः । शत्रुन्तपः । अरिन्दमः । दमिः शमनायाम्, तेन सकर्मक इत्युक्तम् । मतान्तरे तु अन्तर्भावितण्यर्थोऽत्र दमिः ।

२९६४ । गमश्च । (३-२-४७)

सुतङ्गमः ।

२९६५ । अन्तात्यन्ताध्वदूरपारसर्वानन्तेषु डः । (३-२-४८)

संज्ञायामिति निवृत्तम् । एषु गमेर्डः स्यात् । डित्त्वसामर्थ्यादभस्यापि टेर्लोपः । अन्तं गच्छतीत्यन्तग इत्यादि । 'सर्वत्रपन्नयोरुपसङ्ख्यानम्' (वा २०१४) । सर्वत्रगः । पन्नं पतितं गच्छतीति पन्नगः । पन्नमिति पद्यतेः क्तान्तं क्रियाविशेषणम् । 'उरसो लोपश्च' (वा २०१५) । उरसा गच्छतीत्युरगः । 'सुदुरोरधिकरणे' (वा २०१६) । सुखेन गच्छत्यत्र सुगः । दुर्गः । 'अन्यत्रापि दृश्यत इति वक्तव्यम्' (वा २०१८) । ग्रामगः । 'डे च विहायसो विहादेशो वक्तव्यः' (वा २०१२)—विहगः ।

विश्वम्भर इति ॥ विष्णोरियं संज्ञा । **विश्वम्भरेति** ॥ पृथिव्या संज्ञा इयम् । **रथन्तरमिति** ॥ तृधातोः खच् । रथेन तरितृत्वस्य सामविशेषे असम्भवादाह । **इहेति** ॥ वृधातोरुदाहरति । **पतिंवरेति** ॥ **शत्रुञ्जय इति** ॥ जिधातोः खच् । धारीति ण्यन्तग्रहणं, तस्योदाहरति । **युगन्धर इति** ॥ युगं धारयतीति विग्रहः । 'खचि ह्रस्वः' इत्युपधाह्रस्वः, णिलोपः । **शत्रुंसह इति** ॥ शत्रून् सहते इति विग्रहः । ह्रस्वादि पूर्ववत् । एवमग्रेऽपि । **शत्रुन्तप इति** ॥ शत्रून् तपतीति विग्रहः । **अरिन्दम इति** ॥ अरिषु निग्रहविषये शाम्यतीत्यर्थः । **दमिः शमनायामिति** ॥ 'दमु उपशमे' इति धातुपाठे उपशमशब्दे शमेर्ण्यन्तात् घञ् । तथाच दाम्यतीत्यस्य उपशमयतीत्यर्थाश्रयणात् सकर्मकत्वामिति माधवादिमते सकर्मकोऽयमित्यर्थः । **मतान्तरे त्विति** ॥ 'दमु उपशमे' इत्युपशमार्थस्य दमेरकर्मकत्वामेति हरदत्तादिभिरुक्तमित्यर्थः । **गमश्च** ॥ संज्ञायां खजिति शेषः । **अन्तात्यन्त** ॥ इत्यादि व्यक्तम् । **सर्वत्रपन्नयोरिति** ॥ सर्वत्रशब्दे पन्नशब्दे चोपपदे गमेर्डस्योपसङ्ख्यानमित्यर्थः । **उरस इति** ॥ उरसि उपपदे गमेर्डः उरश्शब्दान्त्यस्य लोपश्चेति वक्तव्यमित्यर्थः । **सुदुरोरिति** ॥ सु दुर् अनयोरुपपदयोर्गमेर्डः स्यात् अधिकरणे वाच्ये इत्यर्थः । **अन्यत्रापि दृश्यत इति** ॥ अन्येष्वप्युपपदेषु अन्येभ्योऽपि धातुभ्यः डो दृश्यते इत्यर्थः । अनेनैव सिद्धे 'सर्वत्रपन्नयोः' इत्यादि प्रपञ्चार्थमेव । एवञ्च 'सप्तम्याञ्जनेर्डः' इत्यत्रापि 'अन्येष्वपि दृश्यते' इति प्रपञ्चार्थमेव । **डे चेति** ॥ विहायसो विह चेत्युक्तस्य खज्विषयत्वादिदं वचनम् । **विहग**

२९६६ । आशिषि हनः । (३-२-४९)

शत्रुं वध्याच्छत्रुहः । 'आशिषि' किम् । शत्रुघातः । 'दारावाहनोऽणन्तस्य च टः संज्ञायाम्' (वा २०१९) । दारुशब्द उपपदे आङ्पूर्वाद्धन्तेरण् टकारश्चान्तादेशो वक्तव्य इत्यर्थः । दार्वाघाटः । 'चारौ वा' (वा २०२०) । चार्वाघाटः—चार्वाघातः । 'कर्मणि समि च' (वा २०२१) । कर्मण्युपपदे सम्पूर्वाद्धन्तेरुक्तं वेत्यर्थः । वर्णान्संहन्तीति वर्णसङ्घाटः । पदसङ्घाटः । वर्णसङ्घातः । पदसङ्घातः ।

२९६७ । अपे क्लेशतमसोः । (३-२-५०)

अपपूर्वाद्धन्तेर्डः स्यात् । अनाशीरर्थमिदम् । क्लेशापहः पुत्रः । तमोऽपहः सूर्यः ।

२९६८ । कुमारशीर्षयोर्णिनिः । (३-२-५१)

कुमारघाती । शिरसः शीर्षभावो निपात्यते शीर्षघाती ।

२९६९ । लक्षणे जायापत्योष्टक् । (३-२-५२)

हन्तेष्टक्स्याल्लक्षणवति कर्तरि । जायाघ्नो ना । पतिघ्नी स्त्री ।

२९७० । अमनुष्यकर्तृके च । (३-२-५३)

इति ॥ खचि तु मुमि विहङ्गम इति रूपम् । **आशिषि हनः** ॥ कर्मण्युपपदे हन्तेर्डः स्यात् आशिषि गम्यायामित्यर्थः । **शत्रुघात इति** ॥ आशीरभावाड्डाभावे अण् 'हनस्त' इति तत्वम् । **दारावाहन इति** ॥ वार्तिकमिदम् । दारौ, आहनः अण् अन्तस्येति च्छेदः । अण्सन्नियोगेन टत्वविधानार्थमिदम् । **चारौ वेति** ॥ वार्तिकमिदम् । चारुशब्दे उपपदे आङ्पूर्वाद्धन्तेः अण् अन्तस्य टः वा स्यादित्यर्थः । **कर्मणि समि चेति** ॥ वार्तिकमिदम् । **उक्तं वेति** ॥ अण् अन्तस्य टः इत्यर्थः । चारावित्यस्यानुवृत्तिनिवृत्तये कर्मणीत्युक्तिः । **अपे क्लेशतमसोः** ॥ 'आशिषि हनः' इत्येव सिद्धे किमर्थमिदमित्यत आह । **अनाशीरर्थमिति** ॥ **कुमारशीर्षयोर्णिनिः** ॥ अनयोरुपपदयोः हन्तेर्णिनिः स्यादित्यर्थः । नकारादिकार उच्चारणार्थः । **लक्षणे** ॥ **लक्षणवतीति** ॥ सूत्रे लक्षणशब्दः अर्शआद्यजन्त इति भावः । **जायाघ्नो नेति** ॥ जायाहननसूचकलक्षणवान् पुरुष इत्यर्थः । 'गमहन' इत्युपधालोपः । **पतिघ्नी स्त्रीति** ॥ पतिहननसूचनलक्षणवतीत्यर्थः । टित्त्वात् ङीप् । **अमनुष्य** ॥ अमनुष्यकर्तृके धात्वर्थे वर्तमानाद्धन्तेः कर्मण्युपपदे टगित्यर्थः । **जायाघ्नस्तिलकालक इति** ॥ तिलाकृतिकृष्णबिन्दुरित्यर्थः । पूर्वसूत्रस्य लक्षणवति कर्तरि

जायाघ्नस्तिलकालकः । पतिघ्नी पाणिरेखा । पित्तघ्नं घृतम् । 'अमनुष्य—' इति किम् । आखुघातः शूद्रः । अथ कथं 'बलभद्रः प्रलम्बघ्नः, शत्रुघ्नः, कृतघ्नः' इत्यादि । मूलविभुजादित्वात्सिद्धम् । चोरघातो नगरघातो हस्तीति तु बाहुलकादणि ।

२९७१ । शक्तौ हस्तिकवाटयोः । (३-२-५४)

हन्तेष्टक्स्याच्छक्तौ द्योत्यायाम् । मनुष्यकर्तृकार्थमिदम् । हस्तिघ्नो ना । कवाटघ्नश्चोरः । कपाटेति पाठान्तरम् ।

२९७२ । पाणिघताडघौ शिल्पिनि । (३-२-५५)

हन्तेष्टक्टिलोपो घत्वं च निपात्यते पाणिताडयोरुपपदयोः । पाणिघः । ताडघः । 'शिल्पिनि' किम् । पाणिघातः । ताडघातः । 'राजघ उपसङ्ख्यानम्' (वा २०२२) । राजानं हन्ति राजघः ।

२९७३ । आढ्यसुभगस्थूलपलितनग्नान्धप्रियेषु च्व्यर्थेष्वच्वौ कृञः करणे ख्युन् । (३-२-५६)

एषु च्व्यर्थेष्वच्व्यन्तेषु कर्मसूपपदेषु कृञः ख्युन्स्यात् । अनाढ्यमाढ्यं कुर्वन्त्यनेन आढ्यंकरणम् । अच्वौ किम् । आढ्यीकुर्वन्त्यनेन । इह प्रतिषेधसामर्थ्याल्ल्युडपि नेति काशिका । भाष्यमते तु ल्युट् स्यादेव । अच्वावित्युत्तरार्थम् ।

प्रवृत्तिरित्यारम्भः । **अथ कथमिति** ॥ प्रलम्बघ्नादौ हन्तेर्मनुष्यकर्तृकतया टकोऽसम्भवादित्याक्षेपः । समाधत्ते । **मूलविभुजादित्वात्सिद्धमिति** ॥ कप्रत्ययेनेति भावः । ननु चोरघातो हस्तीत्यादि कथम् । अमनुष्यकर्तृकत्वेन हन्तेष्टको दुर्वारत्वादित्यत आह । **चोरघात इत्यादीति** ॥ **बाहुलकादणीति** ॥ 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इति बहुलग्रहणादणि समाधेयमिति भावः । **शक्तौ हस्तिकवाटयोः** ॥ **हस्तिघ्न इति** ॥ हस्तिनं हन्तुं शक्त इत्यर्थः । एवं कवाटघ्नः । **पाणिघताडघौ** ॥ पाणिना हन्तीति पाणिघः । ताडः ताडनं तेन हन्तीति ताडघः । मल्लादिः । **राजघ उपसङ्ख्यानमिति** ॥ राजघशब्दे उक्तनिपातनस्य उपसङ्ख्यानमित्यर्थः । **आढ्यसुभग** ॥ आढ्य, सुभग, स्थूल, पलित, नग्न, अन्ध, प्रिय, एषां सप्तानां द्वन्द्वात्सप्तमी । **ख्युन् स्यादिति** ॥ करणे वाच्ये इति शेषः । 'करणाधिकरणयोश्च' इति ल्युडपवादोऽयम् । कर्तरीति तु अत्र न सम्बध्यते । **आढ्यङ्करणमिति** ॥ राजाद्यनुवर्तनमिति शेषः । कृञः ख्युन् अनादेशः, 'अरुर्द्विषदजन्तस्य' इति मुम् । सुभगङ्करणमित्याद्यप्युदाहार्यम् । **आढ्यीकुर्वन्त्यनेनेति** ॥ अत्र च्विप्रत्ययसत्वात् न ख्युन्निति भावः । ननु ल्युडपवादभूतख्युनभावपक्षे उत्सर्गभूतो ल्युट् कुतो नेत्यत आह । **इहेति** ॥

२९७४ । कर्तरि भुवः खिष्णुच्खुकञौ । (३-२-५७)

आढ्यादिषु च्व्यर्थेष्वच्व्यन्तेषु भवतेरेतौ स्तः । अनाढ्यः आढ्यो भवतीति आढ्यम्भविष्णुः । आढ्यम्भावुकः । 'स्पृशोऽनुदके क्विन्' (सू ४३२) । घृतस्पृक् । कर्मणीति निवृत्तम् । मन्त्रेण स्पृशतीति मन्त्रस्पृक् । 'ऋत्विग्दधृक्स्रग्दिगुष्णिगञ्चुयुजिक्रुञ्चां च' (सू ३७३) व्याख्यातम् । 'त्यदादिषु दृशोऽनालोचने कञ्च' (सू ४२९) । 'समानान्ययोश्चेति वाच्यम्' (वा २०२९) । सदृक्—सदृशः । अन्यादृक्—अन्यादृशः । 'क्सोऽपि वाच्यः' (वा २०३०) । तादृक्षः । सदृक्षः । अन्यादृक्षः ।

२९७५ । सत्सूद्विषद्रुहदुहयुजविदभिदच्छिदजिनीराजामुपसर्गेऽपि क्विप् । (३-२-६१)

यदि ल्युडपवादख्युनभावे उत्सर्गभूतो ल्युट् स्यात्, तदा ख्युन्विधिरनर्थकः स्यात् । च्व्यन्ते उपपदे ख्युन्ल्युटोः रूपे विशेषाभावात् । नच ख्युनि मुम्, ल्युटि तदभावः इत्यस्ति विशेष इति वाच्यम् । च्विप्रत्ययान्तस्याव्ययत्वेन ख्युनि सत्यपि मुमभावात् । 'अरुर्द्विषदजन्तस्य' इत्यत्रानव्ययस्येत्यनुवृत्तेः । एवञ्च 'अच्वौ' इति च्व्यन्ते उपपदे ख्युनः प्रतिषेधसामर्थ्यात् ख्युनभावे ल्युडपि नेति विज्ञायत इति काशिकामतमित्यर्थः । एवञ्च 'अच्वौ' इति च्व्यन्ते उपपदे ख्युन्प्रतिषेधः ख्युनभावपक्षे ल्युडभावार्थ इति स्थितम् । **भाष्यमते त्विति** ॥ भाष्ये "ख्युनि च्विप्रतिषेधानर्थक्यम् । ल्युट्ख्युनोरविशेषात् । मुमर्थमिति चेन्न, अव्ययत्वात्" इत्यादिसन्दर्भेण अच्विग्रहणं ख्युन्विधौ प्रत्याख्याय 'अच्वौ' इत्युत्तरार्थमित्युक्तम् । तन्मते तु च्व्यन्ते उपपदे ख्युना मुक्ते ल्युट् स्यादेवेत्यर्थः । **कर्तरि भुवः** ॥ खिष्णुचि खचावितौ । खुकञि खञावितौ । **आढ्यम्भविष्णुरिति** ॥ अनाढ्यः आढ्यो भवतीति विग्रहः । **आढ्यम्भावुक इति** ॥ ञित्त्वाद्वृद्धिः । करणग्रहणानुवृत्तिनिवृत्तये कर्तृग्रहणम् । खिष्णुचि इकारस्तु व्यर्थ एव । इटा सिद्धेः । अच्वौ किम् । आढ्यीभविता । **स्पृशोऽनुदके क्विन्निति** ॥ व्याख्यातं हलन्ताधिकारे । **निवृत्तमिति** ॥ अत्र व्याख्यानमेव शरणम् । **समानान्ययोश्चेति** ॥ अनयोरुपपदयोः दृशः क्विन्कञावित्यर्थः । **सदृक्-सदृश इति** ॥ समानो दृश्यते इति न विग्रहः । कर्तर्येव क्विन्विधानात् । किन्तु कर्मकर्तरि क्विन्कञौ । समानः पश्यतीति विग्रहः । समानत्वेन ज्ञानविषयो भवतीत्यर्थ इति भाष्ये स्पष्टम् । 'दृग्दृशवतुषु' इति समानस्य सभावविकल्पः । तत्र 'विभाषोदरे' इत्यतः विभाषानुवृत्तेः समानदृक् सदृक् समानदृशः सदृशः इति भाष्याच्च । **अन्यादृगिति** ॥ 'आ सर्वनाम्नः' इत्यात्वम् । **क्सोऽपीति** ॥ त्यदादिषु समानान्ययोश्च दृशेः क्सोऽपि वाच्य इत्यर्थः । **सत्सूद्विष** ॥ सद्, सू, द्विष, द्रुह, दुह, युज, विद, भिद, छिद, जि, नी, राज्, एषां द्वन्द्वात्पञ्चम्यर्थे षष्ठी । अनुपसर्गे इत्यस्य निवृत्त्यैव सिद्धे उपसर्गेऽपीति वचनम् अन्यत्र सुब्ग्रहणे उपसर्गग्रहणं नेति ज्ञापनार्थम् ।

एभ्यः क्विप्स्यादुपसर्गे सत्यसति च सुप्युपपदे । द्युसत् । उपनिषत् । अण्डसूः । प्रसूः । मित्रद्विट् । प्रद्विट् । मित्रध्रुक् । प्रध्रुक् । गोधुक् । प्रधुक् । अश्वयुक् । प्रयुक् । वेदवित् । निविदित्यादि । 'अग्रग्रामाभ्यां नयतेर्णो वाच्यः' (वा ५०६४) । अग्रणीः । ग्रामणीः ।

२९७६ । भजो ण्विः । (३-२-६२)

सुप्युपसर्गे चोपपदे भजेर्ण्विः स्यात् । अंशभाक् । प्रभाक् ।

२९७७ । अदोऽनन्ने । (३-२-६८)

विट् स्यात् । आममत्ति आमात् । सस्यात् । 'अनन्ने' किम् । अन्नादः ।

२९७८ । क्रव्ये च । (३-२-६९)

अदेर्विट् । पूर्वेण सिद्धे वचनमण्बाधनार्थम् । क्रव्यात् । आममांसभक्षकः । कथं तर्हि 'क्रव्यादोऽस्रप आशरः' इति । पक्वमांसशब्दे उपपदेऽण् । उपपदस्य क्रव्यादेशः, पृषोदरादित्वात् ।

२९७९ । दुहः कब्घश्च । (३-२-७०)

कामदुघा ।

तेन 'वदस्सुपि क्यप् च' इति विधिरुपसर्गे न भवतीति भाष्ये स्पष्टम् । **द्युसदिति** ॥ दिवि सीदतीति विग्रहः । 'सात्पदाद्योः' इति न षत्वम् । 'पूर्वपदात्' इति षत्वं तु न भवति, तस्य च्छान्दसत्वात् । 'आदितेया दिविषदः' इत्यत्र सुषामादित्वात् षत्वमित्याहुः । **उपनिषदिति** ॥ 'सदिरप्रतेः' इति षत्वम् । **इत्यादीति** ॥ काष्ठभित्, रज्जुच्छित्, शत्रुजित्, अत्र 'ह्रस्वस्य पिति' इति तुक् । सेनानीः, विराट् । **अग्रग्रामाभ्यामिति** ॥ असमानपदत्वादप्राप्ते णत्वे वचनम्[1] । **भजो ण्विः** ॥ सुप्युपपदे भजेर्ण्विरित्यर्थः । **अंशभागिति** ॥ णित्त्वादुपधावृद्धिः । **अदोऽनन्ने** ॥ **विट् स्यादिति** ॥ शेषपूरणमिदम् । अन्नशब्दभिन्ने सुप्युपपदे अदेर्विट् स्यादिति फलितम् । 'जनसनखनक्रमगमो विट्' इति छान्दससूत्राद्विडित्यनुवर्तते । **सस्यादिति** ॥ सस्यमत्तीति विग्रहः । **अन्नाद इति** ॥ कर्मण्यण् । **क्रव्ये च** ॥ **अदेर्विडिति** ॥ शेषपूरणमिदम् । **अण्बाधनार्थमिति** ॥ क्रव्ये अदेर्विडेव न त्वणित्यर्थलाभादिति भावः । **कथन्तर्हीति** ॥ क्रव्ये उपपदे अदेर्विडेवेति नियमादणोऽसम्भवादित्याक्षेपः । समाधत्ते । **पक्वमांसशब्द इति** ॥ तर्हि पक्वमांसाद इति स्यादित्यत आह । **उपपदस्य क्रव्यादेश इति** ॥ कुत इत्यत आह । **पृषोदरादित्वादिति** ॥ **दुहः कब्घश्च** ॥ सुप्युपपदे दुहेः कप्स्यात् प्रकृतेर्घश्चान्तादेश इत्यर्थः । **कामदुघेति** ॥ धेनुरिति शेषः । काममपेक्षितन्दुग्धे

---

१. 'पूर्वपदात्संज्ञायामगः' (सू ८५८) इति सूत्रेणेति भावः । अपूर्ववचनत्वे तु 'ग्रामनयनस्य' इति ग्रन्थविरोधः ।

२९८० । अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते । (३-२-७५)

छन्दसीति निवृत्तम् । मनिन् क्वनिप् वनिप् विच् एते प्रत्यया: धातो: स्यु: ।

२९८१ । नेड्वशि कृति । (७-२-८)

वशादे: कृत इण्न स्यात् । शॄ, सुशर्मा । प्रातरित्वा ।

२९८२ । विड्वनोरनुनासिकस्याऽऽत् । (६-४-४१)

अनुनासिकस्य आत्स्यात् । विजायत इति विजावा । ओणृ, अवावा । विच्, रोट् । रेट् । सुगण् ।

२९८३ । क्विप्च । (३-२-७६)

अयमपि दृश्यते । 'सत्सूद्विष—' (सू २९७५) इति त्वस्यैव प्रपञ्च: । उखास्रत् । पर्णध्वत् । वाहभ्रट् ।

२९८४ । अन्त: । (८-४-२०)

पदान्तस्यानितेर्नस्य णत्वं स्यादुपसर्गस्थान्निमित्तात्परश्चेत् । हे प्राण् ।

इति विग्रहः । **अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते** ॥ 'विजुपे छन्दसि' 'आतो मनिन्क्वनिब्वनिपश्च' इत्यधिकारे इदं सूत्रम् । **निवृत्तमिति** ॥ व्याख्यानादिति भावः । मनिनि अन्त्यो नकार इत्, इकार उच्चारणार्थः । क्वनिपि वनिपि च पकार इत्, इकार उच्चारणार्थः । विचि चकार इत्, इकार इत् । **नेड्वशि कृति** ॥ षष्ठ्यर्थे सप्तम्यौ । वशा कृद्विशेष्यते । तदादिविधिः । तदाह । **वशादेरिति** ॥ **सुशर्मेति** ॥ शॄधातोर्मनिन् । **प्रातरित्वेति** ॥ इण्धातोः क्वनिप् । **विड्वनोरनुनासिकस्याऽऽत्** ॥ विड्वनोरिति सप्तमी । अनुनासिकस्य आदिति छेदः । **विजावेति** ॥ जनेर्वनिप् । जनेर्नकारस्य आकारः । सवर्णदीर्घः । **अवावेति** ॥ ओणेर्वनिप् । णकारस्य आकारः अवादेशः । **विजिति** ॥ उदाह्रियते इति शेषः । **रोट्, रेडिति** ॥ 'रुष, रिष हिंसायाम्' विच् । 'वेरपृक्तस्य' इति वलोपः । **सुगण्णिति** ॥ गणेर्विच् । **क्विप् च** ॥ **अयमपीति** ॥ सर्वधातुभ्यस्सोपपदेभ्यः निरुपपदेभ्यश्च छन्दसि लोके च किप् दृश्यते इत्यर्थः । नन्वनेनैव सिद्धे 'सत्सूद्विष' इति सूत्रं व्यर्थमित्यत आह । **सत्सूद्विषेति** ॥ 'सत्सूद्विष' इति सूत्रन्तु 'क्विप् च' इत्यस्यैव प्रपञ्च इत्यर्थः । **उखास्रदिति** ॥ उखायास्स्रंसत इति विग्रहः । स्रंसेः क्विप्, 'अनिदिताम्' इति नलोपः, 'वसुस्रंसु' इति दत्वम् । एवं पर्णध्वत् । पर्णात् ध्वंसत इति विग्रहः । **वाहभ्रडिति** ॥ वाहात् भ्रश्यति इति विग्रहः । व्रश्चादिना षः । **अन्तः** ॥ 'अनितेः' इति सूत्रमनुवर्तते, 'रषाभ्यां नो णः' इति च । अन्तः इति षष्ठ्यर्थे प्रथमा । पदस्यान्तो विवक्षितः । 'उपसर्गादसमासेऽपि' इत्यतः उपसर्गादित्यनुवर्तते । तदाह । **पदान्तस्येत्यादिना** ॥ **हे प्राणिति** ॥ प्रपूर्वादनेः क्विबन्तात् सम्बोधनैकवचनस्य हल्ङ्यादिलोपः, नस्य णः । नलोपस्तु न,

'शास इत्—' (सू २४८६) इतीत्त्वम् । मित्राणि शास्ति मित्रशीः । 'आशासः क्वौ उपधाया इत्त्वं वाच्यम्' (वा ४०७०) । आशीः । इत्त्वोत्त्वे । गीः । पूः ।

२९८५ । इस्मन्त्रन्क्विषु च । (६-४-९७)

एषु छादेर्ह्रस्वः स्यात् । तनुच्छत् । 'अनुनासिकस्य क्वि—' (सू २६६६) इति दीर्घः । 'मो नो धातोः' (सू ३४१) । प्रतान् । प्रशान् । 'च्छ्वोः—' (सू २५६१) इत्यूठ् । अक्षद्यूः । 'ज्वरत्वर—' (सू २६५४) इत्यूठ् । जूः । जूरौ । जूरः । तूः । स्रूः । ऊठ्, वृद्धिः, जनानवतीति जनौः । जनावौ । जनावः । मूः । मुवौ । मुवः । सुमूः । सुम्वौ । सुम्वः । 'राल्लोपः' (सू २६५५) । मुर्छा, मूः । मुरौ । मुरः । धुर्वी, धूः ।

'न ङिसम्बुध्योः' इति निषेधात् । **मित्रशीरिति** ॥ मित्राणि शास्तीति विग्रहः । शासेः क्विप् 'शास इदङ्हलोः' इत्युपधाया इत्त्वम्, 'र्वोरुपधायाः' इति दीर्घः । मित्रशिषावित्यादौ अपदान्तत्वान्न दीर्घः । **आशासः क्वाविति** ॥ 'आङः शासु इच्छायाम्' इत्यात्मनेपदी । तस्य 'शास इदङ्हलोः' इति इत्त्वन्तु न भवति । तत्र परस्मैपदिन एव शासेर्ग्रहणात् । अन्यथा आशास्ते इत्यादावपि इत्त्वापत्तेः । अतः आशासः क्वाविति विधिः । **इत्त्वोत्त्वे इति** ॥ गॄधातोः क्विपि, ऋत इत्त्वे, रपरत्वे, सोर्लोपे, 'र्वोरुपधायाः' इति दीर्घे, गीरिति रूपम् । पॄधातोः क्विपि, 'उदोष्ठ्यपूर्वस्य' इति ऋतः उत्त्वे, रपरत्वे, सुलोपे, उपधादीर्घे पूः इति रूपमित्यर्थः । **इस्मन्त्रन्** ॥ इस्, मन्, त्रन्, क्वि, एषाञ्चतुर्णान्द्वन्द्वः । 'छादेर्घेऽद्व्युपसर्गस्य' इत्यतः छादेरिति 'खचि ह्रस्वः' इत्यतः ह्रस्व इति चानुवर्तते । तदाह । **एषु छादेरिति** ॥ अर्थादाकारस्येति गम्यते । अलोऽन्त्यपरिभाषामाश्रित्य इकारस्य ह्रस्वविधौ प्रयोजनाभावात् । एवञ्च 'ऊदुपधायाः' इत्यतः उपधाया इति नानुवर्तनीयम् । ण्यन्तस्य छादेर्दकारोपधत्वात् । इस् छदिः, मन् छद्म, त्रन् छत्रम् । क्वौ उदाहरति । **तनुच्छदिति** ॥ तनुं छादयतीति विग्रहः । अथ तनेश्शमेश्च क्विपि विशेषमाह । **अनुनासिकस्येति** ॥ अक्षद्यूरित्यत्र आह । **च्छ्वोरिति** ॥ अक्षैर्दीव्यतीति विग्रहे दिव्धातोः क्विपि वकारस्य ऊठि इकारस्य यणिति भावः । **ज्वरेति** ॥ ज्वरधातोः क्विपि अकारवकारयोरेकस्मिन् ऊठि जूरिति रूपम् । एवं त्वरेः तूरिति रूपम् । स्रिवेः क्विपि इकारवकारयोरूठि स्रूरिति रूपम् । अवधातोः क्विपि अकारवकारयोरूठि ऊरिति रूपम् । **वृद्धिरिति** ॥ जनानवतीति विग्रहे, अवेः क्विपि, अकारवकारयोरूठि, जन ऊ इति स्थिते, आद्गुणं बाधित्वा 'एत्येधत्यूठ्सु' इति वृद्धिरौकारादेश इत्यर्थः । **मूरिति** ॥ मवेः क्विपि, अकारवकारयोरूठ् । **सुम्वौ, सुम्वः इति** ॥ अनेकाच्त्वात् गतिपूर्वत्वाच्च यणिति भावः । **रादिति** ॥ मुर्छाधातोः क्विपि 'राल्लोपः' इति छकारस्य लोपे सुलोपे 'र्वोः' इति दीर्घे मूरिति रूपम् । **मुरौ, मुरः इति** ॥ अपदान्तत्वान्नोपधादीर्घः । **धुर्वीति** ॥ धुर्वीधातोः

२९८६। गमः क्वौ। (६-४-४०)

अनुनासिकलोपः स्यात्। अङ्गगत्। 'गमादीनामिति वक्तव्यम्' (वा ४०७६)। पुरीतत्। संयत्। सुनत्। 'ऊ च गमादीनामिति वक्तव्यं लोपश्च' (वा ४०७३–७४)। अग्रेगूः। अग्रेभ्रूः।

२९८७। स्थः क च। (३-२-७७)

चात्क्विप्। शंस्थः। शंस्थाः। 'शमिधातोः—' (सू २९२८) इत्यचं बाधितुं सूत्रम्।

२९८८। सुप्यजातौ णिनिस्ताच्छील्ये। (३-२-७८)

अजात्यर्थे सुपि धातोर्णिनिः स्यात्ताच्छील्ये द्योत्ये। उष्णभोजी। शीतभोजी। 'अजातौ' किम्। ब्राह्मणानामन्त्रयिता। 'ताच्छील्ये' किम्।

क्विपि 'राल्लोपः' इति वकारस्य लोपे सुलोपे 'र्वोः' इति दीर्घे धूरिति रूपमिति भावः। **गमः क्वौ॥ अनुनासिकलोपः स्यादिति॥** शेषपूरणमिदम्। 'अनुदात्तोपदेश' इत्यतस्तदनुवृत्तेरिति भावः। झलादिप्रत्ययपरकत्वाभावात् अनुदात्तोपदेशेत्यप्राप्तौ वचनम्। **अङ्गगदिति॥** अङ्गाख्यं देशं गच्छतीति विग्रहः। क्विपि मकारलोपे तुक्। एवं वङ्गगत्कलिङ्गगदित्यादि। **गमादीनामिति॥** क्वावनुनासिकलोप इति शेषः। **पुरीतदिति॥** पुरिः हृदयाख्यः मांसखण्डविशेषः। तन्तनोति आच्छादयतीति विग्रहः। हृदयकमलाच्छादको मेदोविशेषः। 'पुरीतदा हि हृदयमाच्छाद्यते" इति श्रुतिरिति कर्किभाष्यम्। तनेः क्विपि नकारलोपे तुक्। 'नहिवृतिवृषि' इति पूर्वपदस्य दीर्घः। **संयदिति॥** यमेः क्विप्। मलोपे तुक्। **सुनदिति॥** नमेः क्विपि मलोपे तुक्। **ऊ चेति॥** गमादीनामुपधायाः ऊभावश्चेति वक्तव्यमित्यर्थः। **लोपश्चेति॥** चकारादनुनासिकलोपः समुच्चीयते इति भावः। **अग्रेगूरिति॥** अग्रे गच्छतीति विग्रहः। गमेरकारस्य ऊभावः मलोपश्च 'तत्पुरुषे कृति बहुलम्' इत्यलुक्। **अग्रेभ्रूरिति॥** भ्रमेरकारस्य ऊभावः, मलोपश्च। **स्थः क च॥** केत्यविभक्तिकम्। स्थ इति पञ्चम्यन्तम्। **चात् क्विबिति॥** उपसर्गे अनुपसर्गे च सुबन्ते उपपदे स्थाधातोः कप्रत्ययः स्यात् क्विप् चेति फलितम्। **शंस्थ इति॥** शमित्यव्ययं सुखे। तत्पूर्वात् स्थाधातोः कप्रत्यये आतो लोपः। **शंस्था इति॥** क्विपि रूपम्। सुखं स्थापयतीत्यर्थः। तिष्ठतिरन्तर्भावितण्यर्थः। शंस्था इति भाष्यप्रयोगात् पृषोदरादित्वाच्च 'घुमास्था' इति ईत्त्वन्न। केचित्तु कचेति चकारात् विजेवानुकृष्यते इत्याहुः। ननु 'सुपि स्थः' इति कप्रत्यये 'क्विप् च' इति क्विपि च सिद्धे किमर्थमिदमित्यत आह। **शमिधातोरित्यचमिति॥** अन्यथा धातुग्रहणसामर्थ्यात् कृञो हेत्वादिषु टप्रत्ययमिव शम्पूर्वात् स्थाधातोः कं क्विपञ्च अच्प्रत्ययो बाधेतेति भावः। **सुप्यजातौ णिनिस्ताच्छील्ये॥** 'सुपि स्थः' इत्यतः सुपीत्यनुवृत्तौ पुनः सुब्ग्रहणमुपसर्गेऽपि विधानार्थम्। अन्यथा 'आतोऽनुपसर्गे' इत्यतः अनुपसर्गे इत्यनुवर्तेत।

उष्णं भुङ्क्ते कदाचित् । इह वृत्तिकारेणोपसर्गभिन्न एव सुपि णिनिरिति व्याख्याय 'उत्प्रतिभ्यामाङि सर्तेरुपसङ्ख्यानम्' इति पठितम् । हरदत्तमाधवादिभिश्च तदेवानुसृतम् । एतच्च भाष्यविरोधादुपेक्ष्यम् । प्रसिद्धश्चोपसर्गेऽपि णिनिः । 'स बभूवोपजीविनाम्' 'अनुयायिवर्गः' । 'पतत्यधो धाम विसारि' । 'न वञ्चनीयाः प्रभवोऽनुजीविभिः' इत्यादौ । 'साधुकारिण्युपसङ्ख्यानम्' (वा २०३८) 'ब्रह्मणि वदः' (वा २०३९) अताच्छील्यार्थं वार्तिकद्वयम् । साधुदायी । ब्रह्मवादी ।

२९८९ । कर्तर्युपमाने । (३-२-७९)

णिनिः स्यात् । उपपदार्थः कर्ता प्रत्ययार्थस्य कर्तुरुपमानम् । उष्ट्र इव क्रोशति उष्ट्रक्रोशी । ध्वाङ्क्षरावी । अताच्छील्यार्थं जात्यर्थं च सूत्रम् । 'कर्तरि' किम् । अपूपानिव भक्षयति माषान् । 'उपमाने' किम् । उष्ट्रः क्रोशति ।

२९९० । व्रते । (३-२-८०)

णिनिः स्यात् । स्थण्डिलेशायी ।

तद्ध्वनयन्नुदाहरति । **उष्णभोजीति** ॥ उष्णभोजनशील इत्यर्थः । **उपसर्गभिन्न एवेति** ॥ अनुपसर्ग इत्यनुवर्तते । सुब्ग्रहणन्तु 'सत्सूद्विष' इति सूत्रात् उपसर्गेऽपीत्यनुवृत्तिनिवृत्तये इति भावः । **उत्प्रतिभ्यामिति** ॥ उत्प्रतिभ्याम्परे आङि प्रयुज्यमाने सति तत्पूर्वात्सर्तेर्णिनेरुपसङ्ख्यानमिति तदर्थः । उदासारिणी प्रत्यासारिणीत्युदाहरणम् । **भाष्यविरोधादिति** ॥ सुब्ग्रहणमुपसर्गग्रहणानुवृत्तिनिवृत्त्यर्थम् । उपसर्गे अनुपसर्गे च सुबन्ते उपपदे धातोर्णिनिरित्येव भाष्ये उदाहृतत्वादिति भावः । तथाच 'उत्प्रतिभ्यामाङि सर्तेः' इति वचनन्नादर्तव्यम् । भाष्ये तत्पाठस्तु प्रक्षिप्त एवेति भावः । अत एव 'अनुगादिनः' इति सूत्रप्रयोगश्च सङ्गच्छते इति ज्ञेयम् । उपसर्गभिन्न एव सुपि णिनिरिति मतं शिष्टप्रयोगविरुद्धञ्चेत्याह । **प्रसिद्धश्चोपसर्गेऽपि णिनिरिति** ॥ इत्यादावित्यत्रान्वयः । **साधुकारिणीति** ॥ कृञ्ग्रहणं सर्वधातूपलक्षणम् । साधुकारीत्यादिशब्दविषये तत्सिद्ध्यर्थं णिनेरुपसङ्ख्यानमित्यर्थः । साधुशब्दे उपपदे धातोर्णिनिरिति यावत् । भाष्ये साधुकारी साधुदायीत्युदाहरणात् । **ब्रह्मणि वद इति** ॥ णिनेरुपसङ्ख्यानमिति शेषः । ननु 'सुप्यजातौ' इत्येव सिद्धे किमर्थमिदं वार्तिकमित्यत आह । **अताच्छील्यार्थमिति** ॥ **साधुदायीति** ॥ आतो युक् । **ब्रह्मवादीति** ॥ ब्रह्म वेदः । **कर्तर्युपमाने** ॥ **कर्तुरुपमानमिति** ॥ चेदित्यध्याहार्यम् । ननु 'सुप्यजातौ' इति सिद्धे किमर्थमिदमित्यत आह । **अताच्छील्यार्थमिति** ॥ **व्रते** ॥ **णिनिः स्यादिति** ॥ सुप्युपपदे णिनिः स्यात्

२९९१ । बहुलमाभीक्ष्ण्ये । (३-२-८१)

पौनःपुन्ये द्योत्ये सुप्युपपदे णिनिः । क्षीरपायिणः उशीनराः ।

२९९२ । मनः । (३-२-८२)

सुपि मन्यतेर्णिनिः स्यात् । दर्शनीयमानी ।

२९९३ । आत्ममाने खश्च । (३-२-८३)

स्वकर्मके मनने वर्तमानान्मन्यतेः सुपि खश् स्यात् । चाणिनिः । पण्डितमात्मानं मन्यते पण्डितम्मन्यः—पण्डितमानी । 'खित्यनव्ययस्य' (सू २७४३) । कालिंमन्या । 'अनव्ययस्य' किम् । दिवामन्या ।

२९९४ । इच एकाचोऽम्प्रत्ययवच्च । (६-३-६८)

इजन्तादेकाचोऽम्स्यात्स च स्वाद्यम्वत्खिदन्ते परे । 'औतोऽम्शसोः' (सू २८५) गाम्मन्यः । 'वाम्शसोः' (सू ३०२) । स्त्रियम्मन्यः । स्त्रीम्मन्यः ।

व्रते गम्ये इति यावत् । **स्थण्डिलेशायीति** ॥ 'तत्पुरुषे कृति बहुलम्' इत्यलुक् । **बहुल-माभीक्ष्ण्ये** ॥ जातावप्युपपदे प्राप्त्यर्थमिदम् । तत् ध्वनयन्नुदाहरति । **क्षीरपायिण इति** ॥ **मनः** ॥ दैवादिकस्यैव मनेर्ग्रहणं न तु तानादिकस्य, बहुलग्रहणानुवृत्तेः । तदाह । **सुपि मन्यतेरिति** ॥ मनुतेर्ग्रहणे तु बाधकमुत्तरसूत्रे वक्ष्यते । **आत्ममाने खश्च** ॥ आत्मनः स्वस्य मानः मननम् आत्ममानः । तदाह । **स्वकर्मके मनने इति** । **पण्डितम्मन्य इति** ॥ खशः शित्त्वेन सार्वधातुकत्वात् श्यन् । खित्वात् 'अरुर्द्विषत्' इति मुम् । तानादिकस्य मनेर्ग्रहणे तु उविकरणः स्यात् । कालीमात्मानम्मन्यते इत्यर्थे खशि श्यनि कृते आह । **खित्यन-व्ययस्येति** ॥ 'स्त्रियाः पुंवत्' इति पुंवत्त्वं बाधित्वा परत्वाद्ध्रस्वः इत्यर्थः । **दिवामन्येति** ॥ अधिकरणशक्तिप्रधानस्यापि दिवाशब्दस्य वृत्तिविषये कर्मत्वं बोध्यम् । **इच एकाचः** ॥ एकाचः अमिति छेदः । अम् च अम् चेत्येकशेषः । एकं विधेयसमर्पकम् । इच एकाचोऽमिति प्रथमं वाक्यम् । इच इत्येकाच इति च पञ्चमी । 'अलुगुत्तरपदे' इत्युत्तरपदाधिकारात् आक्षिप्तपूर्वपदम् इचा विशेष्यते । तदन्तविधिः । तदाह । **इजन्तादेकाचोऽम् स्यादिति** ॥ मुमोऽपवादः । द्वितीयम् अम्पदम्प्रत्ययवदित्येकदेशेन प्रत्ययेन समानाधिकरणं सम्बध्यते । असा-मर्थ्येऽपि वतिप्रत्यय आर्षः । अम्प्रत्ययवदिति द्वितीयं वाक्यं सम्पद्यते । स्वादिप्रत्ययेषु यत् द्वितीयैकवचनं तदेवात्र अमिति विवक्ष्यते, व्याख्यानात् । तदाह । **स च स्वाद्य-म्वदिति** ॥ एतत्सर्वं भाष्ये स्पष्टम् । **खिदन्ते परे इति** ॥ खिदन्ते उत्तरपदे परत इत्यर्थः । 'खित्यनव्ययस्य' इत्यतः खितीत्यनुवर्तते इति भावः । अम्प्रत्ययवदित्यतिदेशस्य प्रयोजनमाह । **औतोंशसोरिति** ॥ **गाम्मन्य इति** ॥ गामात्मानं मन्यते इत्यर्थे मनेः खशि श्यन्, सुपो लुक्, गोशब्दादम्, अम्प्रत्ययवदित्यतिदेशात् मकारस्य 'न विभक्तौ' इति नेत्त्वम् । 'औतोम्शसोः'

नृ, नरम्मन्यः । भुवम्मन्यः । 'श्रियमात्मानं मन्यते श्रिमन्यं कुलम्' । भाष्यकारवचनाच्छ्रीशब्दस्य ह्रस्वो मुममोरभावश्च ।

२९९५ । भूते । (३-२-८४)

अधिकारोऽयम् । 'वर्तमाने लट्' (सू २१५१) इति यावत् ।

इत्योकारस्य आकार इति भावः । अम्प्रत्ययवदित्यस्य प्रयोजनान्तरमाह । **वांशसोरिति** ॥ **स्त्रियम्मन्य इति** ॥ स्त्रियमात्मानम्मन्यते इत्यर्थे मनेः खशि श्यन् । सुपो लुक् । स्त्रीशब्दात् 'वाम्शसोः' इति इयङ्विकल्पः । अत्र यकारादकारश्रवणार्थम् अम्विधिः । मुमि तु अकारो न श्रूयेत । **स्त्रीम्मन्य इति** ॥ इयङभावपक्षे 'अमि पूर्वः' । अम्प्रत्ययवदित्यस्य प्रयोजनान्तरमाह । **नृ नरम्मन्य इति** ॥ नृ इत्यविभक्तिकम् उदाहरणे नृशब्दस्य समावेशसूचनार्थम् । नरमात्मानम्मन्यते इत्यर्थे मनेः खश्, श्यन्, सुपो लुक्, नृशब्दादम् अम्प्रत्ययवदित्यतिदेशात् 'ऋतोऽङि' इति गुणः। अत्रापि रेफादकारश्रवणार्थं अम्विधिः। मुमि त्वकारो न श्रूयेत। अम्प्रत्ययवदित्यस्य प्रयोजनान्तरमाह । **भुवम्मन्य इति** ॥ भुवमात्मानम्मन्यते इत्यर्थे मनेः खश्, श्यन्, सुपो लुक् । भूशब्दादम्, अम्प्रत्ययवदित्यतिदेशात् 'अचि श्नुधातु' इत्युवङ् । अतिदेशाभावे तु उवङ् न स्यात्, तस्याजादिप्रत्यये विधानात् । **श्रिमन्यमिति** ॥ मनेः खश् श्यन् । अत्र मननक्रियाम्प्रति कुलत्वेन रूपेण कुलङ्कर्तृ, तस्यैव कुलस्य अध्यारोपितश्रीत्वेन रूपेण कर्मत्वञ्चेति स्थितिः । एवञ्च श्रीशब्दस्य नित्यस्त्रीलिङ्गस्यापि कुले लक्षणया वृत्तेर्नपुंसकत्वम् । "यत्र हि प्रातिपदिकस्यैव लक्षणा प्रसिद्धा तत्र पूर्वलिङ्गत्यागः । यथा प्रकृते श्रीशब्दः । यत्र तु पदस्य लक्षणा, न तत्र पूर्वलिङ्गत्यागः । यथा गङ्गायाङ्घोष इत्यादौ" इति 'पुंयोगादाख्यायाम्' इति सूत्रे प्रकृतसूत्रे च भाष्यकैयटयोर्मर्यादा स्थिता । एवञ्च कालिम्मन्यं कुलमित्यत्र कालीशब्दस्य न स्त्रीलिङ्गपरित्यागः, प्रयोगानुसारेण तत्र पदलक्षणाया एवाभ्युपगमात् । श्रिमन्यं कुलमित्यत्र तु प्रयोगानुसारात् श्रीशब्दस्य प्रातिपदिकस्यैव लक्षणेति पूर्वलिङ्गपरित्यागात् नपुंसकलिङ्गत्वमेवाश्रीयते । ततश्च श्रीशब्दस्यात्र नपुसकत्वात् 'खित्यनव्ययस्य' इति बहिरङ्गं बाधित्वा 'ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य' इति ह्रस्व एव न्याय्यः । मुमपवादे 'इच एकाचः' इति अमि कृते तस्य 'स्वमोर्नपुंसकात्' इति लुक् । तथाच श्रिमन्यङ्कुलमिति सिद्धम् । नच गाम्मन्य इत्यादावपि 'सुपो धातुप्रातिपदिकयोः' इति लुक् स्यादिति वाच्यम् । 'इच एकाचः' इत्यमः 'सुपो धातु' इति लुगपवादत्वात् । 'स्वमोर्नपुंसकात्' इति लुकस्तु नायमम्विधिर्बाधकः । मध्येऽपवादन्यायात् इति प्रकृतसूत्रे भाष्यकैयटयोः स्पष्टम् । तदाह । **भाष्यकारवचनाच्छ्रीशब्दस्य ह्रस्व इति** ॥ 'ह्रस्वो नपुंसके' इत्यनेनेति शेषः । **मुममोरभावश्चेति** ॥ मुमपवादस्य अमः 'स्वमोर्नपुंसकात्' इति लुकि सति तयोः प्रयोगाभावः फलतीत्यर्थः । **भूते** ॥ **अधिकारोऽयमिति** ॥ धातोरित्यधिकृतम् । ततश्च भूतार्थवृत्तेर्धातोरित्युत्तरत्रानुवर्तते इति फलति । **वर्तमाने इति** ॥ 'वर्तमाने लट्' इत्यतः प्रागित्यर्थः । अत्र

SELECTED OPINIONS.—(continued).

Mahamahopadhyaya Dr. Satischandra Vidyabhushana, M.A., Ph. D., M.R.A.S., Professor of Sanskrit and Pali, Presidency College, Calcutta, Joint Philological Secretary, Asiatic Society of Bengal, and Fellow of the Calcutta University:—"The Siddhanta Kaumudi with a comprehensive gloss called Balamanorama Tika, published in Trichinopoly by Pandit Chandrasekhara Sastri, is an excellent work which will, I am sure, prove useful to professors and students alike."

Kerala Varma, C. S. I., M. R. A. S., F. R. H. S., Valiya Koil Tampuran of Travancore, Trivandrum:—"I do not think that any student of "Siddhânta Kaumudi" has benefited more than myself by the help derived from this commentary of Vasudeva Dikshita. When I was teaching "Siddhânta Kaumudi" to my nephew and brother etc., I had often recourse to this work for explanations on difficult passages in the text. That such a rare work is now being so beautifully and correctly brought out under your exertions, reflects no small credit upon you. "Balamanorama" would help a student of Vyâkarna not only to thoroughly understand "Siddhânta Kaumudi", but also would enable him to have a comprehensive view of what the highest and oldest authorities such as "Mahâ Bhâshya", "Kayyata", "Kâsika" etc., have stated on various points, as also what the more modern works such as "Praudhamanorama", "Sêkhara" etc., have stated on those points."

P. Thakur Prasad, Vyakaranacharya, Professor of Paniniya and Vedanta, Govt. Sanskrit College, Calcutta:—"Balamanorama, a very good commentary on Siddhanta Kaumudi of Bhattoji Dikshita, which was up to this time unknown to the students of Panini, is now being published for the first time by Chandrasekhara Sastrigal. This work is an excellent explanation of Siddhanta Kaumudi and is easy enough to be understood by any reader of Panini. Many obscure and difficult passages, not explained in other Tikas, are clearly explained in this. The paper is good and the printing neat and correct. I hope that this work would be looked favourably on by the Government and the Public.

Rao Bahadur M. Rangacharya, M.A., Professor of Sanskrit Comparative Philology, Presidency College, Triplicane, Madras:—"I am glad to be able to say that I consider Mr. Chandrasèkhara Sastri's edition of Bâlamanórama to be valuable. It is a well-known fact that the Bâlamanórama is of very great help to the students of the Siddhânta Kaumudí; and this edition, being so well printed and so accurate, deserves encouragement from all lovers of Sanskrit."

The Honourable P. S. Sivaswamy Aiyer, B. A., B. L., C. I. E., Advocate General, Vishram Bagh, Mylapore, Madras:—"Bâla-manórama is an easy and popular commentary on the Siddhânta Kaumudí of Bhattôji Deekshita, a work on Sanskrit Grammar which is written in language too terse for beginners. The excellent edition of the Bâlamanórama which is now being brought out by Mr. Chandrasèkhara Sastrigal of Trichinopoly, deserves encouragement at the hands of all interested in Sanskrit learning and in the diffusion of a good knowledge of the principles of Sanskrit Grammar."

M. R. Ry. R. Krishnamachariar Avl., M. A., Sub-Assistant Inspector of Sanskrit Schools, Purasawalkum, Madras:—"I went through the specimen copies of your Bâlamanórama. The publication of this excellent work on Grammar supplies a long-felt want, and I trust every ardent lover of Sanskrit will purchase a copy of the same. The proofs appear to be corrected with care and the execution is very neat. It is a rare undertaking and I wish you every success."

M. R. Ry. S. Kuppuswami Sastriar, M.A., Principal, Madras Sanskrit College, Mylapore, Madras:—I have carefully gone through Mr. S. Chandrasekhara Sastriar's edition of Bâlamanórama; and I have much pleasure in saying that the work is being edited very carefully. Bâlamanórama is the most lucid of all the commentaries on the Siddhânta Kaumudî, and is very useful to the students as well as the teachers of Panini's Grammar. The undertaking to publish the whole of the Bâlamanórama in Devanagari characters and place it within the easy reach of all, speaks volumes in favour of Mr. Chandrasêkhara Sastrigal. Further, Mr. Chandrasekhara Sastrigal appears to have sunk his whole fortune in this undertaking, and I feel he deserves a very liberal and sympathetic encouragement at the hands of all the Zemindars, Rajas and lovers of Sanskrit literature."

M. R. Ry. K. S. Ganapathi Aiyar Avl., M.A., M.L., High Court Vakil, Trichinopoly:—"I have great pleasure in recommending to the public a Sanskrit publication undertaken by Brahmasri Chandrasèkhara Sâstrigal of Trichinopoly. The work to which he is introducing the scholars of Sanskrit Literature is a commentary on Siddhânta Kaumudî of Bhattôji Deekshita, the great authority on Sanskrit Grammar. The commentary is the work of Vâsudèva Deekshita and is known as Bâlamanóramâ. As its name implies, it is easy of comprehension. Other commentaries on Siddhânta Kaumudî are more pretentious and cause an amount of discussion which seems bewildering to the student. But Bâlamanòramâ is lucid in the highest degree. I have had the advantage of reading parts of it with the help of the learned Pundit who is now engaged in its publication, and I think it is a book which every lover of Sanskrit should have with him."

M. R. Ry. A. V. Gopalachariar Avl., M.A., B.L., High Court Vakil, Trichinopoly:—"The Bâlamanòramâ is a full and lucid exposition of the Siddhânta Kaumudî. Other commentaries on the Siddhânta Kaumudi, excepting perhaps the Tatvabódhini, are as difficult as the Kaumudi itself. The Bâlamanóramâ explains the Kaumudi so fully and easily that any student can, even without a teacher, understand the Kaumudi fully. Only a very small portion of the Bâlamanóramâ has been printed in *Grantha* characters. Brahmasri Chandrasekhara Sastrigal is doing a very valuable service by publishing the Bâlamanóramâ in *Nagari* characters. He begins with Tianta, as that portion has not been published at all. The get-up of the publication is excellent. Mr. Chandrasekhara Sastriar is a gentleman of very ordinary means, and he is devoting all his fortune to the publication of this work. For the success of the work he is entirely dependent upon the liberal support of the generous public. I hope that every lover of Sanskrit will buy at least one copy of the book."

M. R. Ry. C. M. Padmanabhacharyar Avl., B. A., B. L., High Court Vakil, Coimbatore:—"I received your cards and Sri Bâlamanóramâ Part I per V. P. P. I consider that this edition of Sanskrit Grammar is a very laudable undertaking, and I wish the editor success. The Kaumudi is an invaluable treasury to all lovers of Sanskrit, and the Bâlamanóramâ is the key to the treasury. The public must therefore be very thankful for a publication of this Commentary in neat Devanagari characters."

M. R. Ry. N. V. Desikachariar Avl., M.A., B.L., High Court Vakil, Coimbatore:—"Students of Panini and Siddhânta Kaumudí usually feel the want of a simple, clear and exhaustive elucidation of the Sûtras in their practical application. Such a want is fully supplied by the Bâlamanórama, which, as its name implies, will make the study of Sanskrit Grammar a pleasant recreation. It deserves a prominent place in the library of every lover of Sanskrit knowledge."